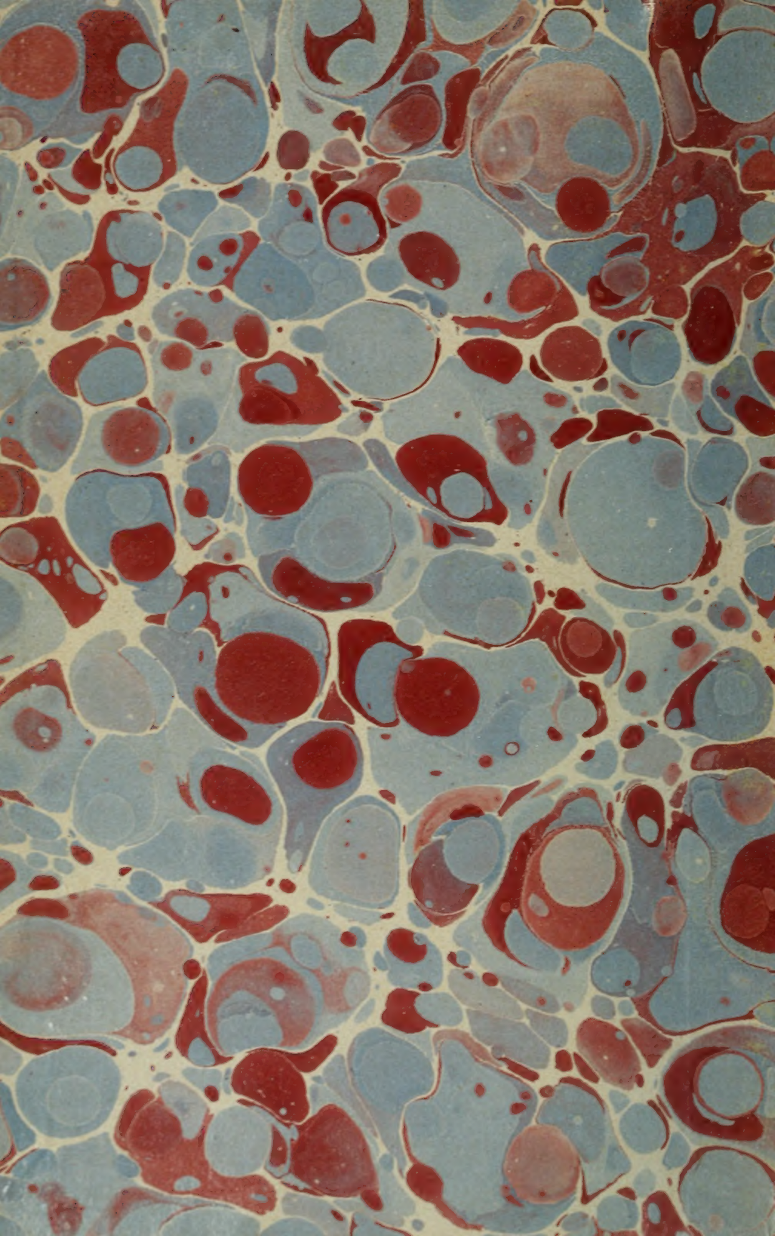
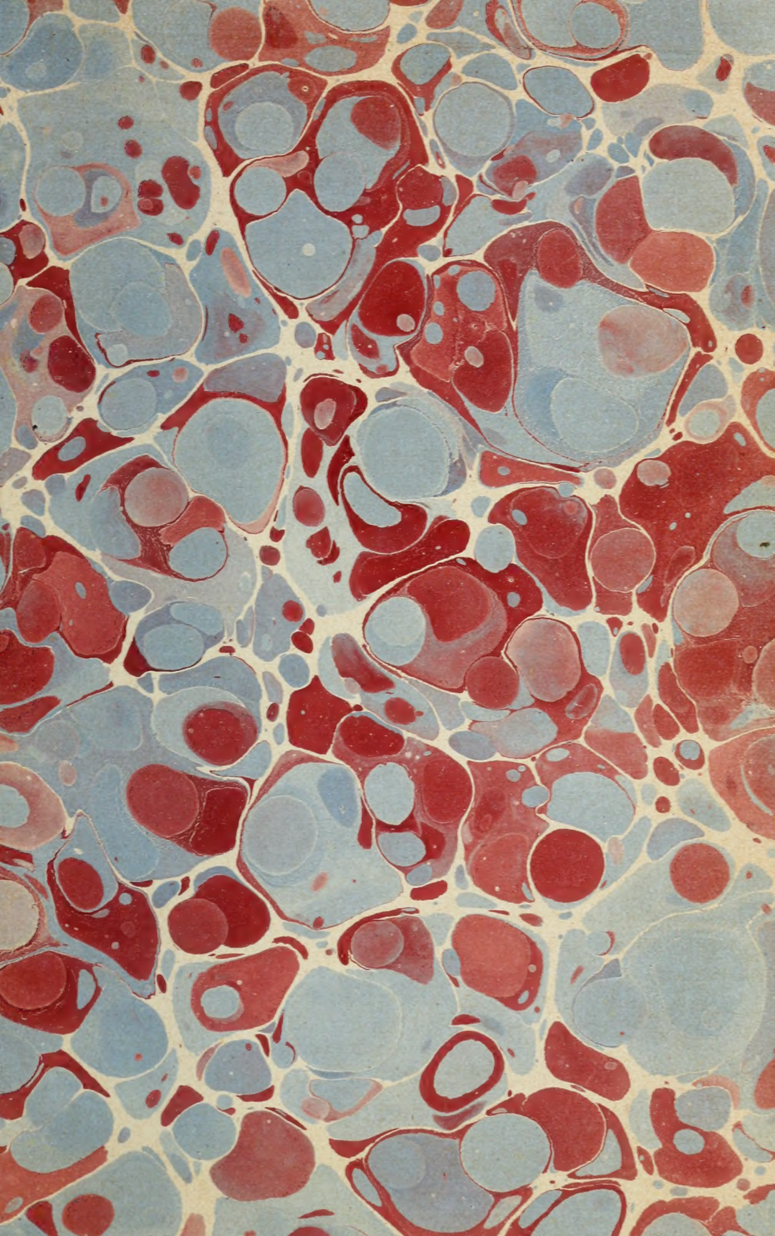

3 1761 07459279 1

I KONGENS TRØIE

CONSTANTIUS FLOOD

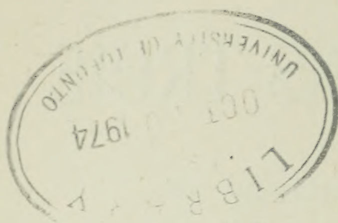
I KONGENS TRØIE

FOLKELIVSBILLEDE FRA
«KANONBAADKRIGENS» TID

KRISTIANIA
DET NORSKE AKTIEFORLAG
1903

NATIONALTRYKKERIET

I.

Strands Verft havde der engang gaaet et stort Ord om.

Det var den Tid, da gamle Ravn endnu levede, og gamle Hansen endnu ikke havde trukket sig tilbage fra Forretningerne.

Men fra den Tid af var det gaaet nedad med Strand.

Stedet gav mest Indtrykket af noget forhenværende, men Folk kaldte det endnu for Byen.

Egentlig havde det dog aldrig været andet end et stort Brug, et Strandsted selv i sin Velmagt.

Inderst inde i Viken, paa Skraaning opefter Landet, laa Husene, mest smaa Arbeiderboliger; de var begyndt at se forfaldne ud, som ogsaa var Tilfældet med selve Ravnsgaarden, det eneste større Hus nede i «Byen».

Nederst nede ved Sjøen laa Verftet med et forfaldent Plankegjærde om og et Par Bordhuse, som Taget var ifærd med at falde ind paa. Straks nordenfor i Viken skjød sig en Stenbrygge ud med

et Par malingslidte Pakhuse, der stod paa skjæve Stolper, som Elvefaret holdt paa at grave sig ind under. Høiere oppe langs Elven graanede det i nogle forfaldne Møllehuse, og endnu længere oppe, hvor Elveløbet kom bort i Granskogen, skimtedes Tagene af nogle større Husbygninger.

Det var der oppe gamle Hansen eller «Hansane», som det hed, siden Sønnen var tilflyttet Gaarden, boede.

Straks søndenfor Byen skjød sig en Odde ud, der hed Snauodden.

Herude var det, at Sølve Henriksen havde havt sit Baadbyggeri, før han overtog Formandsposten inde paa Verftet i Strand.

Hidindtil havde der været gode Kaar ude paa Snauodden eller Odden, som det i daglig Tale hed.

Endnu bedre kunde det have været, om Sølves eneste Datter havde saa villet.

Der havde ikke manglet Friere ude paa Odden og det Folk, der eiede baade Skib og Gaard.

Men trods Margit Sølvesdatters bløde Stemme og myge Sind, havde hun staaet fast i Spørgsmaalet om Valg af Egtefælle og taget en Mand, der kun eiede sine to stærke Arme og sit gode, freidige Sjømandsmod.

Og Sølve havde ikke havt Hjertelag til at modsætte sig dette Valg.

Saa var der da bleven Bryllup paa Odden.

Havde nu den gamle Bygmester ikke gaaet saa gladelig til dette som Datteren, saa var det alligevel gaaet ganske lunt mellem ham og Svigersønnen.

Sølve maatte erkjende, at John Johnsen var en gjev Sjøgut, der sørgede vakkert for sin unge Hustru, og Margit selv var glad som en Fugl.

Saa kom der en Gut til Verden — der voksede op og fik Faderens ranke, kraftige Vækst og efterhaanden Morfaderens Snille.

Og der blev bare Velstand mellem Sølve og Svigersønnen.

Einar og Morfaderen havde slaaet sig sammen lige fra den Tid af, da Einar havde faaet Ben nok til at følge den gamle Bygmester ind til Verftet, og derinde kunde han sidde saa troværdig og stø hele Skoften igjennem, optaget af at se paa Arbeidet. Og naar Sølve gik hjemover til Maalene, kunde de to snakke sammen som voksne Folk.

Hvad Samtalen dreiede sig om, var bare Verftet og Byggeriet, og andet syntes det heller ikke, at Einar tænkte paa, naar han kom hjem og tegnede Skuder baade paa Bordstumper og Plankeender. Ude i en Bergkløft fik han da ogsaa efterhaanden et Verft for egen Regning, og da Morfaderen en Dag kom uforvarende over ham derude, hvor Einar forresten ikke var alene — der sad en liden Jente ganske stilfærdig og fulgte hans Arbeide

med et Par kloge, graa Øine — den Dag forstod Sølve, at der foregik en Udvikling i Slægten. Far hans havde været en navngit Baadbygger, Sølve selv havde drevet det til at blive Bygmester og nu Einar.

Ham var der aabenbart Geni i, og fra den Dag af begyndte Sølve selv at tegne med ham og lære ham at opgjøre Beregninger — Kundskaber, som han selv havde erhvervet sig nede ved Kongens Verft i Kjøbenhavn under sin Tjeneste som Kongens Kar.

Selv optaget af sin Gjerning med Liv og Sjæl, vidste han intet bedre for Sønnesønnen end at gjøre denne skikket til at blive hans Efterfølger ved Verftet.

Men saa var det, at Kjøbmand Ravn en Dag døde, og Verftet i Strand — behøvede hverken den gamle Bygmester eller nogen efter ham.

Sølve selv havde vistnok været oppe og fristet Hansane om at tage Arbeidet op igjen; men faaet Forstand paa, at gamle Hansen ikke duede stort mere, at Sønnen mest var interesseret for Kortspil som Madamen for fint Selskab og fint Hus; for Madamen, der havde været Husbestyrerinde hos Baronens, havde ogsaa lagt sit Besyv med. Sølve havde faaet høre, at hun var glad ved, at den Beglugten endelig var kommen ud af Byen — og det havde de ogsaa været oppe hos Baronens.

Og dermed var Verftets Skjæbne afgjort, thi der var ingen andre Rigmænd at henvende sig til end Hansane — naar undtages Kapteinen ude i Dybvik. Det var jo en Mand, der baade havde Formue og til med Forstand paa baade at bygge en Skude og drive et Verft; men det var en Mand, som gamle Sølve af visse Aarsagers Skyld ikke havde godt for at henvende sig til — og saa blev da Verftet liggende, som det laa.

⁂

Det var i Vaaren 1807, at dette Forfald havde naaet Strand —, hvor Folk siden Verftets Nedlæggelse blev gaaende og drage Benene efter sig og leve som de bedst kunde.

Bedre blev det heller ikke, at Høsten kom med det store Herrens Veir, der lagde sig som Mare over hele Landet — og stængte Havet.

Krig og Dyrtid, Sorg og Savn i alle Hjem og ikke mindst i de smaa Kystbyer.

At der under disse Omstændigheder ikke mere var Tale om at faa noget Verft op igjen, var noget, den gamle Bygmester godt nok forstod, og saa begyndte han paa ny med sit gamle Arbeide, Baadbyggeriet, han og Dattersønnen — noget, der var saa meget mere fornødent, som der samme Høst kom Sorg i Huset. Margit var bleven Enke.

Kaptein Bies Kaper, som John havde for-

hyret sig med, var gaaet under ude i Skjærene, og kun Kapteinen selv var bleven reddet.

Alle de andre havde faaet en vaad Grav.

Til Margit Odden var Presten selv kommen med Sorgebrev — og stor nok var Sorgen — om ikke ogsaa Nøden skulde komme som ubuden Gjest ved Siden af den.

Gamle Sølve fik da saa prøve at lægge Kræfterne til — og det manglede ikke Viljen, hverken hos ham eller Dattersønnen; men Udsigterne var smaa nok for nogen Afsætning af Baade i de trykkede Tider.

Sølves Ry var dog stort nok til, at hans Arbeide søgtes fremfor nogen andens, og saa var der foruden kommen noget uventet, noget, som Margit selv mangengang grundede paa, hvorfra egentlig kom, for at Kaptein Bie skulde have Raad til at erstatte alle Enker efter sine Folk syntes nu lidet troligt, men det var dog ihvertfald Tilfældet med Margit — Margit, Sølvesdatter, som der stod i Brevene, som hver Maaned bragte Johns Hyre ligesaa regelmæssig, som da John endnu levede.

Og saa meget mere uforstaaelige var disse Udbetalinger som der hørtes, at Bie selv var alt andet end nogen Rigmand.

Men Maaned for Maaned kom alligevel Pengene med Udskriften Margit Sølvesdatter. Den Nød, som gamle Sølve havde frygtet for, syntes bare

som et Spøgelse af den gamle trætte og mismodige Mands Indbildning.

Ude paa Odden begyndte saa Livet at gaa sin jevne Gang, medens Sølve puslede med sit Byggeri, og tegnede og regnede med Dattersonnen, der dog endnu kunde komme til at opleve noget, mente den gamle Bygmester, der havde seet adskillige Omskiftelser nok i sit Liv til at vide saa meget, at onde Tider ikke var evigvarende.

Selv benyttede Einar ogsaa sine Fristunder til sit Byggeri ude i Bergkløften, hvor han havde sit Verft og hvor liden Helga endnu imellem besøgte ham og udentvil havde den samme Mening om ham som gamle Sølve.

Det var ham tydeligt nok at læse i hendes stille, kloge Øine, medens hun sad der, følgende hans Arbeide — fordetmeste ganske taus. Hun havde det ikke meget med at snakke til ham; men Tiden gik alligevel saa hurtig, naar hun sad der og saa paa ham, medens han selv imellem kunde lægge ud for hende, hvorledes han agtede at fortsætte og faa Skabelon paa sit Skrog — en Forklaring, som altid fulgtes af det samme kloge Blik fra hendes Øine og det samme lille, rolige Smil fra hendes Mund, der gav ham Forstaaelsen af, at hun fuldt ud havde været med.

Efterhaanden som Tiden led, blev det dog sjeldnere med liden Helga Mortens's Besøg ude i Bergkløften paa Odden.

Man levede i en Tid med pludselige Omskiftelser.

Saa hændte det ogsaa, at Morten Lods en vakker Dag forlod den lille Lodsstue ved Odden og flyttede ind i selve Ravnsgaarden, der laa midt inde i Byen.

Hvorledes det var gaaet til?

Morten Lods havde jo just ikke profiteret af Verftets Nedlæggelse mere end andre Mennesker i Strand, der gik og drog Benene efter sig. Morten Lods havde mest beskjæftiget sig med at gaa med Kikkert under Armen og se efter Skibe, som aldrig kom — og snakke Engelsk, som han havde gjort alle sine Dage siden den Tid, da han havde lodset en havareret Engelskmand ind til Strand. Sandsynligvis var han vedblevet paa denne Maade alle sine Dage, dersom han ikke havde været Mor Mortens's Mand. Men Mor Mortens var en Kone, der var Fart i og som heller ikke forsmaaede sig, naar det gjaldt at sætte Fart i Manden, hvad Morten Lods en Dag paa en uventet Maade skulde faa fornemme.

En skjøn Dag havde nemlig Mor Mortens faaet den lyse Ide, at gjøre sin Mand til Kaperkaptein, og naar Mor Mortens engang havde faaet

en Ide, var hun ikke længe om at bringe den i Udførelse. Og der stillede sig heller ingen Vanskeligheder i Veien for at faa det fornødne Kaperbrev. Mor Mortens havde selv været hos Amtmanden og kom en Dag hjem med dette Dokument, der tillod Morten Lods at udruste sin Lodsbaad som Kaper og forsyne sig med al flydende fiendtlig Eiendom efter Behag.

Det gjaldt nu kun at forskaffe sig den fornødne Armatur og den Besætning, som tiltrængtes.

Mor Mortens selv satte sig ogsaa i denne sidste Anledning i Bevægelse, medens hendes Mand blev sendt ud til Kapteinen i Dybvik, for at erholde Armaturen.

Kapteinen havde nemlig et lidet Salutbatteri paa fire Metalkanoner udenfor sit Hus. Disse Kanoner havde Kapteinen for mange Aar siden anskaffet. Mor Mortens vidste meget vel i hvilken Anledning men ligesaa godt at denne Anledning ikke var kommen, og nu laa Kanonerne der uden nogensinde at have ladet sin Røst høre.

At Mor Mortens selv ikke reiste did, havde imidlertid den særegne Grund, at Kapteinen i Dybvik just ikke var bekjendt som nogen Kvindeelsker; hendes Mand sendtes derfor i Vei til Dybvik, medens Mor Mortens selv gav sig ifærd med at samle Folk i selve Byen.

Desværre løb Mandens Ekspedition til Dybvik

temmelig uheldig af, thi det eneste levende Væsen, som Morten Lods havde mødt i Dybvik var Kapteinens sorte Puddel — enten dette nu skrev sig fra, at Kapteinen selv mod Sædvane ikke var hjemme, eller han havde kjendt den vordende Kaperkapteins Erende, ligesom han sandsynligvis kjendte ham selv, og derfor havde ladet sin Hund modtage ham.

Den Modtagelse Morten Lods havde faaet i Dybvik af den bidske Puddel, havde ladet ham komme hjem uden nogen Kanon, men med et Par sonderrevne Bukser — og kanske det stille Haab om, at hans bedre Halvdel nu vilde opgive Sagen, thi med al sin Dygtighed som Lods, var Mor Mortens's Mand ingenlunde nogen krigersk Natur. Men Mor Petra havde været heldigere i Strand —, hvor det havde lykkedes hende at opdrive det tilstrækkelige Mandskab og en hel Del gamle Flintebosser.

Og Morten Lods indlod sig ikke nu paa at gjøre Indvendinger; men vedtog uden videre Kaperkapteinen.

Til en Begyndelse havde Kaperkapteinen imidlertid ikke Lykken med sig. Han kom hjem en god Del tommere, end han reiste. Det vil sige: Morten og hans Fæller, der havde ligget ude i Skjærene, hvor der var en hyggelig liden Havn, havde der ude i Ro og Mag spist sine Nistebommer tomme. Men Morten skyldte paa, at han

ikke havde havt Kanoner, og Mor Mortens lagde nu selv i Vei for at udruste ham.

Oppe hos Hansane havde man selvfølgelig Kanoner til at salutere med, og hvilke Kunster Mor Mortens nu havde anvendt, saa lykkedes det hende at faa Madame Per Hansens Tilladelse til at laane to af disse Kanoner.

Kaperkapteinen havde nu ingen Undskyldning for at blive hjemme, og forsynet med ny Niste drog han og hans Fæller atter ud paa et nyt Togt, som Mor Mortens skulde have al Grund til at blive tilfreds med. Otte Dage efter Afseilingen kom nemlig Morten Lods ind til Strand med en kornladet Skonnertbrig. Til hvilken Nationalitet denne hørte, blev aldrig oplyst; men hvorledes Morten Lods havde faaet Tag i den, kom hurtigt nok ud, for det havde været en Kamp paa Liv og Død, som havde staaet om Skuden.

Morten havde ikke et eneste Skud Krudt igjen hverken til Kanonerne eller Flinterne; men lykkeligvis var saavel han selv som alle hans Gaster i Behold med Undtagelse af, at et Par Stykker havde kvæstet sig lidt med sine egne Bøsser. Saaledes lød Morten Lods's egen Beretning.

Fra andre Hold oplystes rigtignok, at Fienden ikke havde gjort den ringeste Modstand; men at Fartøiet, der var kommen ud af sin Konvoy under Taage og Strøm, var grundstødt paa et Skjær,

hvorefter hele det lille Mandskab var gaaet i sin Baad.

Nu, hvorledes dette forholdt sig eller ikke, saa kom Morten Lods en Dag ind til Strand med en kornladet Skonnert, der med engang gjorde ham selv til Velstandsmand og Mor Mortens, Kaperkapteinens Hustru, til Madame ligesaagodt som baade den ene og den anden Madame i Byen.

Og saa var den lille Lodsstue ude paa Odden, hverken ham, Morten Lods og endnu mindre Mor Mortens, god nok.

Der kunde intet mindre gjøre det end Ravnsgaarden — og saaledes var det, at Ravnsgaarden var bleven kjøbt, og at Helga Mortens var kommen bort fra sine gamle Naboer ude paa Odden.

* * *

Ude paa Odden blomstrede de unge Æbletræer, som John og hans Hustru havde plantet derude, for anden Gang siden Margit var bleven Enke. Op mod den rødmalede Væg og ned over Stuetaget skinnede de rolighvide Blomster, og nede i Haveflekken var Urterne begyndt at komme op.

Selv havde Margits Kinder begyndt at faa noget af sin Ungdoms fine Let, der var veget den Dag, Presten var kommet med Sørgebrevet.

Tiden havde læget det dybeste af Saaret, og den rolige Tilfredshed, som Sorgløsheden for det

daglige Brød medførte, havde øvet sin Virkning; thi endnu altid kom den samme Hyre, som Kaptein Bie havde sendt hende fra den første Tid af efter hendes Mands Død.

Og efterhaanden som gamle Sølves Helse var bleven skralere, var denne Støtte kommen saa meget bedre med. Men hvor den kom fra — ja det var fremdeles det uløste Spørgsmaal, som Margit Sølvesdatter — som det fremdeles stod paa Brevene — tidt og ofte grundede paa; for baade hun og alle andre vidste nu for sikkert, at gamle Bie var den fattige Mand, der havde ondt for at forsørge sig selv; men hvordan: Pengene kom.

Saa saa hun sig ogsaa hver Dag mere glad i sin staute Gut, der var Faderen, saaledes som hun mindedes ham fra hans tidlige Ungdom.

Saa gik den ene Dag som den anden, begivenhedsløse og stille, indtil Margit Odden en Dag skræmtes op som af en Anelse.

Hver Tid var der hentet Folk inde i Strand — Folk, som skulde fylde Tofterne ombord i Kanonflotillen, og kom der ikke hendes Guts Tid ogsaa?

Var den ikke nu kommen?

Hendes Gut var budsendt at møde inde i Strand —. En Kanonjolle fuld af Orlogsmatroser og Officerer roede Odden forbi.

Det gik med fuld Musik ind til Byen.

Hele Flokken af Officerer gik iland og blev modtaget af Per Hansen og Madame i fuld Stads, fulgt af unge Paul Hansen, der blev nede og ventede paa Jollens Chef, medens hans Forældre fulgte de fornemme Gjester op til Hansegaarden, hvor der holdtes Gilde.

Iøvrigt var det ellers Session, som skulde holdes i Byen. Margits Anelse havde ikke bedraget hende, og samme Dags Aften vidste hun, at hendes Gut var udtaget til Tjeneste ombord i Kanonflotillen.

Det var en gammel Fyr i en luvslidt Uniform, som fortalte hende det, da han gik hendes Hus forbi.

Selv havde han to Gutter, som var udtaget.

For Margit var dette liden Trøst; men den, som havde Penge, hørte hun — Hansane havde kjøbt sin Søn fri.

Og det kostede.

100 Rdr.

Hundrede Rigsdaler.

Hun blev siddende magtesløs, som den Dag Presten var kommen til hende med Sørgebrevet; indtil hun med en Gang reiste sig og begyndte at ordne sit lange, blonde Haar og klæde sig i sine Helgeklæder med en Ilfærdighed, som hun frygtede for, at Modet skulde svigte hende til at udføre den Tanke, som havde grebet hende.

100 Rdr. De Penge maatte skaffes tilveie, om hun saa skulde gaa en Gang, som hun aldrig i Livet havde troet nogen Nød skulde kunde bringe hende til at gaa — men nu, da det gjaldt hendes Gut —.

* * *

Da Einar selv noget senere paa Kvelden kom hjem, fandt han Huset lukket og Moderen, som altid pleiede at holde sig hjemme, borte.

Ogsaa Prammen var borte.

Han havde gaaet langsomt hjemover og med mange Tanker.

Den Dag Verftet inde i Strand var bleven nedlagt, havde han ligesom sluppet Taget i noget, som han havde holdt sig til som noget roligt, sikkert langt ind i Fremtiden, for alle Dage. Siden havde hans Tanker drevet frem og tilbage snart mod et, snart mod et andet; men disse Tanker havde altid vist ud mod noget langt ude i Verden — for her hjemme var der nu egentlig intet at fæste dem ved.

Det lille Arbeide ved de gamle Baadene, som leilighedsvis kunde komme til Reparation, var jo ikke Arbeide engang for Morfaderen, saa skral som han var — endsige noget Fremtidsarbeide for ham selv.

Det var med en Gang, som det havde lysnet

for ham derinde paa Sessionen, da hans Navn var bleven raabt op. Det var ligesom hans Tanker havde taget Fart langt, langt ud i Verden — lige til Kongens Kjøbenhavn med det store Verft, som hans Morfar havde fortalt ham om, der hans Morfar havde været Kongens Kar, og hvorhen han var kommen ved at trække i Kongens Trøie — den Einar nu skulde bære ligesom ham — og hvorfor ikke ligesom ham komme samme Vei.

Men saa var det hans Mor!

Han havde tænkt at bede Helga Mortens følge sig udover til hende og tale med hende; men da han saa Helga udenfor Ravnsgaarden, havde hun staaet sammen med unge Paal Hansen, og oppe i Vinduet havde han seet Mor Mortens hoverende ved Synet af Datteren og Paal Hansen, som stod og passiarede sammen, at han havde pilet forbi med en forlegen Hilsen.

Han fik saa selv se at tale med sin Mor; men, som han kom udover, saa han hendes Pram netop svinge om Odden ved Dybvik.

Han tænkte først, at hun havde været ude ved Dybvikodden med nogle Garn, som han selv pleiede at sætte der efter Sjoørret, og blev staaende en Stund for at se efter, om ikke Prammen kom frem igjen; men nei.

Saalænge det var lyst nok til at se noget i saa lang Afstand, saaes der ingen Pram komme frem.

Hans Mor maatte være roet lige ud til Dybviken — — men hvad vilde hun der?

Der boede intet andet Menneske inde i Dybvik end den gamle Kapteinen.

Men kunde det være Kapteinen, hun vilde træffe? —

Hm!

Hans Mor havde nok ikke noget Bekjendtskab med den underlige Mand, som boede derude for sig selv, og som ingen Omgang søgte, saa Folk omtrent var lige klog paa ham, om der end hørtes fortælle baade det ene og det andet om ham. Der var Folk, som vidste at fortælle om Kapteinen, at han for godt og vel et halvt Snes Aar siden havde været en af de raskeste Skippere, der gik fra Fjorden; men at han saa med en Gang var bleven som bergtagen og havde lukket sig inde i Dybvik, hver Gang han var kommen hjem fra «Reis», og derude havde han ladet Skogen vokse op om sig. Men ustyrtelig rig — rigere for hver Reis. Folk mente, at han sad derude om Vinteren og talte Pengene sine, og stort brugte han nok ikke, saaledes som han levede med bare sin gamle Skibskok til at stelle for sig i Huset. Ingen fremmede kom der heller, skjønt han nok var i Slegt med hele Herskabet inde i Strand —. Den gamle Doktor var nok den eneste, som imellem besøgte ham og det havde kanske sine Grunde, for

Folk, der havde truffet til at se Kapteinen, vidste fortælle, at han saa skral ud. Forresten gik der nu ogsaa andre Rygter om Grundene til Doktorens Besøg; men der var ikke mange, som troede paa disse Rygter, og naar Doktoren selv havde givet Penge bort til Syge og Fattige, saa havde han aldrig sagt, at de kom fra Kapteinen ude i Dybvik. Det maatte bare være noget, som Folk havde fablet om, at Kapteinen øded Penge paa det Vis.

Einar vidste nu ellers ikke, hverken om det ene eller andet var sandt; men han vidste, at Gutterne inde i Byen havde Skræk for Kapteinen, var det saa Paal Hansen, noget han selv havde Erfaring for var Tilfældet.

Han havde en Dag været inde i Byen med Laksørret og var kommen iland paa Per Hansens Brygge.

Der stod netop unge Paal Hansen med en Mortestang og snakkede med Helga Mortens, der stod paa Trappen oppe i Ravnsgaarden, og syntes at skulle gaa ud, da Paal havde stanset hende. Einar vilde forbi ham op efter Bryggen for at gaa sit Erende, da Paal Hansen gav hans Fiskekurv et Spark, der slængte hele Kurven med dens Indhold ned paa Bryggen — en Bedrift, som unge Paal Hansen hilsede med en Bifaldslatter, og et Par andre Gutter paa Bryggen stemte i med. Be-

gribelig nok var Per Hansens Søn en Storkar blandt Byens Gutter, som Per Hansen selv blandt Byens Fædre. Tiltrods for Slegtens Forfald stod der endnu Respekt af Hansane, og Einar gav sig bare til at plukke sin Fisk op, skjønt det gik i ham, at Helga Mortens saa den Behandling, han maatte tage mod. Men sit Bifald gav hun aabenbart ikke til Paal Hansens Kaadhed, thi hun vendte sig og var i Begreb med at gaa fra ham, medens Einar samlede sin Fisk op — og derpaa fortsatte sin Vei. Men et Øieblik efter var atter Fiskekurven spændt overende, medens Helga nu pludselig stansede og saa med et Par Øine paa den unge Herremand.

Det kogte nu op i Einar. Der hørtes et Klask i Bryggen; det var Paal Hansen, som laa med Benene i Veiret og sprellede mellem Fiskene, og det forekom Einar, at der nu spillede et Smil om Munden paa Helga; men i næste Øieblik var Paal Hansen oppe og i Begreb med at styrte ind paa ham, da der greb ham en tung Haand i Skulderen og slængte ham tilside, saa han tumlede et Par Gange rundt bort over Bryggen.

Ligeoverfor Einar stod en Mand i en Sjømandspjekkert, en lang, mager Mand, med et blegfaldent Ansigt, en lang, lidt krum Næse og en Mund, der drog sig haanligt ned, medens han fulgte Paal Hansen med et Par hvasse Øine, som denne ikke

syntes at have Lyst til at komme nærmere, for efter at være kommen i Balance igjen efter Rundkjøringen, luskede han af lidt længere op paa Bryggen, mumlende noget inden i sig; men gjøre sig kry dristede han sig ikke til.

Det var Kapteinen i Dybvik, den lange, tørre Mand med det lange, magre Ansigt og de hvasse Øine, som ogsaa Einar veg undaf for, da Kapteinen fæstede sine Øine paa ham; men denne gik han forbi uden at sige noget.

Men hvad vilde hans Mor Kapteinen i Dybvik — for det var didhen, hun var roet, det syntes han at være sikker paa, — og det var i Virkeligheden ogsaa Tilfældet.

* * *

Med den samme faste Beslutnings Hast, hvormed Margit inde i Stuen havde ordnet sit Haar og klædt sig i sin Helgedragt, drev hendes Arme Prammen afsted, indtil hun var kommen Granodden rundt og ind i den dybe, overskyggede Bugt indenfor.

Mørket begyndte at falde paa, og Skogen, der gik helt ned til Stranden og stod høi opover det bratte i Blokke sprængte Berg, tog hende og Baaden ind i sine Skygger. Dybere ind i Bugten, og dybere blev de sorte Tunger, som Granerne skjød ud i det i langsomme Dønninger drævende Vand.

Inderst inde i Bugten skjelnede hun de smekre

Linjer af tre høie Master og et langt sort Skrog, der duvede ganske svagt i Dønningerne.

Skibets Navn var ikke at læse; men hun vidste alligevel godt nok, hvad det var for et Skib. Hun mindedes ogsaa med en forunderlig Klarhed den Dag, hun første Gang saa det, skjønt der laa over tyve Aar siden hin Dag.

Den Gang var det det vakreste Skib, som nogensinde havde ankret udenfor Byen, og finere Kahyt skulde ingen have seet ombord i nogen Koffardimand.

Om hun den Dag havde adlydt sin Far, havde hun nu siddet som Husfrue paa Dybvik — eller ombord i den fine Kahyt.

Men om hun havde sveget John og giftet sig med en Mand, bare fordi han havde en fin Skude og et fint Hus. Havde det ikke været at gaa i Silke og Sorg hele sit Liv — — —.

Baaden stødte medet mod en Bryggekant, som hun ikke blev var, medens hun sad med dette Opgjør.

Hun var fremme og steg iland, bandt Prammen i Bryggepælen og gik opover en mørk, engang gruslagt, men nu tilgroet Vei, der førte op til Husene ventelig. Hun havde aldrig været der før, men der faldt et Lysskin gjennem Trærne, og det gik hun efter, indtil hun kom frem til en halvandenetages Bygning med Kvist og Altan. Men

hele Bygningen stod mørk, og Margit mindedes, at Folk inde i Byen havde fortalt, at Kapteinen i Dybvik havde ladet den bygge samme Aar, som han kjøbte den fine Barken; men at han siden aldrig havde sat en Fod i Huset. Det havde staaet der tomt, og nu fik hun da Syn for Sandheden; det stod ligesom koldt af hele Bygningen foran hende.

Og kom der ikke ligesom en kold Gufs fra Bolverket og strøg mod hende? Hun slog det tynde Tørklæde tættere om sig og blev for første Gang staaende som for en Vaklen i sin Beslutning.

Hun stod lidt og drog Pusten; men saa skjød Beslutningens Mod atter op i hende, og hun gik videre.

Lyset, der havde glimtet gjennem Mørket, retledede hende og hun kom frem til et lavt Hus, bankede paa en hvidmalet Dør, som hun skjelnede i Mørket.

Døren gik op, og en gammel Fyr med en Lygte viste sig, forsigtig glyttende ud som han saa efter et Spøgelse.

«Hvem var det?»

«En, der vilde bede om at faa Kapteinen i Tale.»

«Og det Kvindfolk ogsaa. Ja, saa!»

«Du kommer nok ikke hverken forsent eller

fortidlig; men akkurat til Julekvelden, som Kjerringa sa — mener du kanske; men dersom jeg skulde raadlægge dig, saa vilde det helst være, at du tog samme Vei, som du er kommen.»

«Er Kapteinen hjemme, Jens!»

Den saaledes navngivne løftede sin Lygte i Veiret.

«Kors i Herrens Navn — Eder Margit — — dersom Kapteinen vidste — gaa i Guds Navn.»

«Nei — jeg kan ikke. Jeg maa bede Kapteinen om noget, Jens.»

Det kom saa afgjørende, at den gamle Ulk taug lidt.

«Naa, hvad en maa, det maa en,» sagde han langsomt; «raade Eder vilde jeg nu — — men ellers er det nu ikke værst med ham idag. «Blæser'n Sønan» er det Uraad at komme udaf det med ham; men saa er det nu dette Bæstet.

Der hører I Kjeftamente.»

Der lød en skarp Hundeglam og derimellem Lyden af en Baadsmandspibe.

«Naa saa — der piber det.»

Pibningen gjentog sig skarpere — Jens satte større Fart og benede med sin krumme Ryg afsted henimod den næste Indgangsdør paa Huset.

Margit fulgte efter ham lige i Hælene og kom ind ad den samme Dør som ham, hvorefter hun blev staaende inde i et halvlyst lavt Rum. Øverst oppe

i Værelset brændte et Talglys i en Messinglyseplade; det stod paa et Bord, foran hvilket der sad en Mand, der vendte Nakken og Ryggen mod hende — en mager Mand med skarpe Skuldre og graasprængt Haar; men der blev iøvrigt ikke Tid til at gjøre Iagttagelser; thi i samme Øieblik, hun stod ude i Stuen, for en sort, lodden Hund mod hende.

Hun for tilbage med et Udraab, der fulgtes af et Raab fra Jens Kok.

I maa da ikke lade Bæstet dræbe Mennesket heller!

Manden ved Bordet for op af Stolen med en Hæl i Gulvet, der bragte Hunden til at blive staaende med en ildevarslende Knurren.

En Bevægelse af Mandens Haand bragte den imidlertid til Taushed, medens han med den anden Haand løftede Lysestagen, saa Skinnet faldt paa Margit Oddens tynde, blege Ansigt.

Han gjorde atter en Bevægelse med Haanden, der var rettet mod Jens Kok og sandsynligvis havde at betyde dennes Fjernelse; thi Kokken benede med en Mumlen, der just ikke var saa ulig en Hunds Knurren, ud af Værelset.

Margit var alene med Hunden og dens Herre; men det Mod, som havde besjælet hende siden den Stund, der var Tale om at tage hendes Gut fra

hende, holdt endnu saa længe, at hun fik Ord til at fremføre sit Erende.

Men saa brast det!

Han havde sat sig ned og uden at vende sig til hende gjorde han den samme Bevægelse med Haanden, som betydede Jens Kok, at han skulde fjerne sig.

Det var ikke til at mistyde, at denne Befaling nu gjaldt hende; men hun kunde ikke gaa uden endnu at gjøre et Forsøg, og saa fik hun Stemmen op til en Bøn om Hjælp.

Men denne Ydmygelse kunde hun have sparet sig.

Der kom til Svar den samme Bevægelse med Haanden, denne Gang heftigere, og samtidig hørtes en vred Knurren af det sorte Bæst under Bordet, der syntes at ville hjælpe sin Herre til at blive af med Besøget.

Hun for op — stod et Øieblik og saa op mod den magre, knoklede Skikkelse med de magre, dirrende Hænder, der atter havde givet sig i Færd med Papirerne foran ham, og forstod at hun kunde gaa.

Udenfor stod Jens Kok og saa med et medlidende Øiekast bort til hende.

«Skal lyse Eder ud gjennem dette svarte Hul, hvor Skogen vokser op om Dørene, saa vi snart ikke ser Dagens Lys,» mumlede han og gik saa foran hende ned til Stranden.

Det var ligesom denne lille Kjærlighedstjeneste drog hende til den gamle krumbøiede Mand.

Hun rakte ham sin Haand til Tak og roede med sagte, tunge Aaredrag hjemover.

Men da hun sagte smøg sig ind i Stuen hjemme, hørte hun inde i Kammeret ved Siden Einar og Morfaderen snakke helt lunt sammen.

Stemmerne lød lyse . .

De talte om Kongens Kjøbenhavn og Holmens Verft, did gamle Sølve havde naaet ved at trække i Kongens Trøie.

Og hun — hun havde nok været borte i en stor Uforstand, som havde faaet sin Løn som fortjent — — —.

Men alligevel blev hun dog den Dag, Einar drog, siddende med blege Kinder og taaretunge Øine, som den Dag, Presten var kommen med Sørgebrevet.

II.

Til Beskyttelse for Indløbet til Kristianiafjorden var der under Krigen stationeret en Division Kanonbaade i den lille Havn ved Sandøsund.

Det var ved denne Kanonbaadafdeling, Einar og nogle andre Mandskaber, der var udtagne til Tjeneste ved Roflotillen, mødte for at trække i «Kongens Trøie». Det var en Efteraarsdag i Aar 1810 — en stormende Dag med høi Rulling ind i Sundet, hvor de lange, lave Kanonfartøier duvede tungt, og med hvasse Regnbyger, der piskede mod Dæksflagerne og Presenningerne over de svære Kanoner — mod Husvinduerne inde i Land og de stenlagte Brygger.

Men midt i det stride Regn stod paa Bryggesporen en ung, lidt spinkel Sjøofficer, der modtog de nyudskrevne Sjøgutter, med freidige Ord om, hvad Konge og Fædreland krævede af dem.

Fædrelandets Krav til sine Sønner!

Det var et Emne, som var Einar ukjendt nok, for hjemme i Strand havde det ikke været stort

bevendt med Fædrelandskjærligheden, og Fædrelandets Krav hørte han nu for første Gang tale om. Hjemme i Strand — havde Folk mest tænkt paa sine Mavers Krav.

Hvad Einar selv mest havde tænkt paa ved at trække i Kongens Trøie var kanske ogsaa at tjene sig selv og komme frem i den Vei, han sigtede paa.

Men den unge Officers Ord forfeilede ikke sin Virkning paa hans ungdommelig Sind — ligesom Officerens raske, energiske Fremtræden ildnede og satte Fart i ham.

Den unge Officer, som Einar her for første Gang saa, var heller ingen anden end en af de freidigste, mest uforfærdede Sjøgutter, som havde budt Fædrelandet sin Haand.

Det var Secondløitnant Klinck, for Tiden Chef paa Kanonbaaden Drago, under hvis Kommando Einar skulde begynde sin Tjeneste som Kongens Kar.

Som en af de yngste af de udskrevne Mandskaber blev han af Løitnant Klinck valgt til Oppasser, og Einars første Bestilling ombord i Kanonbaaden bestod i at pudse sin Chefs Huggert, Pistoler og Uniformsager.

Det varede imidlertid ikke mange Uger, før Løitnanten en Dag overkom sin Oppasser, liggende inde i den Seilkøie, hvor han havde sin Soveplads, ifærd med at skrive et Brev.

Det var et Brev til hans Moder — Svar paa et, han selv havde faaet, hvori der meddeltes ham den sørgelige Tidende, at hans Morfader var død. Tidenden kom vistnok ikke saa uventet, thi gamle Sølves Svaghed var i de sidste Dage, Einar havde været hjemme, tiltaget i foruroligende Grad; men det var alligevel Einar en Sorg at tænke paa den Enlighed, som hans Moder nu blev overladt til.

Men hvad kunde han gjøre?

Det eneste, som han gjorde, at skrive hende et Trøstebrev til — og fortælle hende om, at han selv havde det godt ombord i Kanonbaaden.

Det var ved denne Beskjeftigelse, at Løitnant Klinck fandt ham.

Tvers over Papiret var tegnet et Rids af Kanonbaaden, som først faldt Løitnanten i Øinene. Det var et nøiagtigt, omhyggeligt Rids saavel i Linjerne som i Enkelthederne.

«Forstaar du dig paa Konstruktionstegning, min Gut?» spurgte han.

«Min Morfar lærte mig lidt om Aftnerne, naar han kom tilbage fra Verftet,» sagde Einar og blev rød.

«Saa har han havt en Elev, som har været lærenem nok,» sagde Løitnanten og betragtede Tegningen nøiere.

«Ja, min Morfar sagde, at jeg havde Geni.»

Løitnanten lo!

Einar blev endnu rødere i Bevidstheden om at have sagt noget taabeligt, men istedetfor at le mere, strøg Løitnant Klinck ham over Hovedet og sagde i en godmodig Tone:

«Din Morfar skjønte det nok han; men hvorfor lod han dig ikke lære videre?»

«Fordi Verftet blev nedlagt og Morfar døde, Hr. Løitnant.»

«Saaledes — ja der er meget, som er bleven nedlagt her i Landet af fredlig Bedrift; men vi faar tage Verden som den er, min Gut — bare ikke knækket Mod, det duer ikke!

Du kan altsaa ogsaa regne — som du skriver og tegner!»

«Ja, jeg har lært at regne, Hr. Løitnant.»

Klinck lod ham øieblikkelig gjøre til en Prøve, hvorpaa han paa sin raske Maade gjorde venstre om og kom tilbage med en Regnskabsbog, som han overgav i sin Oppassers Hænder. Det var Kanonbaadens Proviantregnskaber.

Og Einar Odden var fra denne Dag af ophøiet til Proviantskriver ombord i hans Majestæts Kanonchaluppe Dragø, hvor der iøvrigt var mer end nok at varetage for den unge, virksomme Chef, til at han ikke skulde ønske sig fritaget for den Slags kjedsommelige Forretninger som at pirke med en Pen og opgjøre Regnskab over modtaget Skibsbrød, Smør, Sirup og Mel o. s. v.

Det var en anden Side af Tjenesten, som den unge Løitnant var født til, og det manglede heller ikke, at hans Overordnede benyttede sig af Klinck's Utrættelighed, hans Uforfærdethed og det varme Fædrelandssind, som besjælede ham. Var der noget at udrette, der krævede disse Egenskaber, vidste man, hvem man havde at vende sig til. Som en Følge heraf førte Mandskabet ombord i Kanonbaaden «Dragø» visselig heller intet Dagdriverliv, thi naar der intet presserende var at udrette i den aktive Tjeneste, manøvredes Baaden under Aarer og Seil for at trænere Mandskabet, og med den Fart, som Løitnant Klinck forstod at sætte i sine Folk, blev hans Chaluppe inden kort Tid regnet for den bedst betjente inden Divisionen.

Men midt under den trivielle Patruljetjeneste omkring Færder fik man imidlertid en Dag Underretning om, at Fienden havde en Kutter inde i den svenske Skjærgaard, hvor den allerede havde taget en hel Del norske Smaafartøier, der seilede paa Strømstad og Marstrand. Foruden disse, som allerede var afsendte som Priser til England, befandt der sig endnu syv Fragtskibe inde i Skjærgaarden i Nærheden af Kongshavn — og disse Skibe vilde udentvil ogsaa falde i Fiendens Vold — om der ikke sendtes dem armeret Assistanse.

Assistanse fra en Kanonbaadafdeling.

Men hvem vilde paatage sig Ansvaret for at

sende en Afdeling af den ikke meget sterke Division Chalupper, som skulde beskytte Indløbet til Kristianiafjorden, lige til Kongshavn.

Løitnant Klinck maaske; men Løitnanten havde en Divisionschef, der ikke indlod sig paa at foretage Dispositionen paa egen Haand, og det hele, som foreløbig blev foretaget var at sende en armeret Lodsbaad under en Maanedsløitnant til den bohuslenske Skjærgaard for yderligere at konstatere, hvad man allerede af sikker Kilde vidste.

Samtidig sendtes Melding til den øverstkommanderende Admiral, der befandt sig 30—40 Sjømile borte, nemlig i Kristiansand.

Det var dette, man ved Stationen i Sandøsund foretog og kunde foretage, uden at paadrage sig Ansvar.

To Dage senere kunde den udsendte Maanedsløitnant indberette, at af de syv Skibe var allerede de tre tagne af den fiendtlige Kutter; men fra Admiralen i Kristiansand var endnu ingen Ordre ankommen, og man maatte lade de øvrige fire Skibe friste samme Skjæbne som deres tre Kamerater.

Rygtet vidste at fortælle om den engelske Kutters Chef, at denne ingen anden var end den samme koldblodige Britte, der Aaret forud havde begaaet den Skjændselsdaad at lade en hel Kaperbesætning drukne lige for sine Øine uden at gjøre

nogetsomhelst Redningsforsøg. Han havde ikke engang sat sit Fartøi ud for at bjerge en eneste Mand fra den synkende Kaper, trods der var Magveir og sjøsmult Farvand.

Denne oprørende Ligegyldighed for Menneskeliv havde under hele Krigen endnu ikke havt sit Sidestykke og vakte en Forbitrelse, som ikke forringedes ved den Omstændighed, at dette Umenneske vedblev at husere i de dansk-norske Farvande som Skibschef.

Klinck gik som en Løve i sit Bur frem og tilbage paa det lille Agterdæk ombord i Drago og dundrede saaledes med sine Støvlehæle i Dæksplankerne, at Einar Odden i disse Dage ikke behøvede at strø Sand paa Blækket i sin Proviantbog.

Selv var Einar ogsaa i en Sindsbevægelse, som kun gjorde ham til en maadelig Regnskabsfører.

Der var under det nu vel et Aar lange Samvær med den unge, energiske Klinck faret noget af dennes Natur i ham, og dersom der var nogen Mand ombord i Chaluppen, der delte Løitnantens Utaalmodighed efter at ile de betrængte Skibe til Hjælp og tugte den engelske Kutter, saa var det Einar Odden.

Endnu fem Dage forløb. Løitnant Klincks Utaalmodighed nærmede sig Kogepunktet, og han bestemte sig til at gaa ombord til sin Divisionschef.

Einar blev befalet at blanke hans høie Støvler; men det var et temmelig vanskeligt Arbeide, da Løitnanten af og til gjorde nogle utaalmodige Sving hen over Dækket.

«Til syvende og sidst kommer der vel en Ordre, naar Fienden har taget alle Skibene og echapperet — og saa lægger vel Hr. Divisionschefen selv i Vei,» mumlede den utaalmodige Officer.

«Hørte du noget, da du var ombord med Proviantregnskaberne,» sagde han pludselig, henvendt til Einar.

«Jo — jeg hørte noget, hvorefter jeg antog, at det blev Hr. Løitnanten, der blev sendt i Vei,» var Svaret.

«Hvad, i Skind og Ben!»

Løitnanten gjorde et Hop hen over Dækket!

«Snak fra Leveren, min Gut!»

«Hvad jeg hørte var, af Divisionschefen spurgte, om vi havde Proviant nok ombord i Dragø for otte Dage.»

«Og videre!»

«Ikke noget egentlig; men jeg sluttede heraf, at det blev Hr. Løitnanten, som blev sendt mod Fienden.»

Klinck lo.

«Sandt for Dyden. Du er et matematisk Geni,» sagde han, medens Einar forsøgte at faa nogle Drag paa Støvlerne, da Klinck ved Tanken

om at faa den foronskede Befaling til at gaa løs paa Fienden, gav sig til at gaa op og ned ad den lille Skranke langs Kanonen.

«Men lad det være sagt: Spaar du sandt, faar du en Daler, min Gut,» vedblev Løitnanten, men stak i det samme Haanden ned i sin Buksetomme og tilføiede: «Det vil sige, naar Kongens Kasse faar Raad til at betale mig min Gage; men en Mark skal jeg love dig paa Stedet, for den eier jeg.»

Einar taug lidt og pudsede behændig videre ved at følge Løitnantens Bevægelser, hvorpaa han sagde i en lidt spagere Tone:

«Vilde heller bede Hr. Løitnanten om noget andet.»

«Nu, hvad?»

«Om at faa være med ved Kanonerne, naar det gaar løs.»

Klinck saa ned paa det aabne, vakre Ansigt, der saa op til ham, og læste den unge Sjøguts ærlige Vilje og modige Natur.

«Godt, du skal faa Plads ved Kanonen, naar det gaar løs,» sagde han, og gjorde nu et saa stort Sving hen over det lille Dæk, at Einar ikke betimelig rak efter med Kosten, hvorfor han udbrød:

«Og disse gjeve Gutter skal ikke have en ordentlig Skude under sig — — —».

«Hutetu, hvor vi skulde synge op for Britternes Ører, — om vi endnu eiede vore herlige Skuder; — — — men vi er Gutter til at slaas ogsaa med Stumperne.»

I dette Øieblik lagde en Baad til Siden af Chaluppen, og en Ordonnans overrakte Løitnanten et Brev. Klinck gjennemfor Brevet, hvorpaa han med en rask Bevægelse stak sin Haand ned i Lommen og optog den sammenkrøllede Papirmark, som han havde omtalt.

Løitnant Klinck havde modtaget den Ordre, som Einar Odden havde forudsagt.

Brevet var fra hans Divisionschef, der befalede Secondløitnant Klinck, at søge den svenske Skjærgaard og tage den britiske Kutter i Kongshavn.

Til dette Øiemed skulde de to Kanonbaade «Kjøgø» og «Fredriksstad»s Chefer stille sig under hans Kommando. Lodser havde Løitnanten at søge paa Hvaløerne i den norske og Havstenssund og Flæskø i den svenske Skjærgaard.

En Efterskrift tilføiede, at dersom Hr. Secondløitnanten ikke med denne ham underlagte Magt troede sig sterk nok til at udføre Ordres, maa dette Divisionschefen straks ved Staffette meldes, i hvilket Tilfælde fornøden Assistanse skulde ydes af Divisionschefen selv.

Hm! Denne sidste Passus haabede Klinck ikke skulde komme i Betragtning.

«Hils Hr. Divisionschefen, at jeg skal være færdig inden en Time,» sagde han.

Ordonnansen førte Haanden til Huen og stak sin Mark i Lommen, medens den unge Løitnant, der med denne Befaling var ophøiet til Chef for en Flotilleafdeling, med en straalende Mine befalede sin Baadsmand at pibe Mandskabet paa «Dragø» op.

Divisionschefen havde ikke taget Feil i Valget af sin Mand. Endnu samme Aften befandt Løitnant Klinck sig ved Hvaløerne med sine tre Chalupper, og i Nattens Løb naaede han ind til den svenske Skjærgaard, hvor han ved Daggry fik en Barkasse i Sigte.

Klincks eneste Frygt var, at den fiendtlige Kutter havde forladt sin Station; men Synet af denne Barkasse overtydede ham i et Øieblik om, at dette ikke kunde være Tilfældet. Baaden var engelsk og aabenbart udsendt for at undersøge Farvandet.

Kutteren havde selvfølgelig daarlig Samvittighed nok til ikke at føle sig ganske tryg for den Mulighed, at den norske Kanonbaadflotille kunde finde sig beføiet til at opsøge den.

Følte Løitnant Klinck sig saaledes ved Synet af denne Barkasse sikker paa, at hans Fiende endnu var paa sin Station, saa var denne Baads Tilstedeværelse ham alt andet end behagelig. Den vilde selvfølgelig kunne underrette Fienden om hans

Ankomst, og det vilde derefter bero paa Kutterens Forgodtbefindende, om den vilde indlade sig med Kanonchalupperne eller gaa tilsjøs og forsvinde.

Lykkeligvis var «Dragø», foruden at være en af de sterkere armerede Chalupper, en af de mest velroende Baade; den førte nemlig en Baug-, en Agterkanon (fireogtyvepundinger) og fire Haubitzer. Den hørte til den nyere Type af Chalupper, der var byggede efter den svenske Fabrikmester Chapman's System, der var optaget ved de dansk-norske Verfter, og desuden var Chaluppens Mandskab som fortalt et af de bedst trænerede, ialfald i Sandøsund-divisionen.

«Ro væk, mine Gutter!» Med dette Tilraab formaaede den unge Officer at distansere alle sin Divisions Baade, og i en endnu hvassere Tone kom nu dette Tilraab.

Det var hele Ekspeditionens Udfald, som syntes at staa paa Spil, og Løitnanten selv greb Roret, medens de rovante Gutter, der sad ved Chaluppens Aarer, lagde Kræfterne til.

Den engelske Baad, der befandt sig i Skjærgaarden udenfor Strømstad, gjorde sit bedste for at undkomme i det indviklede med Skjær og Knatter fyldte Farvand.

Dens seks Sluproere halede af alle Kræfter ud ved sine Aarer; men Løitnant Klincks Opraab

havde heller ikke været forgjæves, og da hans Mandskab atter hørte:

»Hal ud, hal ud, Gutter,« medens Løitnanten med Overkroppen gjorde Bevægelser, der fulgte Aarernes Takt, et Tegn paa, at han krævede den yderste Anstrengelse af sine Folk, skjød ogsaa Chaluppens lange Skrog skummende gjennem Vandet, efterladende de to Kamerater i Kjølvandet.

Løitnanten vedblev sine paaskyndende Bevægelser, medens hans Mine efterhaanden forvandledes til et tilfreds Smil, indtil han med et Sidenik til sin Proviantskriver, der var ifærd med at skyde paa ved den agterste Aare, slap Roret.

Einar havde forstaaet Befalingen og greb Roret, medens hans Løitnant endnu et Øieblik saa forover mod den fiendtlige Baad, hvorpaa han sprang hen over Aareraderne og ned paa Bakken.

I næste Øieblik drønede Chaluppens Fireogtyvepundede i Baugen, medens det lange Skrog skjalv helt ned i Bundstokken.

En Kugle rikocheterede hen over det Rum, der skilte Chaluppen fra den jagede Baad og vandede lidt til Styrbordsside af denne.

Fem Minutter efter drønede atter Baugkanonen, der nu sendte en Kugle lige over Barkassen.

Chaluppen var kommen paa Skudhold.

Ombord i Barkassen kunde man ved næste Skud vente at faa en Kugle, der rammede Maal,

— og medens Kanonen atter ladedes, saaes et hvidt Tørklæde at vifte paa en Aare, som var opreist agter i Baaden.

Den unge Officer havde havt Lykken med sig. Fem Minutter efter førtes en Midshipmand og seks Matroser som Fanger ned under Dækslugerne ombord i «Dragø», medens den fiendtlige Barkasse blev taget paa Slæb.

Løitnant Klinck troede nu at vide med temmelig stor Sikkerhed, at hans Fiende ikke vilde forlade sin Station uden at afvente sin Baad; men han havde endnu den milelange urene Sotefjord tilbage.

Lykkeligvis opdagede han imidlertid nogle Fiskere, der lovede at lodse Baadene over Fjorden, og Kl. 2 om Morgenen befandt alle tre Chalupper sig udenfor Indløbet til Kongshavn; men her stod Fiskernes Forstand stille, — eller de ønskede ikke at vove Skindet i den forestaaende Batalje, hvad der er troligere. Hverken Trudsler eller Penge hjalp paa deres Hukommelse.

Løitnanten paaberaabte sig fuldstændig forgjæves deres Løfte; men Lods ind var imidlertid en absolut Nødvendighed, dersom man ikke skulde risikere at forspilde alle Ekspeditionens Udsigter, der forøvrigt var saa gunstige som mulig. Natten var nemlig stille og Fienden paa sin Ankerplads.

Den unge Proviantskriver havde under denne

Forhandling med Fiskerne med spændt Mine betragtet sin Chefs Ansigt.

Klinck syntes ogsaa selv at være i sterk Spænding; men pludselig lysnede hans Ansigt. Han havde fattet en Beslutning, der stod i Samklang med det energiske i hans Karakter.

«I Baaden, mine Gutter,» raabte han. «Der maa være Lodser nok inde i Kongshavn — og derind skal vi, saasandt Fienden er der.»

Løitnanten havde selv besluttet at søge den Lods, som han ikke paa anden Maade kunde erholde. Og et Øieblik efter sad han i Chaluppens Baad, medens Sluproerne halede ud ved Aarene.

Ti Minuter efter landede «Dragø»s Chefsbaad i den lille By.

Alt laa i dyb Søvn. Løitnanten bankede paa Vindusskodden i det første Hus, han kom til med Skjæftet af sin Pistol.

En Mand viste sig i Vinduet.

«Skib udenfor, der forlanger Lods,» raabte Klinck — «og giver dobbelte Lodspenge.»

Manden, der var i Skjorte — lovede ved dette Tilraab at indfinde sig, naar han var klædt.

Han var Lods!

Klinck var imidlertid ikke fornøiet med dette Løfte.

Saaledes som han var, maatte han komme — og med Klæderne under Armen viste virkelig ogsaa

Manden sig i Døren, for ikke at gaa Glip af de tilbudte Lodspenge.

Noget betænkeligere syntes han at blive ved Synet af den norske Løitnant og hans Matroser; men det var nu for sent at trække sig tilbage.

Ned mod Baaden bar det, medens den overrumplede Lods underveis forsøgte at iføre sig et mere passende Kostume, som dog først lykkedes nede i selve Baaden.

Hele Landgangsekspeditionen havde ikke taget et Kvarter.

Klinck havde brugt sig paa sit sedvanlige Vis — og hans Sluproere med. Nu bar det udover og det i den samme Fart; men dog ikke hurtigere, end at Lodsen fik Tid til at varsko om, at der laa to engelske Kuttere ret forud, som Løitnanten «maatte holde af for».

To Kuttere!

Jo — det forholdt sig ganske rigtig. Løitnanten kunde nu selv trods Mørket se deres Master mod Horisonten, og de befandt sig neppe en halv Kabellængde til Styrbord for hans Baad. Det var en ganske ny Opdagelse for den unge Chef, der var udsendt med tre Kanonchalupper, som tilsammen førte seks Kanoner, mod en Fiende, der førte netop dobbelt saamange.

Man vilde altsaa faa med endnu en Kutter at bestille, der maaske førte ligesaa stort Batteri

som Kameraten. Ja — saaledes forholdt det sig nok — dersom den ikke var en god Del sterkere!

«Jasaa, den var kanske sterkere.»

Lodsen, der ved denne Bemerkning syntes at faa Haab om at slippe fra sit ubehagelige Hverv, som han var oppe i, mente ikke at burde lade Leiligheden gaa fra sig uden at give Kutteren nogle Kanoner paa Kjøbet.

Paa Løitnanten gjorde det dog ikke den forventede Virkning. Han tænkte maaske et Øieblik paa den Passus i hans Ordre, hvori der paalægges ham at oppebie Assistance fra Divisionschefen, dersom han skulde anse den Magt, han raadede over, for utilstrækkelig ligeoverfor Fienden; men det var imidlertid ingenlunde Løitnant Klinck's Anskuelse af Sagen. Han antog vistnok selv efter at have iagttaget de to Kuttere, at disse tilsammen førte et Snes Kanoner; men var Fienden ham saaledes overlegen med Hensyn til Artilleri, saa var der al Sandsynlighed for, at begge Kuttere var ham underlegne med Hensyn til Mandskab.

Han kunde tage dem ved Entring.

Men med Tanken paa de slette Vaaben, som hans Folk var i Besiddelse af ligeover Fiendens fortrinlige Pistoler og Huggerter — Omstændigheder, der var ham velbekjendte nok, havde dog ogsaa denne Angrebsmaade sine Betænkeligheder.

Som Chef for halvandethundre raske Gutter,

som Fædrelandet ikke uden Savn kunde miste, var det ikke uden Ansvar at tage op en Kamp af denne Art.

Medens disse Tanker optog den unge Chef for den lille Flotille, der var anbetroet hans Konduite, fik han pludselig i Mørket Øie paa Hatteskjærene.

Disse maadelig høie Skjær, der ligger udenfor Kongshavn, lige ved Udseilingen, der kan foregaa baade vesten- og østenfor Skjærene, laa der netop som en naturlig Forskansning, bag hvilken de tre Kanonchalupper kunde søge Dækning, medens Skjærene dog ikke var høiere, end at man over Fordybningerne i disse kunde bruge Chaluppernes Kanoner.

Løitnant Klinck havde ved Synet af disse Skjær fattet sin Beslutning.

Det skulde heller ikke bringe ham til at fravige sin Plan om at angribe Fienden, at Lodsen under Roningen udover fortalte ham, at de to Kuttere i Løbet af Vaaren havde taget over treti norske Fragtskibe og Smaaskuder.

Var det Lodsens Hensigt, at dette skulde være Chefen et Skræmsel, som skulde bringe ham til at afstaa fra sit Forsæt, saa virkede det meget mere som en Spore.

«Paa Tide, at disse Godtfolk faar med os at

bestille,» mumlede Løitnanten — medens Baaden i Mørket passerede de to Kuttere.

Ti Minuter senere var Flotillechefen atter tilbage ved sine Chalupper med Lodsen, og med «Dragø» i Spidsen gled de tre Kanonbaade ind paa Havnen.

Luften var stille, og Natten fremdeles inde.

Forsaavidt havde Chalupperne al Fordel.

De to Kutteres Master saaes i omtrent et halvt Kanonskuds Afstand mod den blaa Nathimmel.

Chalupperne vendte sine Stævne mod dem og beredte sig til Angreb.

Ombord i begge Kuttere herskede den samme Stilhed, som da Chefsbaaden passerede dem.

Man havde sin Recognosceringsbaad ude og følte sig selvfølgelig fuldkommen trygge.

At denne Baad var taget, var en Omstændighed, som ikke var taget med i Beregningen.

En tordnende Hilsen fra Chaluppernes fireogtyvepunds Baugkanoner var det første Varsel om Fiendens Tilstedeværelse i Havnen. En af disse Kugler rammede Kutteren «Swan» med den Følge, at Splintrene røg over hele dens Agterdæk. Ombord i begge Kuttere kom man efter denne ublide Morgenhilsen selvfølgelig i Bevægelse; men der var ikke synderlig andet at se til Fienden end Blusset fra hans Fængerør og Ilden fra Kanonerne. Den unge Flotillechef havde med klog Beregning

valgt sin Stilling. De lave Chalupper laa i Mørket omtrent skjulte af Hatteskjærenes graa Klipper — og den Ild, som Kutterne svarede med, forblev fuldstændig virkningslos. Kuglerne fra de tolvpundige Karonader slog vistnok tildels an mod Skjærene: men rikocheterede derpaa hen over Chalupperne, uden at disse en eneste Gang rammedes.

Udfaldet af Kampen var aabenbart kun et kort Tidsspørgsmaal, der maatte blive de to Kutteres fuldstændige Tilintetgjørelse.

Lykken havde hidindtil forenet sig med Dristigheden og Dygtigheden hos den norske Flotillechef, der selv i Baugen paa sin Chaluppe ledede Ilden.

Men Krigslykken har sine Luner.

Midt under disse for den unge Løitnant saa heldige Omstændigheder, begyndte det at lufte af Landet, og inden faa Minutter havde Sjøen i den stille Havn begyndt at kruse sig for en fin Landbris.

Det var en Omstændighed, som man ombord i de to Kuttere ikke nølede med at benytte sig af.

Dagen var begyndt at bryde i Øst — og ved det tiltagende Dagslys saaes begge de fiendtlige Fartøier at holde ned mod Kanonchalupperne for hele sin Seilmagt, medens der samtidig vedligeholdtes en livlig Ild fra Karonaderne paa deres Dæk.

Bevægelighedens Fordel var fra denne Stund

af paa Fiendernes Side, og Kampens Udfald kunde være tvilsomt nok.

Begge Kuttere nærmede sig rumskjøds Chalupperne og disse bragtes nu under en Krydsild fra de 24 Kanoner, som Fienderne brugte med en Hurtighed, der hævdede det britiske Sjømandsry.

Istedetfor nu at have Kutterne til Skydeskiver, var disse nu bleven bevægeligt Maal, medens det var Chaluppernes Tur at ligge der som temmelig udsatte Skiver.

Kampen begyndte at blive varm; men den unge Flotillechef forstod ikke destomindre at holde sine Folk i Lune.

Selv stod han fremdeles ved Baugkanonen ombord i «Dragø», hvorfra han sendte sine Projektiler mod Fienden med en Sikkerhed, som paa en Mønstringsdag.

Einar Odden havde imidlertid til sin Skuffelse faaet et Hverv, der holdt ham agter i Chaluppen; Løitnanten havde i sin Kampiver aabenbart glemt det Løfte, som han havde givet ham om en Plads ved Kanonerne.

Istedet havde denne givet ham en anden Ordre, idet han selv sprang forover og overtog Kommandoen fra Baugen af sin Chaluppe.

Ordren var i Korthed denne:

«Du indestaar mig for Lodsen, min Gut!

Slip ikke Øinene af ham!»

Den sidste Del af Befalingen havde Einar Odden ganske vist ikke opfyldt, thi hans Blik havde med al den Beundring, som han nærede for sin Chef, fulgt denne, medens han fra Bakken ledede Kampen.

Saameget tryggere kunde Einar tilfredsstille sin Lyst til at iagttage sin Løitnant, som Lodsen med stor Ro havde sat sig ned og betragtede Maalskydningen paa de to Kuttere, idet han sandsynligvis opgjorde den Beregning, at han vilde være temmelig sikker paa sine Lodspenge.

Kutterne vilde ganske vist faa betale Legen.

Men da Vinden havde frisknet til, og begge de to seilbare Fartøier med Fordel af denne holdt ned mod Kanonchalupperne, en gjennem hvert Løb, en Manøvre, hvorved det lykkedes dem at bringe sine farlige Angribere under Krydsild, syntes Lodsens Ansigt ikke fuldt saa roligt.

Kuglerne fra de to Kutteres Karonader begyndte da ogsaa at suse om Ørerne paa ham; han flyttede sig dog ikke længere end ned under selve Rækken, der hævede sig nogle Fod over Kanonbaadens Flagedæk og frembød en mere beskyttet Stilling.

Det var selvfølgelig noget, som ingen kunde fortænke Manden i. Det var i samme Øieblik, at Betjeningen ved Agterkanonen endelig blev sat i Fart.

For at kunne benytte begge sine Kanoner

havde Chefen ladet hele Flotillen gjøre en Kvart Dreining, der udførtes ved Aarernes Hjælp i samme Øieblik Chalupperne befandt sig under Fiendens Krydsild.

Ved denne Manøvre lykkedes det at faa Agterkanonen til at bære mod den største af Kutterne, og i samme Øieblik denne passerede «Drago»s Hæk, lød Chefens Kommando:

«Fyr væk! Giv ham det lige i Vandgangen, Baadsmand!»

De to Mænd, der med hver sin Spag lempede det svære Skyts, bragte dette i en Fart i Stilling, medens Baadsmanden selv greb Aftrækkerne for at fyre i samme Øieblik, han havde faaet sit Sigte.

Inden dette var skeet, laa han imidlertid nede paa Dæksflaggerne, rammet af en Splint fra Skanserækken, der netop knustes af et Skud fra Kutterens Karonader.

«Fyr, Fyr, Baadsmand!» hørtes der atter.

Det var Løitnantens Stemme, der dennegang lød ilter.

Det gjaldt ogsaa at benytte Øieblikket.

Baadsmanden var imidlertid ude af Stand til at gjøre nogensomhelst Tjeneste, og hans Medhjælpere holdt begge Kanonen i Stilling.

I dette Øieblik stod der imidlertid en rask, ungdommelig Skikkelse med Aftrækkeren i Haanden, medens han lod sit Øie følge Løbet af det lange

Skyts, som i næste Sekund knaldede løs og sprang i spændt Brog.

Det var den unge Proviantskriver, der havde affyret Skuddet, og som blev staaende, næsten forfærdet over sin Gjerning.

Han havde handlet efter en Øieblikkets Indskydelse.

Virkningen af Skuddet var der for tyk Krudtrøg til at afgjøre, og samtidig fyredes der paa den anden Kutter fra Baugen, saa Røgen endnu forøgedes.

Men hvad den selvbestaltede Kanonkommandør tydelig nok saa — det var, at den Plads, hvor Lodsen havde staaet, nu var tom.

Det eneste, der var tilbage af Lodsen, var hans Hat, eller rettere den Matroshat, Løitnanten havde laant ham, da han havde bragt ham barhodet ombord.

Af Lodsen var ikke en Døit at se, hvor skarpt end Einar med opspilede Øine saa efter ham og mønstrede hele Chaluppen.

Men pludselig fik han inde i Kanonrøgen, der var ved at letne, se en barhodet Fyr, der roede afsted i Chaluppens Baad og dermed var Gaaden løst.

Lodsen havde absenteret sig.

At Manden ikke ønskede at lade sig skyde til Plukfisk for bare at tjene sine Lodspenge, kunde nu ingen fortænke ham i; men det var — eller

det havde været Einar Oddens Pligt at passe ham op — og —.

Nu, slippe paa den Maade skulde han da heller ikke.

Einar tog i et Øieblik sin Beslutning.

Chaluppen havde endnu en Pram og i næste Minut var Einar i denne, greb en Aare og vrikkede afsted efter den Flygtende med en Hurtighed, der stod i Forhold til hans smidige Ungdomsstyrke og Øvelse i at behandle en Aare. Det havde han ialfald lært hjemme i sin By, som han senere havde lært at bruge sig i en snever Vending under sin Løitnants Øine.

Der raabtes noget ombord i Chaluppen i samme Øieblik, han satte af; det lød som et Seiers-raab, og det forekom ham, at han hørte Løitnanten raabe og nævne hans Navn; men han var altfor opsat paa at gjøre sin Forseelse god igjen og indhente Flygtningen til at lægge synderlig Merke til, hvad der iøvrigt foregik om ham.

Han havde Lodsen roende foran sig, — og det gjaldt om at naa ham.

Men denne var heller ingen Sinke, naar det gjaldt at bruge et Par Aarer. Chaluppens Baad var vistnok tungere end Prammen; men Lodsen havde Formon, og det var ikke langt til Landet. Før det lykkedes hans unge Forfølger at indhente

ham, havde Lodsen faaet Landjorden under sig og satte afsted ind mellem Bergknauserne.

Den, som ikke opgav Jagten, var alligevel Einar — og afsted bar det nu ind mellem Lynget og Knauserne; Lodsen foran og hans Forfølger efter, indtil den unge Sjøguts Fødder snæredes i noget Lyngris, og han selv styrtede ud over en Knaus, hvorfra han rutschede ned i en Bergkløft, just ikke saa ganske lempelig, thi da han endelig samlede sig op igjen, var han temmelig mør baade hist og her — værst i Hovedet.

Men der var noget værre.

Lodsen var forsvundet, og da Einar atter kom sig op af Kløften, saa han heller ikke Spor af nogen Chaluppe.

Hermed var Jagten ude.

Ikke en Flis at se ude paa Havnen. Solstraalerne spillede paa den blaa Bugt, og de smaa Husklynger laa der som i dybeste Fred over Bugten. Det kom ham for, som det blodige Skuespil, han havde været midt oppe i, bare havde været en Drøm. Ikke et Seil at se, ialfald ikke inde paa Havnen, hvor der kun laa nogle Fiskerbaade, som drev sin fredlige Dont.

Hm!

Den unge Sjøgut satte sig ned og ludede det verkende Hoved i begge Hænder, da der lød som en Tassen i Lynget ved Siden af ham.

Han løftede langsomt Hovedet!

Der stod en Kar foran ham, som holdt en Kikkert i den ene Haand og en liden Jente i den anden.

Einar havde Sans nok tilbage til at kjende ham igjen.

Det var hans Mand, Lodsen, og den unge Sjøkriger greb til sin Huggert. Endelig havde han det hele i Hovedet; hans Forfølgelse af Lodsen efter Forglemmelsen af den Pligt, hans Løitnant havde paalagt ham.

Den endelig indhentede Lods syntes imidlertid at tage det med stor Ro.

«Er kommen jer til Sans igjen nu, min Poike!»

Det lød irriterende koldblodig; men Einars Hoved var endnu ikke klart nok til at kunne undfange en af disse resolute Beslutninger, der havde været en Frugt af Samværet med hans energiske Chef.

Han havde i Øieblikket nok med at holde sig opreist; det gik endnu lidt rundt for ham.

«Hvor er Baadene?» spurgte han med en Stemme, som han søgte at gjøre saa sikker som mulig; men det var dog, som han endnu skjalv lidt i Maalet.

«Du har nok faaet et stygt Slag, min Poike,» sagde Lodsen og var ifærd med at nærme sig sin

Kontrapart i den velvillige Hensigt at se til hans Hoved. «Det er nok ikke de Øine i Hovedet paa dig, som da du sendte Engelskmanden Skuddet lige i Vandgangen.»

Sendte Engelskmanden et Skud lige i Vandgangen? Hvad mente han med det?

«At du hjalp ham tilbunds, min Poike — tilbunds paa seksten Favne Vand, saavidt jeg kjender Dybden, der den ligger.»

En af de fiendtlige Kuttere maatte altsaa være sunket, efter denne Forklaring at dømme. «Men hvor er Chalupperne?»

«Ifærd med at forfølge den anden Kutter,» forklarede Lodsen; «men de kommer nok tilbage for at hente Vraggodset og den sunkne Kutters Baade,» mente han.

Det var en beroligende Efterretning, som gjengav den unge Sjøgut endel af hans sunkne Mod, — og Lodsens Formening slog da ogsaa til.

Ved Middagstid saaes alle tre Chalupper med Flag over Hækkene og med fuld Musik at ro ind paa Kongshavn.

Den unge Flotillechef havde da ogsaa løst sin Opgave paa sin energiske Vis.

Den største af de fiendtlige Kuttere laa sunken inde paa Havnen, og hele dens Besætning havde overgivet sig som Krigsfanger — Chefen iberegnet, der ingen anden var end hin koldblodige Britte,

der havde ladet den danske Kaperbesætning omkomme, men som for Leiligheden havde ombyttet sit virkelige Navn Lucas med Navnet Morlyvan, under hvilket han presenterede sig for Løitnant Klinck.

De fire Provideringsfartøier var dertil reddede.

Resultatet af Ekspeditionen kunde ikke være mere tilfredsstillende — og til dette kom endnu, at Flotillechefen ved sine kloge Forholdsregler og sin Angrebsmaade, havde udført sit Hverv uden at miste en Mand.

Den eneste, som savnedes, da Chaluppernes Folk monstredes inde paa Kongshavn, var den unge Proviantskriver paa «Drago», som imidlertid kort efter meldte sig til Tjeneste med en lidt slukøret Mine; men Lodsen bragte han dog med, og Løitnanten modtog dem begge leende ved Einar Oddens Forklaringer, idet han slog sin Proviantskriver beroligende paa Skulderen.

Det forholdt sig ganske rigtig, at den Kugle, som den unge, selvbestaltede Kanonkommandør havde sendt Kutteren, havde rammet den i Vandgangen — og istedetfor den Skrabe, som Einar havde ventet sig, tilsagde Løitnanten ham leende en Andel af Prispengene, der svarede til en Kanonkommandørs, idet han tilføiede:

«Jeg havde jo glemt mit Løfte til dig om at bruge dig ved Kanonerne, min Gut, — men en anden Gang skal jeg huske det.

Ogsaa Lodsen fik i Seierens Stund og i Betragtning af sin Undskyldning for, at han, som Forsørger for Kone og fem Barn, havde søgt at redde sig fra at blive skudt til Plukfisk, sine Lodspenge efter Løfte.

For den unge Seierherres Vedkommende var Resultatet af Træfningen i Kongshavn en Dannebrogsorden — og for Einar Odden, foruden Prispengene, en fjorten Dages Orlov til at bringe sit Hoved iorden efter hans Kolbøtte under Jagten efter Lodsen fra Kongshavn — og to Dage senere stod han i Kongens blaa Trøie med sin Huggert ved Siden paa Bryggen i sin Hjemby.

III.

Einars Hjemby var sig selv lig. Den laa der og døsede, som den Morgen da han for lidt over halvandet Aar siden forlod den.

Det var forøvrigt sent paa Kvelden, at Fragtebaaden, som han havde faaet Leilighed med, satte ham iland paa Bryggen.

Hm! Bryggen havde i sin Tid med sit rodmalede Pakhus imponeret Einar, og for dens Eier havde han strøget Huen, som alle andre Mennesker i Byen gjorde.

Han syntes, den var skrumpet ind, og naar han tænkte paa Eieren, var det heller ikke med den samme ærbødige Beundring som før. Det var, som «Hansane» selv vars krumpet ind for ham i den Tid, Einar havde været borte — og at Samværet med hans Chef og andre havde ladet ham lægge andet Maal paa Menneskene i hans Hjemsted.

Der var bare to, som endnu holdt Maal.

Hans Mor og liden Helga!

Liden Helga! Hun var nu ikke saa ganske

liden, ventelig. Hun var over de sytten, for hun var vel femten den Gang, hun tog Afsked med ham nede paa Bryggen i Graalysningen, da han reiste. Han havde mange Gange tænkt paa, at hun kom ned den Morgen og passede paa, da han reiste.

Hun havde ikke havt stort at sige ham; men hun havde seet ud, som hun tænkte mere, end hun sagde, og selv havde han ofte tænkt paa den Afsked, hun tog med ham. Ellers havde der ingen anden end hans Mor været paa Bryggen.

Nu var der ingen, og ingen var vel heller oppe i Byen.

Folk pleiede at lægge sig i god Tid, og det kunde de jo gjerne gjøre for den Sags Skyld, da de intet forsømte.

Liden Drift havde der været før og nu endnu mindre. Det var ikke godt at skjønne, hvad Folk levede af.

«Hansane» havde nu rigtignok lagt sig sammen med Morten Lods og drev Kaperi; men siden det store Kup, der havde gjort Morten Lods til Eier af Ravnsgaarden, havde det nok gaaet smaat med Kaperkompagniet.

De behøvede det naturligvis heller ikke, for gamle Hansen havde endnu Penge nok og sin gode Gaard, hvor der avledes mer end nok for baade ham og Sønnen og Konen med, skjønt det vilde nu ikke sige saa ganske lidet; for efter hvad Folk

pratede om borte i Stuerne, der laa længst borte fra Gaarden, saa havde hun nok faaet Fødder under det, unge Per Hansen eiede.

Saa der havde da ialfald været Fart i *hende* paa et Vis.

Finere Hus fandtes der nu kanske ikke, før en kom til selve Baronen.

Det havde været hendes Drøm at komme op i det med Baronens, indrette Alt som hos Baronens — og vise den samme Flothed.

Denne Bestræbelse kom forsaavidt Folk i Byen tilgode, som Per Hansen lod sig det være magtpaaliggende aldrig at strengere Folk i Byen efter Grundafgifterne og idethele viste sig som en nobel Mand overfor sine Skyldnere.

Saavidt skjønte han nu ogsaa selv, for Per Hansen havde nu ogsaa det i sig, at han gjerne vilde være lidt af en Stormand, og det hændte nu ogsaa, at han gav adskillige Summer til Uddeling blandt nødlidende i Distriktet, naar det kunde faa en vis Offentlighed.

At tage sig for at sætte noget i Vei i Byen, det var nu som sagt imidlertid en Sag, som Per Hansen aldrig havde befattet sig med eller kanske engang tænkt paa — og det var nu heller ikke noget, som det faldt Madame Per Hansen ind.

Det tænkte de heller ikke paa oppe hos Baronens.

Det var jo kanske ogsaa formeget forlangt, at hun skulde gjøre det, naar hendes Mand ikke gjorde det. De behøvede det jo, som fortalt, hverken af den ene eller den anden Grund. De havde Formue nok, Penge udestaaende baade i Byen og Bygden, — og alle Mennesker, som mødte dem, var Ærbødigheden selv, saa det manglede heller ikke, at de nød Anseelse nok, uden at de behøvede at uleilige sig med unødige Spekulationer.

Saa laa Byen der i den gamle Døs.

Krigstilstanden havde ikke fremkaldt anden Forandring, end at Folk havde endnu tarveligere Levemaade og sov endnu mere end før, for saa trængte de mindre Mad.

For Einar Odden laa den lille Krog der, som den var ifærd med at dø helt ud! Efter alt det bevægelige Liv, som han havde været borte i, var det underligt at komme hjem i den døende Stilhed, som han før aldrig havde undret sig over; men som han havde syntes var, akkurat som det skulde være.

Nu skjønte han, at Folk var svært gammelmodige i hans gode Hjemby, og at de nok kunde trænge en god Opdragelse i Retning af at tage sig noget for.

Men det var, som fortalt, allerede noget ud paa Kvelden. Folk havde vel ikke stort at lyse med,

siden de intet tjente. Hele Byen var mørk og stille. Bare nogle Katte, som gik nede ved Per Hansens Sjøbod og lurede efter Rotter; men ganske søvnige som alle andre i Byen.

Einar skridtede paa efter at have takket for Befordringen, og tog udover mod Odden.

Hus for Hus lige mørkt udover, da der med engang faldt et Lysskin udover Gaden.

Det kom fra Ravnsgaarden, og i samme Øieblik han kom hen mod Hjørnet af Gaarden, saa han fem seks Talglys, der blev baaret paa et Bret ind ad Storstudøren af ingen ringere Person end Madame Mortens i egen Person, og efter hende kom Morten Lods med et Skjænkebret med en rygende Punchemugge.

Midt i Sofaen foran et aflangt Klaffebord tronede Madame Per Hansen med en stor Top ret tilveirs og i Ørerne lange Ravdobber, som Lysene glitrede i, hver Gang hun vrikkede med Hovedet.

Længere fremme ved Vinduet sad Per Hansen selv ved et firkantet Spillebord, sammen med Fogedfuldmægtigen, Prokuratoren og Lensmanden i en «Polsk».

Det hørtes udenfor, naar Knokerne kom i Bordet, og imellem Lyden af en og anden Kraftsats, som Spillerne gav sig Luft i, medens de sad lud mod hinanden med Kortene skjult inde i den hule Haand. Der var ingen af dem, som syntes at

lægge Merke til, at Morten Lods kom med nye Varer engang, saa optagne var de af sin Gjerning. «If you please, Gentlemen! Help your self, Gentlemen,» lød det fra Morten Lods, der sig selv ubevidst ironiserede Selskabet ved hver Gang at understryge Gentlemen, idet han henvendte sig til Kortspillerne med de skidne Blade i de krumme Hænder.

For Einar Odden var det ikke noget nyt Syn, for som Gut havde han nok imellem været sammen med andre af Byens opvoksende Slegt og havt sit Tidsfordriv med at titte ind af Vinduerne hos Per Hansens og Prokuratorens, naar der var Kortlag, — og Gjestebud og Kortlag hele Natten gjennem var ensbetydende. Folk der i Byen havde det med at spille.

Forresten, en Tidens Svaghed, som ikke den lille By var alene om.

Einar var ifærd med at gaa videre, da han med engang stansede. Dersom han var gaaet et Skridt længere, var han kommen frem i Lyset fra Vinduerne og bleven seet af to, der stod paa Trappegangen, og hvis Stemme han hørte.

Det var Helga og Paal Hansen, som stod derude og talte sammen — eller egentlig var det Paal, der talte i Øieblikket, og som det hørtes, gik det ud paa at overtyde Helga om, at han

Kvelden forud havde «klaad» Lensmanden ordentlig i Polskpas.

Historien lod ikke til at slaa synderlig an. for da Paal Hansen endelig taug og gjorde et spørgende: He! lød Svaret ganske tørt.

Hun kunde ikke skjønne, at Folk ikke kunde finde paa noget andet end dette Kortspillet.

Kunde hun finde paa noget bedre?

Hm! Der blev en lang Pause; det var saa ligt hende det at tie længe, og saa endelig komme med nogle Ord, som altid gav en noget at tænke paa. Hun havde havt det saa, siden hun var ganske liden, og saa kom Svaret ogsaa nu; men det var saa lavmælt, at Einar ikke hørte det; men i Paals Smag maatte det ikke være faldt, thi straks efter tog han i:

«Det er vel oppe paa Skrivergaarden, du har suget den Visdom, du, for jeg kjender Skriverfruen og den naadige Frøken igjen, naar de sætter sine hovne Næser op imod Far og Bedstefar og snakker om, hvad der kunde gjøres for Folk her i Byen, ligesom vi ikke har gjort nok, vi — som Far og Bedstefar ikke skjønte det — He!»

Oppe paa Skrivergaarden!

Einar mindedes nu, at Helga havde fortalt ham den Morgen, han reiste, at Fruen havde lovet at tage hende i Huset en Vinter.

Der kom intet Svar, hverken benegtende eller bekræftende, og Paal Hansen tog atter i:

«Vilde du ikke ha, at vi skulde hjælpe Folk til at tygge ogsaa?»

Fremdeles intet Svar, og saa kom Spørgsmaalet:

«Har hun kanske sat dig ud paa *mig*, for at jeg skal gaa til Far og stikle paa ham for, at vi ikke gjør noget andet end fylde os og spille Kort.»

Denne Gang kom der Svar.

«Jeg tror ikke, Fruen kjender det mindste til, hvad I bestiller, for hun har selv fuldt op at gjøre med sit Hus og med alt det Arbeide, som Skriveren har sat i Verk.»

«Den dumme Myrdyrkningen hans.»

«Den beskjæftiger dog mange Folk oppe i Bygden.»

«Som han betaler som en Lus. — Vi gir bort, vi! — byr ikke Folk slige lusede Vilkaar!»

Svarene begyndte nu at falde mere hurtig, og Einar kjendte paa Stemmen, at Helga begyndte at blive varm, indtil hun med engang afbrød Samtalen og gik ind ad Døren.

«Gaar du?»

«Ja, jeg tror ikke, vi kommer til at forstaa hverandre alligevel, Paul Hansen; men lad mig sige:

Som Tiden er, maa Ansvaret være. Det, som er forsømt, det skjønner nu vel kanske baade den

ene og den anden: det er det, som maa oprettes, og Kravet er til alle at lægge Kræfterne til efter hvers Evne. Og naar der er dem, som sætter Livet ind for at verge Landet, saa vil du vel ikke kalde det for store Krav til andre, at de ofrer nogle Skillinger, som de til og med bare sætter ud til Renter, og som vil komme igjen, saavidt som der lægges lidt Tanke og Forstand i Arbeidet.»

Einar løftede Hovedet.

Sætte Livet ind for at verge Landet, havde hun sagt.

Havde hun tænkt paa ham, da hun sagde det. Paal Hansen kunde det ialfald ikke være, hun havde ment; forunderlig nok, at han skulde høre Helga tale slig; stille og tænksom som hun mest var.

Mon om hun ikke var dybere end andre alligevel. Han havde saa ofte tænkt det, skjønt Skolemesteren bestandig havde sagt: «Ja Helga nytter det nu ikke at spørge.»

Sandelig havde hun nu ialfald givet Paal Hansen Svar, og det et, der havde Fynd og Klem.

Forunderligt, at han og hun, begge to skulde komme ud, og paa hver sin Vei lære at forstaa netop det samme.

Verge Fædrelandet med Liv og Blod!

Han skridtede afsted udover den velkjendte Vei til Odden, medens han syntes, der var noget i selve Luften, der bar ham.

Og hvor Maanen lyste udover Fjorden og ind i den lille Vigen, der laa og bævrede som fuld af Sølvskjæl. Det lyste og glitrede fra hver en sagte Bølge for Natvinden ude paa Bugten, hvert af Kraakeskjællene ude mellem de vaade Stene var blevne Smykker, som Maanelyset brød i, og der tvers overfor laa Odden med det lille, fattige Hjem i den samme bløde Sølvglans med skinnende Ruder, som om der steltes til Fest inde i det lille Hus for Sønnen, som kom hjem.

For ham, «som havde været med at sætte Livet ind for at verge sit Land».

Det var, som disse Ord havde løftet ham op i noget høit, lyst, som fyldte ham med en Glæde, som han en Stund maatte sidde alene med. Ude paa Pynten satte han sig og blev siddende en lang Stund, indtil Maaneskiven drog sig ind i Granaaserne, og Kveldens Skygger lagde sig over Fjorden og Stranden med sit bløde, hemmelighedsfulde Slør.

Lyset i hans Mors Hytte var slukt!

Han vilde ikke vække hende midt i Natten.

Saa sneg han sig sagte ind i det gamle Skjul udenfor Huset, hvor han før imellem havde sovet paa Fiskeprammen, og hvor han havde sat den Skude, som han havde bygget paa, op under Monsaasen, da han reiste.

Han saa op til den og tænkte paa, hvor stort

han engang havde tænkt om denne Skuden, som nu stod der som et Minde om gamle Barndomsdrømme.

Hel anderledes var hans Vei lagt; men var det ikke ogsaa større det Maal, han nu stred mod.

De Ord han havde hørt af sin lille Barndomsveninde Mund kom atter i hans Tanker, og da han endelig sov ind, drømte han, at han stod paa Chaluppens Skanse med Galoner paa Hatten og Trøien midt i en rygende Kamp, hvor Splintrene føg og Kuglerne hvinede — stod der uden Frygt og gav Fienden Kugle for Kugle, medens Røg og Ild væltede imod ham fra de aabne Porte og ryddede hans Folk bort fra Dækket af hans Chaluppe. Men det nyttede ikke Fienden at faa hans Kanoner til at tie. Han havde hørt et Ord, som ikke maatte blive nogen Løgn, det at sætte Livet ind for Fædrelandet, og hun, som havde sagt det, stod derinde paa Fjeldknatten og viftede til ham, hver Gang Chaluppen rammedes af de fiendtlige Kugler, og hver Gang besvarede han hendes Viften med at lade sine Kanoner tordne paany.

Men da han vaagnede, var han bare Mors Gut.

Hun havde fundet ham tidlig om Morgenen ude i Skjulet og ladet ham sove og drømme, medens hun stelte til Fest inde i det fattige Hjem, som bedst hun kunde.

Og da alt var færdigt, hørte han «Mors egen

Gut!» og over hans Kinder trilled Taarer; men Øinene lo alligevel, og Glæden lød ud af hendes taaredæmpede Stemme.

Og hvor stor og mandig han var bleven, hendes Gut!

Glæden voksede, som hun stod der og saa paa ham — saa lig hans raske, vakre Fader, der droges hende til Minde ved Synet af ham, og gav hendes Ansigt noget af hendes Ungdom. Og saa satte hun sig hos ham og begyndte med sin bløde Stemme at smaasnakke om alle Smaabegivenhederne i hendes stille Tilværelse, indtil der blev nævnt et Navn, som hans Ansigt skiftede Let ved, medens der kom et Farvespil i hans Blik, som ikke kunde undgaa hendes Moderøie, der pludselig fik ligesom et halvt angst Udtryk, medens Mundens bløde Linjer blev dybere og gjorde Ansigtet lidt alvorsfuldere.

Han saa det ikke; men der blev et Øiebliks Taushed, indtil han endelig spurgte lidt underlig i Stemmen:

«Og hun besøger dig vel som før?»

Der kom et stille Nik med Hovedet.

«Ja — hun er den samme, som hun altid har været; men der er meget forandret ellers, ved du. Det var jo, før du reiste, at Mor Mortens havde kjøbt Ravnsgaarden — —.»

Han bejaede Spørgsmaalet, medens der kom noget uroligt over ham.

Der var noget, som hans Moder ikke var glad ved — han kjendte hendes Ansigt for vel til ikke at se det; men der kom i det samme en pludselig Afbrydelse, som ikke syntes at være hende saa uvelkommen som ham, der pludselig reiste sig og gav sig til at gaa urolig frem og tilbage.

Den, der traadte ind, var den gamle, krumryggede Fyr, der tjente som Kok ude i Dybvik. Han kom for at bede Mor Margit om noget Salvie, da hans Herre var syg.

«Var Kaptein syg?»

Det var Margit, som spurgte, og der var lidt kjøligt i Stemmen, som om hun i Stunden mindedes den Modtagelse, hun havde faaet ude i Dybvik; men Svaret skulde dog i samme Øieblik give hendes Stemme sin bløde Klang.

«Ja, han var syg — som han pleiede; han fik det med stygge Anfald, som gjorde ham ganske maalløs, saa han ikke kunde faa et Ord frem — akkurat som den Kveld — —.»

«Herre Gud — havde det været saaledes med ham den Kveld —.»

Hun behøvede ikke at frygte for at tale ud, for Einar hørte intet, der han gik; men hun fik et smerteligt Sting for Brystet ved Tanken om den Bitterhed, som den Gang var kommen op hos hende ved den, som hun troede, haanlige Afvisning, hun havde faaet.

Og saa havde han været maalløs, kanske ikke engang hørt eller forstaaet hende.

Hun var ifærd med at reise sig for at gaa ud i Haven efter Salvien for at skjule sin Bevægelse, — da Kapteinens Bud tabte et Brev, som faldt ham ud af Lommen.

Jens Kok greb med et hurtigt Tag Brevet.

«Jo — det skulde jeg have mistet, saa skulde der bleven syndigt Hus,» sagde han pustende, «for endda saa syg, som han er, stod han op og sendte mig afsted med disse Pengene.

Det er 30 Rd., som hver Maanedsdag sendes afsted til Kaptein Bie borte i Risør — og det ligesaa sikkert som Amen i Kirken.»

Margit var bleven staaende som en Støtte, medens der kom noget bævende i de bløde Linjer om hendes Mund.

Disse 30 Rd., som Kapteinen i Dybvik hver Maaned sendte til Bie borte i Risør?

Og det var hende, som havde baaret Bitterhed i sit Hjerte mod den Mand, som sendte hende denne store Hjælp — for at disse 30 Rd. var til hende — det kunde der ikke mere være noget at tvile paa —.

Og hun blev staaende, der hun stod, medens Jens nu vendte sig til den hjemkomne unge Sjømand med nogle Velkomstord, og fortsatte med lidt Smaaprat, som Margit ikke hørte, indtil hun

med engang saa sin Gut stoppe op og blive staaende ligeoverfor den gamle, krumbøiede Mand med noget næsten truende i Minen.

«Den Dagdriver og Kortenspiller, — troloves med — Paal Hansen!»

«Ja, ja! Jeg vil nu heller ikke sige, at det er hende, som saa stort lyster paa det; men saa vil nu Mor Mortens det saa meget heller,» kom det ligesom en Undskyldning imod den hastige Tone, hvori den unge Sjøgut talte — saa uligt hans sedvanlige Maade at tale paa, at Margit med engang slap sine egne Tanker og vendte sig mod ham.

Hvad Samtalen angik, var hun ikke i Tvil om. Det var Rygtet om Paal Hansens og Helga Mortens Forlovelse, som hun selv havde frygtet for at berøre, der pludselig var kommen frem ved Besøget af den gamle Mand, der samtidig havde bragt hende selv i en forunderlig Sindstilstand, der gjorde hende uskikket og uvis.

Hun gled sagte ud af Stuen for at samle sine Tanker, — og Jens Kok fulgte hende.

Den unge Sjøgut havde pludselig vendt sig fra ham — og begyndte atter at drive frem og tilbage i Stuen, indtil en ganske rolig tog i Dorklinken og gled ind i Stuen.

Det var en, der kom med et Par alvorlige Øine og et lidt alvorligt Drag om Munden — en.

som Einar i Stunden mindst havde ventet at se — og hun, der kom, havde endnu mindre ventet at finde ham inde i Stuen paa Odden —.

Det var Helga Mortens, som var kommen for at tale med Margit; men som nu pludselig stod Ansigt til Ansigt med den unge Sjøgut.

Saa skvat hun ogsaa i det samme lidt til; men i samme Stund blev hendes lyse Teint ligesom gjennemskinnet og det alvorlige Drag i hendes Ansigt oplyst af en Overraskelsens umiskjendelige Glæde.

«Nei, er det dig, Einar?»

Det kom ogsaa som et Glædens Udbrud, medens hun blev staaende og se paa den kraftige unge Sjøgut med Orlogstrøiens blaa Krave udover de brede Skuldre og Huggert-Beltet om Livet.

Hvor han var bleven vakker og kjæk!

Sagde hun det ikke, saa stod det altfor tydeligt at læse i Øinene, om han havde givet sig af med at tyde hendes Øines Skrift; men det var ikke Tilfældet.

Var han i et hurtigt Blik kommen til samme Tanke med Hensyn til hendes Ydre, som hun paa sin Side med Hensyn til ham, saa undveg han tydelig nok at møde hendes Øine.

Han havde reist sig og ført Haanden til Huen som for sin Chef; men istedetfor at give noget Tilsvar til det Udraab, der undslap hende, gjorde

han en Bevægelse hen mod Døren, medens han sagde noget om, at hans Mor bare var gaaet ud paa Berget, som for at lade hende vide. at han forstod, at hendes Besøg naturligvis gjaldt hende.

Hun forstod det ogsaa, — og det flammende Ungdomsblod skjød nu ogsaa i mørkere Strøm op i hendes Ansigt.

Hvad hun ogsaa forstod, det var selvfølgelig det, at hun ikke mere havde noget at tale med ham om — og at han vidste, hvad alle andre i Byen havde god Rede paa, at hun var Paal Hansens Kjæreste.

Hun blev staaende der stum og rød, medens hendes Øine nu var de, som sænkede sig.

Hun havde gjort en liden Bevægelse med Haanden som for at stanse ham; men lod ligesaa hurtig atter Haanden falde og blev selv staaende med noget modfaldent i sit Ansigt, medens Alvoret atter kom over Øinene og Mundens Drag.

Han maatte have seet paa hende nu, — for han stansede lidt.

Hvor hun var lig sig alligevel — hvor vel han kjendte igjen dette Drag om Munden og dette i Øinene; den mørke Rødme, der drog sig frem under den lyse Hud — og endelig den sagte Dirren om Mundvigerne, der altid var kommen som Forløber for — Graad, den sagte, stille Graad, som imellem kunde komme over hende.

Saa blev de begge to staaende — og der fulgte en Stund, da ingen af dem talte.

Han gik hen til Vinduet og tog en Stol frem til hende, tog den og satte den lige varligt, saa hun maatte skjønne noget af denne Maade at tjene hende paa, og saa blev han selv staaende uden at udføre sit Forsæt at hente sin Mor.

Hun satte sig ned og saa med et mygt Blik op til ham; Øinene sagde Tak, men den usikre Dirren om Mundkrogene var der endnu, og der kom ikke et Ord.

Hun pleiede jo heller ikke at være den, som talte meget, naar de var sammen. Hun pleiede mest at høre paa ham; men som det nu var, hvad skulde han saa egentlig sige hende. Frygten for at se hende komme i Graad havde holdt ham tilbage: men var det alligevel ikke bedst, at han gik efter sin Mor.

«Mor!» gik han ud paa Berget, «Helga!» gjentog han, denne Gang med Tilføielse af det Navn, han altid havde brugt at kalde hende med, men blev med det samme rød og tog sig.

«Jomfru Mortens skulde jeg nok have sagt.»

Det var Draaben, der bragte Skaalen til at flyde over.

De Taarer, som Helga forgjæves havde søgt at knuse under sine Øienlaag, begyndte at pible ned over hendes Kinder.

Han begyndte at føle sig ilde.

Havde han været modig nok, da «Swan»s og «Hero»s Kanonadekugler suste ham om Ørerne, saa var han alt andet end modig nu.

Han havde rigtignok før paa Dagen ment, at han skulde holde sig som en Kar overfor Paal Hansens Kjæreste; men alligevel var det nu blevet hende, som havde faaet Overtaget.

Han begyndte at faa Sveden i Panden, og strøg Haanden hen over Haaret.

«Jeg mente nu ikke at sige dig noget leit,» sagde han ganske mygt.

«Nei — det mente du nok ikke, Einar,» kom langsomt; «men du mente nu vist, at du ikke havde noget at tale med mig om.» Hun sagde det paa sin rolige, stilfærdige Maade og holdt saa inde en Stund, som hun ventede et Svar.

Men hun havde jo netop truffet Sandheden: det var ikke noget at sige til det.

«Ja, jeg skjønte det,» sagde hun, «og du kan nok undres dig over mig; men dersom du tror, jeg ikke trænger et godt Ord af — en — en» — hun stammede lidt, indtil det rette Udtryk faldt hende paa Munden — «en Barndomsven, som jeg har holdt mig til, siden jeg var ganske liden, saa ved du ikke hele Sandheden — for Sandheden er den, at jeg ikke er glad til det, som skal ske.»

Han taug fremdeles; men hun var heller ikke færdig.

«Det er Mor, og kanske ogsaa Far, som vil det, skjønt han kanske ikke saa ihærdigt, siden jeg talte med ham; men saa vil Mor det desto mer, og hun snakker til mig om al den Rigdommen og Herligheden, saa det kvalmer for mig.

Den eneste, som jeg har havt at fortrøste mig til er Fruen oppe paa Sorenskrivergaarden.

Hun har lovet at hjælpe mig, — og det er hende, som jeg kan takke for at have faaet et Aars Udsættelse.»

Havde hun faaet et Aars Udsættelse?

Einars Ansigt havde begyndt at lysne under hendes Ord, og Spørgsmaalet undslap ham som et Udraab.

Hun saa op til ham og gjentog:

«Et Aars Udsættelse har jeg faaet, ja!»

Einar begyndte at puste lettere.

Et helt Aar — et helt Tidsrum.

Det var altsaa ikke halvt saa ilde, som han havde hørt af Jens Kok, og der kunde ske noget i et Aar.

Naar en er atten Aar har en Haab baade til Muligheder og Umuligheder.

Og Sorenskriverfruen vilde hjælpe hende — at blive af med rige Paal Hansen?

Der gik næsten et Smil over Helgas Ansigt,

idet hun gjentog: «ja — at blive af med rige Paal Hansen, skjønt rig kunde jeg nok ønske at være,» vedblev hun med sit eiendommelige Drag om Munden — «rig for at sætte Fart i noget her ogsaa, saa Folk her paa Stedet ogsaa kunde være med og stride os fremad; for det er nok ikke bare med tomme Hænder og sultne Maver, I kan hjælpe Eder, I som verger Landet. I, som skal staa i den haarde Dyst — for Eder skulde der arbeides, at I skulde holde ud — og endnu ikke gi op, hvor stor Nøden er.»

Rollerne fra gamle Dage var med engang ombyttede. Fra at være den, der sad taus og hørte paa ham, var hun med engang bleven den, der talte, medens han bare hørte, indtil hun her pludselig brød af og satte et Par store Øine paa ham.

«Men du — du maa jo have været med ved Kongshavn? Reddet I de Skuderne, som laa der? Oppe paa Skrivergaarden vidste de endnu intet; men Skriveren havde hørt, at det var kommen til Batalje — og at Chaluppen «Dragø» havde været med — for jeg spurgte ham.»

Saa, hun havde spurgt om «Dragø» var med.

«Ja!» Hun saa lidt ned.

«Og var det ikke saa!» spurgte hun.

«Jo — Chaluppen var Chefsbaad.

«Og tabte I — maatte undaf for Overmagten.»

Nei — Chefen ombord i «Dragø» brugte ikke at give sig for Overmagten. De havde skudt begge Kuttere til Vrag og friet Skuderne!

Hun løftede et Par straalende Øine til ham.

«Og du var med, Einar!»

Han nikkede bekræftende.

«Aa, hvor jeg er glad, fordi I imellem kan seire, trods al den grusomme Magtesløshed. Du maa fortælle mig — saa jeg kan fortælle det igjen oppe hos Skriveren.»

Han havde naturligvis intet imod dette Forslag og gav en Beretning om Kampen, hvorunder hendes Øine vedblev at lyse imod ham.

Da Margit endelig kom ind, saa det ud, som de to inde i Stuen bar Solskin over sig; men selv kjendte hun nu sin gamle Naboerske, Petronelle Mortens, for vel til ikke at vide, at Skyerne nok ikke saa let vilde spredes, som Helga og hendes Gut i Stunden syntes at mene.

IV.

Natten efter denne Samtale med sin Veninde drømte Einar atter om, at han var midt oppe i Batalje, og at han saa hende vifte til ham med et Forklæde, hvorpaa der stod med store, røde Bogstaver: Dit Fædreland, dit Fædreland. Strid for dit Fædreland! Det viftede over hans Hoved midt i Krudtrøgen, lysende gjennem den tykke Damp, medens hun selv forsvandt og lod Tørklædet blive tilbage, svævende over ham.

Han anstrengte forgjæves sine Øine for at se hende; men istedet hørte han hendes Stemme, der lød mellem Drønet af Kanonerne og gjentog Ordene paa det hvide Forklæde: Strid for dit Fædreland, saasandt du har mig kjær!

Naar han før havde drømt om hende, havde hun staaet i Baugen paa et stort Skibsskrog, der var i Færd med at løbe af Stabelen inde paa Verftet, medens han stod nede ved Beddingen, og var i Færd med at give Folkene Befaling til at slaa Kilerne løs og lade Skroget løbe ud i sit

Element. Alle hans vaagne Drømme havde dreiet sig om det samme: Skibsverftet og Skibet, som hun skulde give Navn — det Skib, som Bygmesteren Einar Odden havde bygget. Men Bygmesteren var gaaet samme Vei som Verftet, hvor Klinkhammerens travle Slag var forstummet — og den Dag oplevede nok han ligesaalidt som Morfaderen, at der reistes nye Skuder derinde.

Men var disse ungdommelige Drømme ødede, saa var der spiret andre i Ungdomssindet let vakte Forhaabninger, og disse Drømme var det, som han nu havde overgivet sig til.

Var han vaagen eller drømte han endnu?

Et vældigt Drøn bragte de blyindfattede Ruder til at dirre og klingre som Klokker, medens hele Fiskerhytten skjalv.

Einar var med et Sæt oppe af Sengen, før endnu de smaa Glasstumper var kommen til Ro i sine Fuger.

Kanonade?

Var Fienden ifærd med at hjemsøge Byen eller —

Et Blik ud gjennem de smaa, grønlige Glas lod ham se en stor Brig op ad hvis høie Master og Stænger drog sig en let blaalig Røg fra de nys affyrede Skud; men en Fiende var det nu ikke, for over Briggen vaiede det rødhvide Orlogsflag.

Det var imidlertid Einar et fremmed Fartøi;

men i næste Øieblik fik han endnu et, — en stor, lang Chaluppe, hvis Mandskab netop lagde sine Aarer ind, i Sigte, lige under Briggens Baug.

Denne Chaluppe var da ialfald velkjendt nok.

Det var Kanonbaaden «Dragø», der maatte have bugseret Briggen, thi Bugten laa endnu i Bleg og Dam — og agter paa Skansen stod hans Chef, der havde ladet Chaluppen glide ned langs den store Seilers Side, medens han med Haanden til Huen hilsede op til en kraftig, ældre Sjømand i Kapteins Uniform paa Briggens Kommandobro.

En halv Time efter var Einar ombord for at melde sig til Tjeneste efter at have taget Afsked fra Moderen, som dog haabede atter at se ham, inden Skibene forlod Havnen og selv roede ham ombord i sin Baad.

Sin Løitnant havde han dog ikke været heldig nok til at finde ombord i Chaluppen; men Baadsmanden, der modtog ham, gav ham en Besked, der i første Øieblik kom som en lidt kjølende Styrt over hans Tjenesteiver.

Han stod ikke mere under Løitnant Klinck og hørte idetheletaget ikke mere til Chaluppens Besætning. Ti Mand af denne var ved Lodtrækning udtaget til at gaa ombord i Briggen, der straks skulde afseile, saasnart det luftede op.

Baadsmanden havde Befaling til at sende Einar ombord, saasnart han ankom, og ifølge denne

Ordre havde han at samle sine Sager sammen og entrede op ad Briggens Fokkerøst.

Det var den korte Besked, som den tidligere Proviantskriver ombord i «Drago» erholdt i samme Øieblik, han satte Foden paa Chaluppens Dæk.

Lykkeligvis var den første, der mødte ham ombord i den fremmede Seiler, hvor han ikke kjendte en eneste Mand, hans Løitnant, der stod mellem Kanonerne om Styrbord i Samtale med en enarmet, ung Officer, der sad lænet mod en Lavet, medens Klinck stod foran ham.

Løitnanten afbrød i samme Øieblik Samtalen og gjorde et Tegn, at Einar skulde træde nærmere.

«Ikke tilfreds, min Gut,» sagde han med et Blik paa Einars Ansigt; «men var det ikke dig der lovede saa vakkert at kjæmpe for dit Land. Hvad?»

«Jo, det Løfte haaber jeg ogsaa at holde, Hr. Løitnant, men — men —

Men jeg haabede, at kunne forblive under Eders Kommando.»

«Nu, jeg havde ganske vist heller ikke noget imod at beholde dig, min Gut; men hvad den Sag angaar at slaas for dit Land, saa behøver du ikke at frygte for, at du her ombord ikke skal faa Leilighed til at gjøre det. Du vil vel snart skjønne, at Kaptein Holms Kanoner forstaar at

snakke norsk med vore Fiender ligesaagodt som dansk, min Gut. Jeg har desuden sørget for, at du selv skal faa Lov at snakke med,» vedblev han leende. «Jeg har fortalt Kapteinen om din Merit som Kanoner, og du skal faa Plads ved Kanonerne, naar det gaar løs.»

Einars Ansigt opklaredes, medens hans Blik stjal sig hen til Kanonerne, der laa blankpudsede i sine Lavetter langs begge Briggens Sider. Der laa ti paa hver Side, og rundt om Masterne stod Geværer, Huggerter og Pistoler for Mandskabet at tage til, om det skulde gaa løs paa at entre en Fiende eller afslaa Entring.

Sammenlignet med Chaluppen var Briggen ganske vist en hel anden Orlogsmand, og trods sin Beundring for «Dragø», kunde Einar ikke andet end erkjende dens Overlegenhed, efter at han med interesseret Blik havde søgt at mønstre alle Enkeltheder, der fra hans Plads var at se, medens Løitnant Klinck underholdt sig med den unge, enarmede Officer.

Det var den nys stedfundne Kamp ved Anholdt, hvorom Samtalen dreiede sig. Ved den norske Flotille var denne bedrøvelige Ekspedition endnu kun kjendt gjennem løse Rygter, som man haabede overdrev Nederlaget; men i Virkeligheden var dette endnu større end selve Rygtets Beretning, og «Dragø»s ildfulde Chef stampede af og til i

Dækket, medens den unge Officer fortalte om Landgangstroppernes mislige Skjæbne og Briggen »Sheldrake«s pludselige Angreb paa Roflotillen, der skulde assistere dem.

»En bedrøvelig Historie fra først til sidst altsaa,» sagde Klinck.

»Den kunde ikke være stort værre,« var Svaret.

»Jo — med Tilladelse, den kunde,« sagde pludselig en høi, blond Officer, der netop var kommen til og lagde sin Haand paa den Talendes Skulder.

Det var, som Einar senere fik at vide, Briggen »Lolland«s Næstkommanderende, den norske Løitnant Langemach.

»Jo, den kunde have været værre, dersom vor Ven Buhl her ikke havde været,« vedblev han. »Jeg skal tillade mig at supplere hans Beretning, thi det er Buhl, som tilkommer Æren for, at ikke den største Del af Flotillen fristede samme Skjæbne som Landgangstropperne.

Vel! Fregatten »Tartar« og denne allestedsnærværende »Sheldrake« havde sprængt Flotillen: Kaptein Falsen og de Chalupper, der stod under hans umiddelbare Kommando, søgte at redde sig østenom Anholdt, medens Næstkommanderende med den større Afdeling af Flotillen søgte vestover for at ro sig op under Jylland.

Men i det svære Hav, som var reist, gik det

smaat med at presse de tunge Baade gjennem Næsesjøen.

Det var mod disse Baade, at Briggen »Sheldrake«s energiske Chef vendte sig, efter at det var lykkedes Falsens hurtigseilende Chaluppe at undkomme, og det var heller ikke længe, før det lykkedes ham at komme de otte Kanonbaade paa Skudhold. Ombord i disse havde man i den høie Sjø været nødt til at sætte Kanonerne i faste Surringer for at undgaa den Ulykke, at de svære Piecer forvandlede sig til Projektiler, der uden Barmhjertighed vilde kunne knuse selve Baadenes Planker. Efterhaanden som Havet steg, havde Baadene ogsaa faaet en Mængde Overvand, og de befandt sig ligefrem i Havsnød, da Briggen »Sheldrake« krydsede sig op mod dem. At undgaa den velseilende Brig var ikke Tale om ved Hjælp af Aarerne, og Kanonerne — de stod i sine Surringer. Der syntes intet andet til Rest for Flotillechefen end at overgive sine otte Chalupper til Fiendens Naade.

Da ser man pludselig, den unge Secondløitnant, der førte den bedstroende af Baadene, lægge sit Ror om og sætte Baugen lige mod Fienden.

Det er Løitnant Buhl, der har besluttet sig til at redde sine Kamerater og alene giver sig i Kast med Briggen.

Kampen varer, trods de uheldige Omstændigheder for Kanonbaaden en hel Time, og i Løbet af denne Time er alle den heltemodige Officers Kamerater reddede. Hans Baad er skudt til Vrag, og hans Folk er kommanderet ned under Tofterne, medens den unge Officer selv alene staar paa Dækket og negter, trods alle Tilraab, at lade sin Baad lægge ind under Briggen.

Da alle Overtalelser og selv Kugler er forgjæves, nødes «Sheldrake»s Chef til at lade udsætte en Baad for at tage Vraget i Besiddelse, og under dette forøges fremdeles Afstanden mellem Briggen og Buhls Kamerater, saa disse i god Behold naaede Jylland.»

Einar havde staaet nær nok til at høre Beretningen om den unge, enarmede Officers heltemodige Daad, og hans Blik fæstede sig paa dennes eiendommelige Ansigt med den fintformede, næsten kvindelig smukke Mund og de store, graa Øine, der saa alvorlig, halvt tungsindte skuede frem under de mørke Bryn.

Der var noget sympatisk ved dette Ansigt, der drog ham til den unge Officer, og han misundte i dette Øieblik sin gamle Chef, der kunde trykke hans Haand og udtale for ham den Beundring, han følte for det varme Fædrelandssind og den heltemodige Opofrelse ligeoverfor hans Kampfæller, som Buhl havde lagt for Dagen, trods sin Ungdom.

Han kunde ikke være stort ældre end Einar selv, og den brændende Higen efter ogsaa at kunne yde sit til Fædrelandets og Flagets Ære, som besjelede den unge Sjøgut, voksede ogsaa i denne Stund.

«Du har gjort os alle Ære, Buhl, og Tak og Hæder tilkommer dig,» hørte han sin Chef sige, idet han trykkede Kameratens Haand.

Maatte den Dag komme, at ogsaa et saadant Ord kunde siges til ham, var den Tanke, der opfyldte Einar, medens han med beundrende Blik vedblev at betragte den unge Sjøhelt, der med sit lidt alvorlige Smil modtog sin Kamerats Haandtryk og gjengjeldte hans Ord med en Bemerkning om, at det nok ikke manglede, at Klinck selv havde gjort Flaget Ære.

Samtalen mellem de to unge Officerer blev i dette Øieblik afbrudt ved, at der blev pebet til Faldreb og lidt efter traadte en høi Officer med et langt, fint, høifornemt Ansigt og en rank Holdning, der betydede en Mand, der var vant til at befale, raskt op ad Faldrebstrappen.

De to Officerer vendte sig og saluterede.

Det var Kaptein H. P. Holm, Briggens Chef, som gav sig i Samtale med de to Officerer efter at have givet sin Næstkommanderende Ordre til at sende Mandskab til Spillet. Briggen skulde uden Ophold gaa under Seil og søge nordover for at beskytte de Kystfarere, der fra Bergen af søgte

sydover med sine Fiskevarer, og Einar hørte, at han befalede Løitnant Klinck at søge Buhl befordret til sin Station.

Saavel Klinck som denne forlod kort efter Briggen, der lettede sit Anker og satte sine Seil, medens de to Officerer gik ombord i Chaluppen.

Briggen havde blot forsynet sig med Vand, og Einar fik ikke engang Tid til at tage Afsked med sin Moder — endsige nogen anden.

V.

Nogle faa Dage senere befandt Briggen «Lolland» tilligemed fire andre Orlogsbrigger, der var stillet under Kaptein Holms Kommando, sig udenfor Egersund.

Hvor raskt Eskadrechefen end havde søgt sin Station, havde det dog allerede lykkedes Fienden at bemægtige sig nogle af de smaa Kystfarere, medens den større Del af disse dog var naaet ind i Skjærene ved Egersund — dermed dog ikke udenfor Fiendens Rækkeevne. Selv gik Kaptein Holm med sine Brigger paa Grund af Vindstille ligeledes tilankers ved Egersund og satte sig i Forbindelse med Kystvernet, der fra sine Udkiksposter skulde iagttage Fienden. En Fregat og nogle Brigger viste sig kort efter ogsaa udenfor Skjærene, og ved Underretning herom blev der ombord i «Lolland» gjort klart Skib for Batalje. For Einar Odden var denne Kommando en glædelig Begivenhed, som han med levende Spænding havde imødeseet. Han havde efter sin gamle Chefs Løfte faaet

Plads ved en af de attenpundige Kanoner, den agterste om Styrbord, og nu skulde hans Kanon lade «sin Effekt se». Men atter indtraf der fuldstændig Vindstille; Briggen blev liggende paa sin Plads og Einar ørkesløs ved sin Kanon, medens han med stor Skuffelse maatte se paa, at Briggens store Chaluppe bemandes og sendes ud paa Forpost i nordre Løb, for i Forening med en Baad fra hver af de andre Brigger at afslaa et Forsøg fra Fiendens Side paa at tage de udenfor liggende Smaafartøier.

Ombord i Briggen blev imidlertid Mandskabet ved sine Poster for det Tilfælde, at det skulde lufte op, og Einar betragtede med Spænding enhver liden Krusning af Fjorden mellem de nøgne Holmer, hvis Strande og Klipper noksom viste, at Stormen nok kunde husere her; men denne Dag forblev Egersundsleden liggende i Bleg og Dam.

Einars Skuffelse holdt ham vaagen. Istedetfor at søge sin Køje paa Banjerdækket, satte han sig oppe paa sin Kanon og drømte halvvaagen om bedre Lykke, naar en ny Dag kom. Hidindtil havde Livet ombord i Briggen ikke været ham nogen Tilfredsstillelse. Officererne var ham alle fremmede. Den høie, fornemme Kaptein havde selvfølgelig ikke spildt et Ord paa sine nye Undergivne. Heller ikke blandt Mandskabet, der havde fulgt ham fra Chaluppen, havde han nogen nærmere Bekjendt,

og han havde under sit Ophold ombord mest været overladt til sine egne Tanker. Imidlertid havde han et Par Gange havt Leilighed til at udføre de sedvanlige Øvelser ved Kanonerne og havt den Tilfredsstillelse, at den Kjendskab, han havde faaet til Kanontjenesten ombord i «Dragø», var fuldkommen tilstrækkelig til, at han kunde hævde sin Plads her; samtidig havde han den Tilfredsstillelse, at hans nærmeste Overordnede, Forvalteren, var overordentlig tilfreds med hans Skrift og hans Regnekunst.

Med ungdommelig Utaalmodighed blev han nu siddende vaagen for det mulige Tilfælde, at Briggen i Nattens Løb skulde komme til at «lette», medens han fremdeles speidede efter den Vind, der skulde fylde dens Seil.

Pludselig saa han inde under Landet en Lysning som af en svagt brændende Risbunke, og i næste Øieblik var han sprungen op paa Rækken for nøiere at kunne iagttage Ilden, der imidlertid syntes at være uddøet.

Pludselig lød en alvorlig Stemme lige ved Siden af ham, og han saa Kapteinens høie, fornemme Skikkelse paa den lille Kommandobro straks agtenfor Kanonen.

Holdt Eskadrechefen sig noget fornemt tilbagetrukken overfor sine Folk og lidt ogsaa overfor sine Officerer, saa vaagede han ialfald over dem.

Det var Kaptein Holm selv, som havde tiltalt ham med det Spørgsmaal:

«Ser du noget særdeles, min Gut!»

«Saa en Lysning inde paa Toppen af Skjæret der» — kom med den sedvanlige Hilsen overfor en Officer.

«Hm!

Da maa du have bedre Øine end mig.»

Einar tillod sig ikke hertil at gjøre nogen Bemerkning, skjønt han ikke var i Tvil om at have seet Lysningen; men nogle Øieblikke efter saaes atter det samme Lysskin og nu noget sterkere, saa Kaptein Holm selv blev det var.

«Du har nok alligevel Ret, min Gut,» sagde han i en livlig Tone — og idet han rettede sin Natkikkert mod den Høide, hvorfra Skinnet viste sig, tilføiede han:

«Du er en af Folkene fra Chaluppen?»

«Ja, Hr. Kaptein.»

Der gik et Smil over Kaptein Holms rolige Ansigt.

«Saa er du altsaa den Gut, der sendte den engelske Kutteren Grundskud i Kongshavn. Et godt Prøvestykke, min Gut — som jeg nok skulde ønske at se dig gjøre om igjen, naar vi kommer Fienden paa Hold.»

Einar rettede sig i Veiret.

«Gud give det saasandt maatte ske, som jeg

skal gjøre mit Bedste,» sagde han med et Udtryk, som atter bragte et Smil til at glide over Chefens Ansigt, medens han vedblev at betragte den lille Flamme, der atter syntes i Færd med at dø hen — og virkelig ogsaa lidt efter forsvandt, hvorefter han lagde Kikkerten fra sig og vendte sig til den unge Kanoner.

«Du har altsaa ikke noget imod en Dyst med Fienden igjen?»

«Jeg forlanger intet bedre end at slaa for Fædrelandet og Flagets Ære, Hr. Kaptein.»

«Godt, min Gut, saaledes skal det være,» var Svaret, idet Kapteinen med sin alvorlige Mine gik agterover, indtil han pludselig stansede ved at se Einar atter springe op paa Kanonen og læne sig udover Rækken.

«Ser du endnu noget?»

«Jeg hører Aareslag, Hr. Kaptein — og der kommer en Baad.»

Kaptein Holm blev staaende, og i samme Øieblik varskoedes af Udkiksmanden paa Rækken:

«En Baad fra Landet!»

Nogle Øieblikke efter skjød ogsaa en Snekke ud af Mørket og lagde til ved Faldrebstrappen, hvorpaa en Mand hurtig sprang op denne.

Det var Anføreren for det egersundske Kystvern, der bragte Tidende om, at en Fregat og en Brig havde udsendt sine Baade mod det nordre

Indløb. Han havde været i Begreb med at tænde Varden; men for ikke at give Fienden nogen Underretning om, at hans Baade var opdagede, havde Anføreren kastet sig i en Baad for selv at bringe Kaptein Holm mundtlig Besked. Det var Aarsagen til, at han havde ladet Varden slukke.

At denne Baadekspedition fra Fiendens Side gjaldt den betydelige Konvoy, der bestod af ikke mindre end treti Seilere af forskjellig Størrelse, som laa ude i Leden, var indlysende nok.

«Det nordre Løb — I er sikker derpaa,» spurgte Kapteinen hurtigere, end det var hans Vis at tale paa; men der var heller ingen Tid at spilde, dersom hans Baade skulde advares.

Kom Fienden uforvarende over dem, kunde Følgerne være uberegnelige.

Han rev et Blad ud af sin Notitsbog og efter at have skrevet nogle hastige Linjer, skred han bort over Dækket til en ung Kadet, der med en ikke meget tilfreds Mine gjorde sin Vagt ombord i Briggen, istedetfor at følge sine Kamerater.

«De har Lykken med Dem, Kaff,» sagde Eskadrechefen. «De kan alligevel komme med i Affæren derude:

Bring Løitnant Langemach disse Linjer. Tag den lille Listerskjegte og et Par af Gutterne med Dem.»

Den unge Kadets Ansigt opklaredes — og uden at gjøre nogensomhelst Forberedelser nærmede

han sig Faldrebstrappen, hvor to unge Sjøgutter allerede stod med Huen i Haanden — og et spørgende Blik. Jo, de var antagne som Roere og begge to styrtede ned af Trappen med en Iver, der tydede paa, at de ikke var mindre utaalmodige end deres Officer.

Den ene var Einar, der var sig bevidst at ro en Aare saagodtsom nogen; det havde han ialfald lært i sin Hjemby.

Den anden var en Youngmand, der heller ikke var nogen Sinke ved Aarerne, og nogle Minutter efter at Ordren var given, befandt Kadetten og hans Sluproere sig allerede ude i Farvandet, hvor Briggens Skrog og Master snart forsvandt i Natmørket.

Kadetten havde taget Roret og sad med spændt Mine agter, styrende efter noget graat Land, som han en Stund skjelnede forud, men som han efterhaanden syntes at tabe Sigtet paa som Natten mørknede — eller rettere Taagen øgede, thi en hvid, røglignende Taage var i Løbet af nogle Minutter begyndt at stige op fra det rolige Vand og blande sig med Natmørket, der endnu ikke havde naaet sit Dybeste.

Kl. var endnu ikke tolv.

De to Roere halede imidlertid friskt ud ved Aarerne, og Baaden skjød rask Fart i den Retning, det bar afsted.

Men om denne var den rigtige.

Kadetten haabede det ialfald, og anstrengte sig for ikke at afvige fra Kursen, medens Sluproerne vedblev at gjøre sit Bedste, indtil Baaden efterhaanden befandt sig i en stadig tiltagende Dønning, der maatte have fortalt den unge Kommanderende noget, dersom han havde været en mere erfaren Sjømand.

Han maatte i saa Fald have forstaaet, at hans Baad begyndte at komme udenfor Skjærene om Havnen.

Kadetten lod imidlertid staa til.

Man havde roet en god Time, og der vilde snart lysne af den brydende Dag. Det forekom ham ogsaa, at han allerede ved at se tilbage, selv gjennem Taagen øinede den svage Rødglød, som bebuder Dagbrundet over Fjeldene.

Han lod imidlertid Gutterne, der havde roet i en eneste tapper Spurt, puste ud nogle Øieblikke, og midt under denne Stilhed opklaredes pludselig hans Begreber.

Der hørtes en Lyd ret forud, som ingen Sjømand, selv den mindre erfarne kan tage Feil af, den regelmæssige Lyd af Aarer — og trods Afstanden var det let at skjelne, at disse Aareslag kom fra Barkasser med mange og store Aarer.

Kadetten havde altsaa sine Kamerater forud og havde nu deres Aareslag at styre efter, og disse

Aareslag, der rigtignok lød sterkt dæmpede, kunde dog ikke være langt borte.

«Ro væk igjen, Gutter!» lød Kommandoen med frisk Stemme.

Kadetten var nu sikker paa Kurs og paa at kunne opfylde sin Chefs Ordre.

Efter et godt Kvarters Forløb saaes ogsaa en mørk Masse at skyde ud af Taagen, og Kadetten reiste sig agter i Baaden for at vække Opmerksomhed, hvorpaa han førte Haanden til sin Snudehat og raabte:

«Ordre fra Eskadrechefen!»

Til den unge Officers Forbauselse blev dette Tilraab ikke besvaret med et eneste Ord. Der hørtes nogle dæmpede Stemmer, det var det hele.

Kadetten gjentog sit Tilraab i en høiere Tone og svingede denne Gang med det beskrevne Papir, der indeholdt hans Ordre; men Resultatet var det samme, som om den mørke Masse, der saaes i Taagen, havde været et Spøgelsesskib.

Det laa der nu tvers for Baaden og skjød Fart, uden at der roedes længere; medens endnu en stor, mangeaaret Baad kom op i den førstes Kjølvand, gjorde en afvigende Bevægelse og løb lige ind paa ham agtenfra.

Samtidig hørtes Lyden af en Baadshage, der huggede til. I samme Øieblik sprang to-tre Mand over i Baaden, men hvor overraskende dette Angreb var,

blev det alligevel mødt af en dragen Huggert, der bragte dem til at vige tilbage.

Det var Løitnant Klincks Lærling, som stod der og slog om sig, som han kjæmpede under sin Chefs Øine. Medens Klinck havde brugt hans Pen, havde han ikke forsømt at lære ham, hvorledes han skulde bruge en Huggert — og Einars unge, kraftige Arme havde i det første Anfald ogsaa drevet Angriberne tilbage, medens han selv styrtede for at forfølge sin Seier.

Heller ikke den unge Kadet, der havde sin Dumhed at oprette, lod sig saaledes tage, og der opstod nogle Minutters djerv Kamp, hvorunder det lykkedes at komme ud fra Barkassens Side; men Fienden var ikke tilsinds saaledes at opgive sin Erobring. Der huggedes en ny Baadshage i Baadens Ræling og i næste Øieblik var denne atter under Barkassen.

Denne Gang havde en sværlemmet Officer, der sad agter ved Roret reist sig, og en hel Flok af Gaster styrtede ved hans forbitrede Tilraab ind i Baaden og Kampen var afgjort. Kadet Knof havde faaet et Hug i Hovedet, og Einar et Slag af en Baadshage, hvis Jernspids var gleden af mod hans Hat; men havde trængt dybt ind i det tykke af Overarmen.

Et Øieblik efter befandt han sig i Forrummet paa en stor Barkasse, der førte tolv Aarer, som

Folkene atter begyndte at bruge med lange, forsigtige Aaretag, der gjorde det klart nok, at disse Barkasser tilsigtede en Overrumpling.

Agter i Baaden stod et hvidmalet Navn, som han fra sin Plads læste: «Sheldrake».

«Sheldrake»: Baaden tilhørte altsaa et Fartøi af dette Navn, og Einar behøvede ikke at lede længe i sin Hukommelse for at finde ud, naar han havde hørt dette Navn.

Det var Navnet paa den hurtige Brig, som Løitnant Buhl havde fortalt om, den samme, som havde afgjort Kampen ved Anholdt; men samtidig følte han en stadig tiltagende Pinsel i sin Arm, der næsten gjorde ham ligegyldig for alt andet.

Det var det revne Saar af Baadshagens Spids, som foraarsagede denne Pine, hvorunder han følte sin Mund blive tør som et Rivejern. Selv den bedrøvelige Skjæbne, der forestod ham som Fange med Udsigt til et endnu bedrøveligere Prisonliv, bekymrede ham ikke. Hans Tanke gik i disse Øieblikke ikke længere end til hans fysiske Lidelser; men midt under dette indtraf alligevel en Begivenhed, der bragte ham til selv at forglemme disse Smerter.

En knitrende Lyd af Musketild brød pludselig løs til Styrbord af den Barkasse, i hvis Baug han laa, og næsten i samme Øieblik styrtede tre Matroser ned fra Robænkene og slap sine Aarer.

I det tiltagende Dagslys skjelnedes en graa Holme.

Det var fra denne Skuddene kom — og forud saaes en Flotille af Baade, over hvilke der vaiede Dannebrogs Flag.

De fem engelske Barkasser, som det ved Dagslys viste sig, at den fiendtlige Styrke bestod af, var pludselig angrebet i Siden og Teten.

Den forreste af Barkasserne havde allerede udført en Svingning, der tydede paa, at den ikke agtede at optage Kampen, og den efterfølgende, hvori Einar befandt sig, fulgte den førstes Eksempel. Turen var kommen til Fienden selv at blive overrumplet. Den Styrke, som man havde for sig, bestod nemlig af den norske Eskadres samlede Baade, der tilmed havde sat Marinere iland paa Sauøen.

Det var fra disses Side, at Bataljen var bleven aabnet.

Og samtidig havde Baadene grebet ind i Kampen.

Den i Teten gaaende Barkasse var bleven afskaaret, og med feberhede Kinder saa Einar, at hans Kamerater sprang ind over Baadens Ræling og nedrev det britiske Flag.

I Løbet af nogle Minutter havde Besætningen ombord i Barkassen ogsaa nedlagt sine Vaaben og overgivet sig til en ung Officer, der stod agter

ved dennes nedhugne Flagstang med en høit loftet Huggert i Haanden.

Der undslap Einar et Glædesraab, medens Fiendehoben trykkede sig sammen i Barkassens Midtrum.

I næste Øieblik vilde Turen komme til hans egne Fangevogtre at overgive sig paa samme Maade.

Han saa allerede en af «Lollands» Baade i nogle faa Baadslængders Afstand at ro ind paa Barkassen, og i næste Minut brød en Musketsalve løs, der slog ind imellem Folkene om ham.

Einar havde uvilkaarlig bøiet Hovedet, men havde forinden gjenkjendt den blonde, høie Officer, der førte den angribende Baad.

Det var «Lollands» Næstkommanderende — en af hans egne Officerer, og uden at ænse Kuglerne, reiste han sig op og svingede med sin Hat.

Løitnant Langemachs Baad var nu allerede inde paa Pistolskuds Afstand, trods den tykke Officers skarpere og skarpere Tilraab til sine Folk om at lægge sig i Aarerne.

Barkassen var saameget tungere end «Lollands» Chefsbaad, og Einar ventede hvert Øieblik at se sin Løitnant springe ombord og hugge det britiske Flag ned over den tykke Fyrs Hoved.

Men under denne Spænding lød der fra «Lol-

land»s Baad en voldsom Eksplosion, og den høie, blonde Officer forsvandt midt i Krudtdampen, der brød ud som fra en undersøisk Mine.

Ombord i «Sheldrake»s Barkasse slap Mandskaberne nogle Sekunder i Forfærdelse Aarerne; men i næste Øieblik opløftedes der et Seiersskrig. — Deres dristige Forfølger var rammet af en Ulykke og blev liggende tilbage i Barkassens Kjølvand, idet dennes Mandskab atter havde grebet til Aarerne.

Lykken havde været «Sheldrake»s Barkasse gunstig.

Medens «Lolland»s Baad fremdeles blev liggende uvirksom, som en Følge af den ulykkelige Eksplosion, der havde kvæstet flere af dens Besætning, lykkedes det Fienden at undkomme. — Og efterhvert som de flygtende Barkasser fjernede sig fra sine Forfølgere, sank atter Einars Mod; samtidig gjorde den ulidelige Svie i hans Arm sig gjældende, og han krøb sammen nede i Baaden med Hovedet ludet i sine Hænder, indtil en Tanke tog ham, som bragte ham til at bide sine Tænder sammen mod Smerterne og Krystertankerne, der havde været i Færd med at overvælde ham. Nei! Skam maatte han da ialfald ikke gjøre paa sit Fædrelands Sjøgutter — kunde han end ikke mere kjæmpe iblandt dem. Krystere maatte da ikke Fienden tro, at de var. Var han en Fange, saa

kunde han alligevel hævde sin egen og sine Kameraters Ære som norske Gutter! Og den Kongens Trøie, han bar. Hvad skyldte han ikke den! Han kom til at tænke paa sin første Chefs Tale til ham og de andre Gutter, der skulde bære denne Trøie — bære den med Ære.

Og trods sine Smerter og alt det Blod, han havde tabt under den Tid, der medgik med at naa ud til Briggen, stod den unge Sjøgut med en uforfærdet Mine for «Sheldrake»s Chef.

Havde Einars Tanker beskjæftiget sig med den Mand, som han allerede kjendte fra Løitnant Buhls Meddelelser om hans Sjømandsdygtighed, og seet for sig en barsk Ulk, saa var det en fuldstændig Misvisning af hans Indbildningskraft. Kaptein James Stewart var en dunhaget Ungdom, endnu ikke tyve Aar, med et aristokratisk Ansigt og klædt med en Omhu som ved en Galladiner.

De blaa Lapeller paa hans Uniformskjole var opslaaede og viste et hvidt Kalvekryds, medens hvide Kniplingsmansjetter faldt udover hans lange, fornemme Hænder. Blankpudsede, hoie Støvler gik op mod hans Knæbukser.

Var det virkelig Chefen selv, var et Spørgsmaal, som Einar gjorde sig; men som han i samme Øieblik skulde finde Besvarelse paa ved den Maade, hvorpaa den sværlemmede Officer, der havde ført Barkassen, hilsede, idet han traadte frem og

gav en Beretning om det passerede, som Einar selvfølgelig intet forstod af; men det var aabenbart nok af den Maade, hvorpaa Kaptein Stewart rynkede sin fornemme Pande, at den Beretning, han modtog, alt andet end behagede ham. Der kom efterhaanden et bistert, energisk Udtryk i hans Ansigt, som mere svarede til Einars Forestillinger om ham, — og han affærdigede sluttelig den tykke Officer med en temmelig kold Haandbevægelse, hvorpaa han vendte sig mod sin Fange.

«Du taler Engelsk?» spurgte han.

Einar rystede paa Hovedet.

«Godt. Det er noget, du kan lære; for Øieblikket lader det til, at du trænger mest til en Doktor,» vedblev han i en velvilligere Tone, idet han betragtede Blodet, der fra den unge Sjøguts Arm løb ned over hans Haand — hvorpaa han gav en Midshipmand Befaling til at føre Fangen til Lasarettet.

* * *

Det havde været en blodig liden Affære denne Baadskamp udenfor Egersund. Paa Fiendens Side var der treti Mand døde og saarede, foruden at Briggen «Bellethe» havde mistet sin Barkasse, armeret med en 32 Pd.s Karonade og med en Besætning af sytten Mand under en Subalterneofficer.

Ganske vist var der indtruffet et Uheld ombord i «Lolland»s Baad, som havde forringet Seieren, thi uden dette vilde «Sheldrake»s Barkasse ogsaa været tagen. Den Eksplosion, som Einar Odden havde været Vidne til, var nemlig foraarsaget ved Antændelsen af en Krudtkasse agter i Baaden, hvor Løitnant Langemach og Rorgjængeren var bleven gjort ukampdygtige. Foruden disse var endnu tre Mand kvæstede.

Men dette var ogsaa det hele Tab.

Kaptein Holm, der paa «Lolland»s Skanse modtog sine tilbagevendende Officerer, havde al Grund til at være tilfreds med deres Forhold under Kampen. Om Aftenen blev givet en liden Lystighed for Officerer og Mandskab. Den eneste, der ikke var tilfreds med Affæren, var Briggen «Lollands» Forvalter, der havde mistet sin Assistent, og som i Fortrolighed meddelte Holm, at denne var en større Regnemester end alle «Lolland»s Officerer tilsammen.

VI.

Hjemme i Strand sad Helga en Morgen med et bedrøvet Udtryk i sit lille, alvorlige Ansigt.

Briggen «Lolland» havde Aftenen forud ankret paa Strands Havn, hvor hendes Fader havde lodset den ind. Kaptein Holm, der hele Kysten sydover havde været truet af den overlegne fiendtlige Eskadre, som havde forfulgt ham fra Egersund, havde en Dag signaliseret efter Lods, og Kaperkapteinen var gaaet ombord til ham i Briggen, hvor Morten ikke var en ganske ukjendt Mand.

Mellem Sjøofficererne ombord i «Lolland» gik Morten Lods sedvanligvis under Navnet Morten Engelskmand. Man morede sig over hans løierlige Engelsk og hans ikke mindre løierlige Overlegenhed overfor de yngre Officerer; men han var imidlertid ikke uden Sjømandsdygtighed, og fremfor alt i Besiddelse af Kjendskab til Kysten, som just ikke var de danske Sjøofficerers sterke Side.

Efter at have bragt «Lolland» i Havn, havde Morten Lods taget iland for at rekreere sig i Hjemmet.

Han havde desuden modtaget et Erende fra Kaptein Holm, der gjaldt den stakkels Enke, hvis Søn var falden i engelsk Fangenskab.

Det var Kundskaben om denne sorgelige Begivenhed, som havde bragt Helga Sorg.

Ved Leiligheden skulde Mor Mortens ogsaa vise sig som den, der med al sin Herskesyge havde sit Hjertelag.

Da Datteren kom ned til Frokosten, sagde hun i en ganske medlidende Tone:

«Du faar gaa ud til Margit, du Barn — og du faar hilse hende med, at vi ikke skal glemme hende i Sorgen.»

Helga sendte sin Moder et taknemmeligt Blik — og hvad Faderen angaar, da var han mer end vel tilfreds med at blive af med sit Erende, men da han fulgte sin Datter et Stykke paa Vei, tomte han Indholdet af sin Pung i hendes Hænder og gjorde med en vis godmodig Vigtighed et Nik ud mod Margit Oddens Hytte, som om den Smaasag ikke var noget at tale om, hvorpaa han bøiede af ud Veistien, der førte op til Udkikket, med sin Kikkert i Haanden.

Kaperkapteinen ventede nemlig sin Baad, som hans «Prismester» havde faaet Befaling til at seile ind efter ham; men den, som intet opdagede, var Kaperkapteinen. Skjærgaarden laa der i den lyse Maidag med sine Holmer og Smaaskjær, der dukkede op af Havet under de lange Donninger som Hval og Kobber; men hvor nøie Morten end

mønstrede alle disse gode Kjendinger, saa var der dog intet at se hverken til Master eller Seil.

Og efter en Stunds forgjæves Speiden, havde Morten intet andet at gjøre, end atter at begive sig ned fra sin Post, medens han spenderte nogle engelske Kraftsatser, der just ikke lød som Velsignelser om hans «Prismester», der forøvrigt ingen anden var end Paal Hansen.

Det var saaledes ikke i nogen særdeles tilfreds Stemning, at Morten Lods vendte tilbage til Hjemmet, hvori han gav sig til at rive af sig endnu en Del Engelsk, hvormed han altid havde den Tilfredsstillelse at imponere sin Halvdel noget.

Heller ikke Helga havde havt noget Udbytte af sin Morgenvandring.

Ude paa Odden havde hun seet de gamle Æbletrær strø sine hvidrøde Blomster udover Margits Have med de omhyggelig pleiede Bed af Urter og Blomster, og nede i Fjeldskaaren, hvori hendes Ven havde bygget sin første Skude, havde hun tittet i en vemodig Stemning, medens hun havde tænkt paa sin Barndomsven og hans Moder; men trods hun vandrede en hel Tid omkring derude i dette hendes Ungdomsminders Land, saa saa hun dog intet til Margit selv. Huset var lukket, endogsaa Skodderne var for de smaa blyindfattede Vinduer, og Prammen var borte.

Helga havde intet andet at gjøre end at vende

tilbage med sin Sorg; men en Tilfredsstillelse var det hende dog, at Moderen ved denne Leilighed sympatiserede med hende — og desuden skaante hende for det sedvanlige Samtaleemne: Forbindelsen med Paal Hansen. Der var nemlig kommen Rygter ud om, at det ikke var fuldt saa stort bevendt med Formuen oppe paa Hansagaarden som med Fornemheden. Gamle Hansens Grunker skulde være begyndt at smelte sammen under de ganske eiendommelige Pengeforholde, og Per Hansen skulde omtrent eies af Prokuratoren.

Og ligeoverfor disse Rygter havde Mor Mortens, som nu sad i Ravnsgaarden og havde en Mand, som var Kaperkaptein, som praktisk Kone faaet sine Betænkeligheder.

Og disse Betænkeligheder havde lykkeligvis forskaanet Helga for at høre noget om den forhadte Forbindelse, medens hun gik med sin Sorg — og ventede paa, at Margit skulde komme tilbage til sit Hjem.

Men to-tre Dage forløb, og Helga maatte atter vende tilbage til Skrivergaarden uden at have truffet sin Vens Moder.

Margit var i al den Tid ikke at finde i sit Hjem.

Ogsaa Morten vendte hver Dag tilbage fra Udkikket uden at se noget til sin Kaper; men var der intet at se oppe paa Udkikket, saa begyndte

det at høres destomere nede i Strandstedet. Der var kommen en Skøiteskipper til Byen, som vidste at fortælle om en strandet Baad, der skulde ligge ude i Skjærene, og at Prismester Paal Hansen laa borte i Kragerø, hvor han og etpar af hans Kamerater havde slaaet sig til i et Gjestgiveri.

*　　*　　*

Men hvor var der saa blevet af Margit Odden?

Jens Kok var den eneste, der kunde have fortalt det, thi ham var det, som i sin Nød havde roet ind til Odden og faaet Margit med for at hjælpe ham med at vaage over hans Herre.

Kapteinen laa i Feber, Nervefeber havde Doktoren sagt, og Jens Kok havde forgjæves søgt en barmhjertig Sjæl, der vilde hjælpe ham at vaage over den Syge.

Folk havde kviet sig for Smitten.

Selv havde han ogsaa kviet sig for at henvende sig til en, som hans Herre havde afvist saaledes som Margit: men Nød bryder alle Love, mente Jens Kok, og saa havde han forsøgt sig hos Margit Odden.

Og istedetfor Afslag, som den gamle Ulk havde frygtet, havde han her faaet er glædeligt Ja.

Det havde været Margit Odden en glad Til-

fredsstillelse at kunne tjene den Mand, som hun ikke tvilede om var hendes Velgjører, og glad som hun havde fulgt Jens Kok, havde hun holdt ud baade Nat og Dag, saalænge Feberen varede, indtil Doktoren en Dag havde befalet hende at begive sig hjem for at faa en høist fornøden Søvn efter al denne Vaagen.

— Samme Kveld var Kapteinen for første Gang siden Feberens Udbrud kommen til Bevidsthed. Han kjendte Jens Kok, der sad ved Sengen med en Medicinflaske i Haanden, som lod til at skaffe den ærlige, gamle Sjømand svære Funderinger. Jens Kok var hverken mer eller mindre uvidende end andre Folk fra hans Skoletid og søgte forgjæves at tyde Paaskriften paa Vignetten. Tallene, som stod der, kunde han læse; men Bogstaverne ikke, og dermed var hele Paaskriften for Jens Algebra.

Det gjaldt nemlig at faa vide, hvormeget eller hvorlidet han skulde give den Syge af Flasken.

Pludselig saa han sin Herres dybtliggende, graa Øine stirre ud af det magre Ansigt, som Feberen havde forladt, for at give Plads for en spøgelsesagtig Bleghed.

Jens Kok for sammen.

«Kaftein! Kaftein! Kjender I mig?»

Hans Herre gjorde en liden, næsten umerkelig Blinken med Øinene.

«Saa kan I kanske ogsaa læse — for Gud trøste mig — jeg har glemt hvormeget, I skulde have af Flasken, og Margit sagde, at det gjaldt Livet, om I ikke fik det i Rigtighed.»

«Margit?» Det kom lidt kraftigere end det kunde være ventet af en saa udtæret Skikkelse — og da Jens Kok ikke i Øieblikket svarede, vendte hans Herre Øinene mod ham, saa Jens skvat til.

«Ja, Margit Odden, som har vaaget hos Eder, Kaftein!»

Den Syge vendte i det samme Hovedet mod Væggen uden at svare, og Jens Kok forklarede til sin Undskyldning, hvorledes Folk inde i Byen havde været saa rædde for Smitten, at der ingen anden havde været at faa til at vaage.

Der kom fremdeles intet Svar. Kapteinen blev liggende med Hovedet mod Væggen, indtil Jens atter begyndte at snakke om Flasken og gjentog sit Spørgsmaal:

«Kanske I kan læse nu, Kaftein,» og dermed holdt han Medicinglasset hen foran sin Herres Øine; men Kapteinen lod til hverken at se eller høre noget, og med en Knurren, ikke ulig en utilfreds Hund, satte Jens atter den hemmeligheds-fulde Flaske fra sig.

Hm! Om en levede i hundrede Aar sammen med den Karen, saa kom en nok aldrig til at skjønne ham, knurrede det i Jens, der atter be-

gyndte at ty til sine egne Øine, om det ikke skulde være muligt at opdage noget forstaaeligt paa Flasken.

«Hm! Og Doktoren sagde, at Margit ikke maatte komme igjen, før hun havde faaet Søvn for sig — for det var nu ved det sjette Døgn, hun havde vaaget,» knurrede Jens videre; men skvat nu for Alvor til, for ved disse Ord vendte Kapteinen Hovedet braat mod ham og tog i:

«Juling — saasandt der findes en Taugende ombord i Skuden, skal du faa smage den, Slyngel — — at lade Fruentimmeret sidde slig og vaage Helsen af sig — — —»

«Ja saa, synger I alt slig op, Kaftein — har det nok ingen Fare med mere Vaagning, skjønner jeg. Gud ske Lov! det maa nok staa til Bedring nu, for det har jeg merket mig, at hver Gang I begyndte at komme Jer, saa takkede I Vorherre, som havde hjulpet Jer, med at love mig Juling,» snerrede Kokken.

«Naa, Bæstet skjønner det nok ogsaa.» Denne Efterbemerkning gjaldt Kapteinens Puddel, der ved Lyden af den Kraft, der laa i dens Herres Stemme, kom trækkende med Kapteinens Støvler og stillede sig logrende med Halen foran Sengen.

«Forresten,» vedblev Jens Kok, «mente jeg nu ogsaa, at Margit Odden kom tidsnok til Byen, Stakkels, for det var just ikke gode Tidender, som

ventede paa hende, maa tro. Det var nu ikke gaaet bedre med Sønnen end, at han er falden i Fangenskab.

Kapteinen faldt tilbage paa Albuen og stirrede med et stivt, skarpt Blik ind i Kokkens Ansigt.

«Ja — Sønnen var nu faldt i engelsk Prison, han med.»

Kapteinen faldt tilbage paa Puderne, og der hørtes nogle halvkvalte Lyd, som han gispede efter Veiret, saa Hunden med et satte Forpoterne op paa Sengekanten, medens Jens tog i:

«Gud trøste os — nu er det nok ilde igjen — Gud give, at I vilde love mig Juling, Kaftein! Lov mig bare lidt Juling da, Kaftein,» lød det i en ynkelig Tone.

Men den Syge blev liggende med en Haandbevægelse, der betydede Kokken, at han skulde forsvinde, hvorpaa denne betænksomt slog Vinduerne op for at skaffe Luft.

Lidt efter lød ogsaa Kapteinens Pust roligere, og da Jens Kok atter vendte tilbage til sin Post, saa han, at hans Herre havde sat begge Benene udenfor Sengen, tydeligvis i den Hensigt at staa op, og til hans Forfærdelse bragte Kapteinen virkelig ogsaa denne Beslutning til Udførelse.

Jens Kok forsøgte sig ikke i unyttige Indsigelser. Han kjendte for vel Kapteinen til at gjøre det, og lidt efter saa han dennes magre

Skikkelse siddende foran Skrivebordet, hvor han satte sig til at skrive et Brev, som Jens Kok blev beordret afsted med ind til Posthuset.

Udskriften lød: «Velbaarne Hr. Kaptein og Ridder af Dannebrog H. P. Holm. Orlogsbriggen «Lolland».

Anbefales Hr. Secondløitnant, Ridder Klinck, Sandøsund.»

Det var faa Dage efter Afsendelsen af dette Brev, at Folk inde i Strand— overraskedes med den Nyhed, at Kapteinen ude i Dybvik agtede at sætte et Skib paa Stabelen: Saavel Tømmerhuggere som Skibstømmermænd var bleven tilsagte at møde hos ham selv ude i Viken.

Hvad var der faret i Kapteinen!

Jens Kok vidste intet andet at svare, at det maatte Vorherre og Kapteinen selv vide; men Kapteinen var nu den Mand, der vidste. hvad han gjorde, mente Jens — og naar hans Herre først vilde noget, saa vilde han det med Fynd og Klem, for det var en stort anlagt Mand, Kapteinen, hvad Folk nu ellers havde at sige om ham.

Saavel Tømmerhuggerne som de arbeidsløse Skibstømmermænd inde i Strand — ankom da ogsaa mere end villig til Dybvik, hvor Kapteinen selv satte dem i Arbeide, først med at rydde Skogholtet omkring Huset og siden med at hugge krogede

Materialer til Spanter og Knæer af temmelig svære Dimensioner.

Det var aabenbart et solid Fartøi, som Kapteinen paa Dybvik agtede at bygge, efter Materialerne at dømme; men af hvad Slags, blev der foreløbig intet oplyst Arbeiderne om. Kapteinen selv havde angivet dem Kjølens Længde og Stavnens Høide; det var det hele, man foreløbig vidste, og Kapteinen afviste paa sin korte Maade alle nyfigne Spørgsmaal. Trods den Svagheds-tilstand, hvori han endnu befandt sig, tilsaa han selv Arbeidet, foruden at han en Dag lod sig kjøre op til Sorenskrivergaarden, en temmelig anstrengende Tur for en Mand, der netop var kommen op af en Nervefeber.

Denne Tur op til Skrivergaarden opklarede imidlertid dette hemmelighedsfulde Mørke, der omgav Kapteinens Idrætter. Man behøvede efter dette ikke mere at spørge om Aarsagen til den pludselige Virkelyst og Energi, der var faret i Kapteinen, der som bekjendt nok var en Mand med en Formue, der gjorde ham det aldeles ufornødent at anstrenge sig med nogetsomhelst andet end at leve af sine Penge.

Det var Sorenskriveren og den naadige Fruens Indflydelse, der havde saa fuldstændig prellet af paa Hansane, som her havde gjort sig gjældende.

Kapteinen i Dybvik skulde agere «Menneske-

ven og saadant noget. Det var det, som Per Hansen og Prokuratoren var kommen til under sit første Kortparti, efter at Rygtet om Kapteinens Idrætter var kommen ud — og hver sin Lyst, mente Per Hansen.

En Mand, der imidlertid syntes at ville blande sig i Kapteinens Affærer, og troligvis agtede at undersøge hans legemlige Tilstand, var Doktoren, der en Dag indfandt sig paa Dybvik og traf Kapteinen med Passer og Vinkelmaal staaende paa Pladsen ved Beddingen. Var det en af Doktorens Grunde, havde han ihvertfald ogsaa en anden, thi efter at have mønstret Kapteinens Udseende med en ikke utilfreds Mine, anmodede han denne om en Samtale inde i hans Kontor.

Doktoren var kommen for at anmode Kapteinen om at øve Gjengjæld mod sin Pleierske, der laa tilsengs.

Doktoren havde før i lignende Anledninger været hos Kapteinen, der, efter at have tordnet og skjeldt over Folks nederdrægtige Dovenskab, altid havde endt med at give Doktoren en god Del mere Hjælp, end denne havde paaregnet.

Ved denne Leilighed havde Kapteinen bare vendt sig, hvorpaa han gik hen til sit Pengeskab, som han slog op og viste Doktoren.

Meningen var tydelig nok. Doktoren kunde

forsyne sig efter Behag; men Kapteinen lod ham bare paa denne Maade forstaa det. Han havde faaet sit Anfald — og det var først efter en god Stund, at han atter fik Veir nok til at kunne spørge, og med hæs Stemme kom det:

»Det er — denne — Ulykke — med — Gutten — Sønnen?«

Doktoren nikkede, medens hans Blik hvilede forskende paa Kapteinens Ansigt, der bar altfor tydelige Spor af den Tilstand, hvori han befandt sig, til at Doktoren ikke skulde faa en Mistanke om, at han havde sat Kapteinen i Sindsbevægelse.

»Det kan muligens være en medvirkende Aarsag,« sagde han forsigtig, skjønt han i Virkeligheden var fuldt overtydet om, at hans Patient havde Nervefeber, og at Sygdommen var en Følge af hendes Ophold i Kapteinens Sygeværelse.

Men istedetfor at berolige Kapteinen, synes denne Erklæring at forværre hans Tilstand — en for Doktoren uløselig Gaade, da han hverken kjendte de Historier, der fortaltes om hans Ungdomskjærlighed, og endnu mindre det Møde med Margit Odden, som var forløbet saa ulykkeligt for hende, og som havde berøvet hende alt Haab om at beholde sin Gut.

Hvad Doktoren tilsigtede med sit forbeholdende Svar, var ikke at oprøre Kapteinen ved Meddelelsen af den virkelige Aarsag til hans Patients

Sygdom: men istedetfor at berolige, havde han aabenbart truffet et endnu ømmere Punkt.

Kapteinens Tilstand aabenbarede sig altfor tydelig i hans blaasprængte Ansigt, og ude af Stand til at tale blev han stiv og med et stirrende Blik staaende foran Doktoren, der begyndte at søge mellem sine Medikamenter.

Midt under dette hørte han pludselig Kapteinen udstøde en uartikuleret Lyd og følte hans Haand paa sin Skulder.

Kapteinen holdt et Par storstilede Breve hen mod ham og gav ham Tegn til at læse.

Doktoren greb Papirerne og begyndte at gjennemløbe dem, medens Kapteinens stirrende Øine fæstede sig ved Udtrykket i hans Ansigt, der, efterhaanden som Doktoren læste, blev mer og mer interesseret og udtrykte en Tilfredshed, der syntes at virke beroligende paa Kapteinen.

Da han saa, at Doktoren var færdig, spurgte han med mindre stødende Stemme:

»Tror De, dette vil gjøre hende godt, Doktor?»

»Det gjør altid et Menneske godt at blive glad,» sagde Doktoren, idet hans Blik med et forskende Udtryk fæstede sig paa Kapteinens Ansigt.

Den underlige, ensomme Mand havde altid været ham sympatisk — der var noget storslagent ved ham — selv i hans Egenheder, havde Doktoren

fundet — og i dette Øieblik blev han endnu mere bestyrket i denne Forstaaelse.

«Og dette maa jeg lade hende vide,» spurgte han med en vis Bevægelse, som Kapteinen vogtede paa.

«Det er derfor, jeg har ladet Dem læse det, Hr. Doktor,» sagde han, medens der kom et lysere Udtryk i hans Øine ved Synet af den Bevægelse, han troede at have opdaget i Doktorens Ansigt. — — —

«Og De tror, det vil hjælpe hende?» —

«Saavist, som jeg øieblikkelig vil ro ind til Odden,» var Svaret, idet Doktoren trykkede Kapteinens Haand; denne havde tydeligvis for Øieblikket ikke mere Brug for hans Medikamenter.

VII.

Det var en lys Juninat.

Nede i Samsøbeltet laa en stor engelsk Konvoy paa omtrent halvandet Hundrede Seil. Konvoyen var beskyttet af tre Skibe af Linjen, hvoriblandt det otte og seksti Kanonskib «Dictator», der kort Tid efter skulde indlægge sig en sørgelig Berømmelse i den dansk-norske Sjøkrigs Annaler. Foruden disse tre Linjeskibe, der laa søndenfor hele Koffardiflaaden, omtrent udenfor Brattingsborgs Sund paa Samsø, befandt der sig nordenfor, tvers af Hjelm, en Letfregat, en Brig og en Kutter.

Nordligst i Farvandet laa Briggen, ligesom alle de øvrige Skibe for et Anker, svaiende med Baugen mod Nordost for den ind Beltet løbende Strøm.

Forud paa Bakken af dette Fartøi sad en ung Sjøgut med den ene Armen i et Lærredsbind og Hovedet halvt sænket mod den anden, der laa ned mod Kranbjelken.

Det var Einar Odden, hvis Arm endnu ikke var fuldkommen læget efter det Hug, han havde faaet i Kampen ved Egersund. Halvt sovende sad han der i den lyse, nordiske Sommernat og drømte om Helga og sin Mor — medens han imellem for op med en urolig Bevægelse ved Tanken om Virkeligheden, der saa lidet havde svaret til de Drømme, han havde havt om at kunne slaa for sit betrængte Fædreland og yde sin Skjerv til dets Flags Ære.

Ligesom saa mange andre var han nu i Fiendens Vold og skyldte kun sit Saar, at han fik Tilladelse til at trække Luft oppe paa sit Fangeskibs Dæk.

Det havde ganske vist ikke manglet, at han havde kunnet indtage en anden Plads end en Fanges ombord i Skibet.

Kaptein Stewart havde givet ham gode Løfter nok, om han vilde tjene under ham; men det er overflødigt at sige, hvad Svar den unge Sjømand gav paa disse Tilbud. Kaptein Stewart havde kanske heller ikke ventet noget andet Svar ved at betragte det aabne, vakre Ansigt med det lidt alvorlige Udtryk; men Kapteinen var alt andet end en smaalig Natur, der paa Grund af Einars Afslag lod ham føle sit Fangenskab utaaleligere end nødvendigt. Han tilstod ham al Frihed inden Briggens indskrænkede lille Verden, og i de Uger den unge Sjøgut havde tilbragt ombord i Briggen

«Sheldrake», havde han paa sin Side mer end en Gang faaet Leilighed til at beundre den nittenaarige Chefs Sjømandsdygtighed. Tiltrods for den elegante Maade, hvorpaa den unge Mand klædte sig og soignerte sin Person, var Kaptein Stewart en født Sjømand, der manøvrede sin Brig med en gammel Sjøulks Sikkerhed og med en Ungguts Dristighed.

Der havde været meget at lære ombord i Briggen «Sheldrake».

Der var en Disciplin, en Aarvaagenhed og en Slagfærdighed hos Mandskabet ombord i den sekstenkanons Brig, som kunde have tjent til Mønster for et Linjeskib; selv den tykke Næstkommanderende, Mr. Simpson, var tydeligvis — om han end besad visse Særheder, en Sjømand paa sin Hals.

Kapteinen selv syntes hverken at tiltrænge Søvn eller Hvile.

I den halvmørke Nat saa Einar ham ogsaa nu agter paa Briggens Halvdæk, benyttende sin Kikkert af og til, medens han gik op og ned. Var det den unge Chefs Ærgjerrighed, som holdt ham vaagen, og gik han der paa den lille Brigs Skanse med ungdommelige Drømme om, at han snart skulde kommandere fra Hytten af et af de stolte Linjeskibe, hvis høie Stænger han saa nede

ved Samsø rage op af den Masteskov, som laa mellem ham og disse vældige Slagskibe?

Trolig nok, thi Kaptein Stewart var ærgjerrig, som han var tapper og dygtig — og for den Sags Skyld, at der skulde være Fare for hans Fartøi, hvor det laa, med en Fregat og en Kutter ved sin Side og tre Linjeskibe i ikke en halv Mils Afstand, skulde det ikke synes fornødent, at han, Chefen paa den lille Brig, skulde vaage.

Natten vedblev ogsaa at være stille og halv lys.

Oppe mod Nordvest tegnede sig Hjelmens gravhauglignende Silhouet mod Nathimlen og fjernere fortonede sig Jyllands bølgeformige Land i bløde Linjer, hvoraf en enlig Top ragede i Veiret som et Sjømerke over Landet. —

Men hvad var det, der saaes at bevæge sig langs Kysten, glidende frem som lange Skygger.

Kaptein Stewarts Kikkert kom for Øiet og fæstedes længe paa disse Skygger, som efterhaanden saaes mod Pynten udenfor Ebeltoft Bugt, da der pludselig varskoedes fra Briggens Mers: Kanonbaade under Land!

Nogle Minutter efter havde Einars skarpe Øine ogsaa fra Bakken erkjendt de lave Skygger under Landet for Kanonfartøier, og et Kvarter

senere talte han ikke mindre end tyve, hvoraf de syv forreste syntes at være temmelig store Chalupper, der under forceret Roning nu holdt ud fra Kysten og stævnede mod de tre Orlogsmænd oppe under Hjelmen.

Ombord i «Sheldrake» var i samme Øieblik slaaet «klart Skib», men hverken ombord i Fregaten eller Kutteren, der laa noget østligere i Farvandet, saaes eller hørtes nogen Bevægelse — og dog skummede Baadene allerede forbi Øen og nærmede sig de tre Skibe med Fos for Baugen.

Kaptein Stewarts Læber drog sig ned til et foragteligt Smil, medens han med stolt Bevidsthed over sin egen Kampfærdighed vedblev at følge de oproende Chalupper, der hidindtil havde roet i Kjølvandsorden med dobbelt Front, saa det havde været vanskeligt at afgjøre Flotillens Styrke.

Men efter nogle Øieblikkes Iagttagelse var Kapteinen kommen til et Resultat, der omtrent nærmede sig Sandheden. Han anslog Baadenes Tal til tyve — og i samme Øieblik havde Kaptein Stewart fattet sin Beslutning.

For Einar var det maaske Friheden, som kom med alle disse fremroende Chalupper, og hans Øine fulgte dem for hvert Aareslag med en Spænding, der stod i Forhold til den Betydning,

som deres Nærmelse til de tre Orlogsfartøier var for ham selv.

Paa Samsø-Beltets brede Flade rørte der sig ikke et Vindpust, der vilde være istand til at bringe en Barkebaad til at bevæge sig. Selv i Høiden var Luften lige ubevægelig, saa Briggens Vimpel hang som en vaad Strimmel Baand paa en Klædessnor. At tilsætte nogensomhelst Seil vilde selvfølgelig under disse Omstændigheder være et ørkesløst Arbeide.

De tre Skibe, som laa der under disse ugunstige Betingelser. vilde hver især kunde omringes af Kanonchalupperne, uden at de kunde understøtte hinanden. —

Det var dette Opgjør Einar Odden var kommen til. medens han med levende Spænding saa sine Frelsere komme. Det var hele den jydske Flotilledivision under Kaptein Falsen, som kom, Gutter, som havde Nederlaget ved Anholdt at hevne.

Destobedre synes Lykken nu at være.

Det vedblev at være Bleg og Dam, medens Natten mørknede — og Kaptein Stewarts Fange beregnede, at i Løbet af det næste halve Glas vilde Chalupperne kunne aabne sin Ild. Men den unge Sjøgut havde gjort Regning uden Briggen «Sheldrake»s energiske Chef.

Medens han vedblev at stirre over mod sine

Venner paa Chalupperne, hørte han pludselig Kaptein Stewart henvende sig til sin Næstkommanderende med en Befaling, der aabenbart gik over Mr. Simpsons Forstand; thi Kapteinen gjentog denne Befaling i en Tone, der var høi nok til, at Einar kunde høre den, der han stod.

«Lad Baksgasterne kappe Ankertauget, Mr. Simpson.»

«Kappe fra os vort Anker, Sir!» kom det fra den endnu ikke fuldt vaagne Næstkommanderende.

«I er kanske bange for at gaa saa langt forud af Frygt for Smitte fra Lugaren,» hørte Einar den unge Chefs hensynsløse Svar at lyde. En af den svære Officers Særheder var nemlig en utidig Smittefrygt. Der verserede saaledes ombord i Briggen den Historie om ham, at han ved Aflønningen havde kviet sig for at modtage sin Gage i Papirsedler, som han ansaa for Smittebærere. Mr. Simpson slugte Pillen og begav sig forud paa Bakken. Nogle Øieblikke efter hørtes et Par tunge Hug, der fulgtes af et Plask i Vandet. Det var Briggens Ankertaug, som var overhugget og hvis Tamp faldt i Sjøen foran Baugen, medens Skibet næsten i samme Øieblik begyndte at drive Sydost over; men dog ikke hurtigt nok for den unge Chef, hvis Stemme atter hørtes: Det var en Befaling til at prøve Virkningen af et Strømseil, som blev givet Mr. Simpson.

Paa sin beslutsomme Maade havde Kaptein Stewart skredet til at redde sit Fartøi.

Istedetfor den Vind, som manglede ham, benyttede han sig raadsnart af en anden Naturmagt, den sterke sydostløbende Strøm, der vilde fjerne ham fra hans farlige Angribere og samtidig bringe ham ind under de tre Linjeskibes Batterier.

Denne Forholdsregel var tagen i betimelig Tid, thi faa Minutter efter var Fregatten og Kutteren engagerede. Den hele Flotille af Baade havde omringet dem og Sommernattens lune Stilhed afbrødes af Drøn paa Drøn, medens Mørket gjennemlystes af Ilden fra de svære Kanonmundinger og Fængerørenes Blus.

Midt under dette krigerske Skuespil saaes pludselig en Sværm af letroede Baade at komme frem af den Krudtdamp, hvorfra Ilden glimtede ud og sætte Kursen ned mod Konvoyen.

Det var Chaluppernes Brandere.

Medens Flotillens Fartøier var i Færd med at ødelægge Fregatten og Kutteren, udsendtes disse Brandere for at tilintetgjøre Konvoyen — og atter viste den lunefulde Krigens Gudinde sig Angriberne gunstig. Inden kort Tid blussede Flammerne i Veiret fra flere af Konvoyens Skibe.

Samtidig var Kutteren skudt i Sænk og Fregatten havde ophørt at besvare Baadenes Ild.

Kaptein Stewarts Brig var imidlertid kommen

i Sikkerhed ved Siden af Linjeskibene, hvor den efterhaanden ved Hjælp af Strømmen og sine Bunkeaarer var naaet; men ombord stod den unge Chef med et Forbitrelsens Smil og betragtede den Ødelæggelse, der foregik for hans Øine.

Men midt under disse for Angriberne saa gunstige Omstændigheder blandede Vindens Gud sig i deres Affærer. Der saaes en blaa Stribe oppe i Nord mod Horisonten — og nogle Øieblikke efter løftede Vimpelen sig paa Linjeskibet «Diktator»s Top som en Fugl, der vaagner efter sin Nattesøvn og begynder at bevæge Vingerne.

Den første, der saa det, var Kaptein Stewart, der laa paa Linjeskibets Styrbordside — og et triumferende Smil viste sig paa hans Mund.

To Minnutter efter løstes alle Briggens Seil fra Ræerne og faldt dugvaade og tunge ned over Stænger og Rig, medens Skroget allerede begyndte at skyde over Stævne.

Man havde faaet de første Blaf af den for Kanonbaadflotillen saa uheldsvangre NV., der i Løbet af ti Minutter blæste op til en stiv Bramseils Kuling.

Bladet havde med engang vendt sig.

Nogle faa Øieblikke efter at Kaptein Stewarts Brig begyndte at løbe gjennem Vandet, havde de tre Kolosser, med Linjeskibet «Diktator» i Spidsen,

faaet sine Master seilklædte, og skummede afsted for Brisen.

Samtidig reiste der sig en krap Sjø.

For Roflotillen gjaldt det under disse Omstændigheder at hytte sig. Ombord i Chefsfartøiet blev der ogsaa øieblikkelig givet Signal til at lægge Aarerne ud og ro sig op mod Vinden ind under Hjelm. Samtlige Kanonjoller efterkom ogsaa denne Ordre, og desuden fire af Chaluperne; men de tre af disse var for tunge under Aarerne, til at der kunde være Haab om at undslippe paa denne Maade. Disse tre tilsatte istedet sine Seil og søgte Bidevind ind under Kysten.

Med sit skarpe Blik havde Kaptein Stewart udseet disse Chalupper som Maalet for sin Forfølgelse.

Ladende de tre Linjeskibe i sit Kjølvand holdt han med skjærpede Ræer til Vinden. For hans Fange var med engang alle de Forhaabninger, denne havde næret om Befrielse, brustne, og det stod kun tilbage at se Briggen seile op og tilintetgjøre disse Chalupper, som forfulgtes.

Samtidig med den tiltagende Bris hoblede imidlertid en Taagebanke op af Havet, der aldeles skjulte de mod Hjelm oproende Kanonjoller og Baade, medens den tildels ogsaa indhyllede de tre krydsende Chalupper.

Men Kaptein Stewart opgav ikke sin Jagt.

Han var selv sprungen op i Fokkevantet og ledede Briggens Kurs. Det undgik ikke hans aarvaagne Øie, at Chalupperne, der troede sig skjulte af Taagen, vendte og stod nordover. I samme Øieblik lod han ogsaa Briggen vende og denne fossede atter afsted i det rette Spor.

Dens overlegne Seilads bragte den ogsaa inden kort Tid paa Skudhold, men Mr. Stewart sparede sit Krudt, indtil han befandt sig midt imellem de to agterste Chalupper, der for sine Bagbordshalse seilede jevnsides, den ene en halv Kabellængde høiere i Vinden end den anden.

Ved at løbe midt imellem dem fik Mr. Stewart saaledes begge Fartøier paa Kornet, og det paa mindre end Bøsseskuds Distance. Hans Kanoner, der ladedes med Skraa, tordnede samtidig mod begge Chalupper, hvor der fulgte et Mandefald, som med engang afgjorde Kampen.

Der faldt nogle faa Flinteskud; men i den Stilling, hvori de to Fartøier befandt sig med Bredsiderne mod Fienden, kunde ikke deres Kanoner bære.

Chalupperne var angrebne under de for Rofartøier ugunstigste Omstændigheder, og allerede ved det første glatte Lag var desuden begge Chefer bleven saarede.

Fra Briggens Bak, som den fangne Sjøgut ikke havde forladt fra det Øieblik, han havde

opdaget sine Kamerater, havde han troet at gjenkjende den ene af de to ungdommelige Chefer, som var faldne for Mr. Stewarts Kugler, og inden faa Minutter skulde han komme til Vished om, at dette heller ikke var nogen Feiltagelse.

Det var den unge, enarmede Officer med det sympatiske Ansigt, som han havde seet ombord i «Lolland» i Samtale med Løitnant Klinck.

Den saarede, unge Mand, der kort efter som Fange bares op paa Briggens Dæk, var aabenbart ogsaa Mr. Stewart en velkjendt Mand.

Denne nærmede sig ogsaa sin Fange med et forskende Blik, idet han spurgte:

«Løitnant Buhl?»

Den saarede gjorde et stumt Nik, han havde ogsaa gjenkjendt Kaptein Stewart, der nu hilsede sin Fange med en militær Salut, og sagde ham nogle forbindtlige Ord i Anledning af hans Forhold, som den unge Officer besvarede med sit eiendommelige Smil. Han var saaret af en Skraakugle i Ryggen og led aabenbart store Smerter, som han forgjæves søgte at bekjæmpe.

Ulykkeligvis havde Briggen heller ingen Saarlæge og Løitnant Buhl blev først underkastet en nogenlunde sagkyndig Behandling, da Kaptein Stewart henimod Morgenen meldte sig med sine Fanger og sine Priser ombord i Diktator.

Det var selvfølgelig al Grund til at være tilfreds med Kaptein Stewarts Andel i Kampen.

Med sin Brig havde han alene erobret to af de fiendtlige Chalupper, medens det kun var lykkedes de tre Linjeskibe at opbringe den tredie af de under Seil værende Rofartøier. Alle de øvrige i Ekspeditionen deltagende Baade havde reddet sig ind under Land.

Kaptein Stewart vendte da ogsaa tilbage til sin Brig efter at have modtaget de mest smigrende Udtalelser, som «Diktator»s syge Chef havde ladet ham forebringe gjennem en af sine Officerer, der havde tilsagt Kapteinen et Løfte om Forfremmelse, som heller ikke udeblev. Som bekjendt nok avancerede nemlig Kapteinen paa Briggen «Sheldrake» allerede efter faa Maaneders Forløb til Chef for det 68 Kanonskib «Diktator.»

———

VIII.

For Einar Odden var Affæren i Samsøbeltet blevet en haard Skuffelse. Istedetfor den Frihed, han havde haabet paa, havde han bare byttet Fangeskib.

Ved Kaptein Stewarts Indflydelse var han blevet overladt Løitnant Buhl som Sygepleier og sendt ned i Diktator's Lazaret, hvor Buhl henlaa i en brændende Saarfeber.

Denne lille Omskiftelse i hans Skjæbne skulde imidlertid indbringe ham en uventet Hilsen.

En Morgen Buhl vaagnede i en forholdsvis klarere Tilstand, henvendte han sig pludselig til sin Sygepleier med Spørgsmaalet:

«Har jeg ikke tidligere truffet dig, min Gut!»

Einar besvarede Spørgsmaalet bejaende. Løitnanten havde maaske seet ham den Dag, han forlod Løitnant Klincks Kanonchaluppe for at gaa ombord i «Lolland».

Buhl gjorde et stumt Nik med Hovedet, som om hans Hukommelse var begyndt at vende tilbage.

«Og hvad heder du, min Gut?»

Einar nævnte sit Navn — og Buhl blev en Stund liggende med Haanden mod sin Pande.

«Vel — Einar Odden — nu har jeg det. Det var min Ven, Klinck, som fortalte mig om dig — du havde gjort dit Prøvestykke ombord i Chaluppen. Var det ikke saa?»

Einar bejaede Spørgsmaalet; medens Buhl atter førte Haanden op mod Panden, som han søgte at samle sine Tanker:

«Men der var ogsaa en anden, som nævnte dig — —

Ja — nu har jeg det. Det var den lille Jomfru oppe paa Skrivergaarden, som sendte en Hilsen med til dig — om jeg nogensinde skulde træffe dig — Helga — var det ikke saaledes, hun hed? —. Saa har jeg dog bragt hendes Hilsen frem — —.»

Den unge Sjøkriger var bleven rød som en ung Pige; midt i hans sørgelige Skjæbne kom denne Hilsen som et Lysglimt, der gav Ungdomssindet Vind i Seilene, og vakte Forhaabninger, som ganske vist intet synderligt havde at bygge paa; men hvem kunde vide, hvad Fremtiden kunde have i sit Skjød.

Havde en af disse Forhaabninger været, at den unge, saarede Officer skulde blive udløst af sit Fangenskab, og at Einar selv skulde faa sin Frihed

ved samme Leilighed, saa blev det desværre et Haab med lange Udsigter.

Løitnant Buhls Tilstand syntes atter at forværres, og den engelske Saarlæges Mine blev for hver Dag betænkeligere. Feberen begyndte med fornyet Styrke — og Buhl kunde ligge lange Tider af Døgnet i Feberfantasier, hvorunder han samtalte med en, som han kaldte Carla.

Hvem var denne Carla.

Det var et Spørgsmaal, som ofte beskjæftigede Einar, medens han lyttede til den Saaredes Feberfantasier.

En Gang hørte Einar ham sige:

«Du vidste ogsaa denne Gang, hvad der skulde ske ligesom før Kampen ved Kalvebodstrand. — Dø stykkevis for Fædrelandet! det var jo den Kundskab, jeg afpressede dig, og som jeg læste gjennem din lukkede Mund; men har du nu intet at forudsige mig.

— Snarlig Friheden, siger du!

Jeg vil tro dig Carla, dig, der aldrig har bedraget nogen, saalænge du levede. Du kan heller ikke bedrage nogen nu, du, som er en af Guds hellige Engle.»

Disse Fantasier gjentog sig Dag efter Dag, uden at hans Sygevogter kunde komme til nogen Forstaaelse af den unge Officers Forhold til den, med hvem hans Tanker saaledes beskjæftigede sig.

Men Buhls sterke, ungdommelige Natur overvandt efterhaanden Feberanfaldene, som hans Saar lægedes.

Men med den Frihed, der havde været tilsagt ham af hans usynlige Veninde, syntes der vedblivende at være lange Udsigter.

«Diktator»s Chef havde sendt sine Fanger over i Fregatten «Rosen», der var bleven saa haardt medtaget under Kanonflotillens Angreb ved Hjelm, at den maatte anløbe den svenske Skjærgaard for at reparere, og her fordeltes Fangerne mellem Fregatten og de to Brigger, «The manly» og «Chanticleer», som samtidig henlaa under Havari.

Einar Odden og Løitnant Buhl var bleven sendt ombord i «Chanticleer», hvor Einar uventet stødte paa en gammel Bekjendt.

Denne var ingen anden end Kutteren «Hero»s forrige Chef, Løitnant Morlyvan, der var undsluppet fra sit Fangenskab i Fredriksværn, da Briggen «Chanticleer» havde anløbet denne Havn som Kartelskib.

Lykkeligvis var Gjenkjendelsen ikke gjensidig. Løitnant Morlyvan havde selvfølgelig ikke fæstet sin Opmerksomhed ved den unge Proviantskriver, og havde selvfølgelig ingen Tanke om, at det var dennes Optræden som Kanoner, der havde afgjort hans Skjæbne i den Fart, som var bleven Tilfældet.

Efterhaanden som Buhls Kræfter øgedes,

voksede imidlertid ogsaa hans Energi, og under de to Fangers Samvær i Einars Fristunder var det Planer til Flugt, som var Gjenstanden for deres Samtale.

En Dag syntes ogsaa virkelig en gunstig Leilighed at tilbyde sig. Einar havde nemlig truffet endnu et gammelt Bekjendtskab.

En Dag, han var beskjæftiget udenbords med Arbeide under Briggens Hæk, hørte han en lavmælt Barnestemme, der sagde:

«Nei, er det ikke den der unge Baggen, Far?»

Da Einar vendte sig, saa han ganske rigtig sin gamle Bekjendt fra Kongshavn sidde agter i sin Lodsbaad og den lille Pige, der havde talt, ved Siden af ham.

En Tanke faldt ham øieblikkelig ind. Lodsen havde en liden Agterbaad, og det kunde maaske lykkes ham at faa kjøbt denne Baad. Han vidste, at Lodsen var en Mand, der forstod sig paa Penge og dristede sig til at give sig tilkjende.

Der han sad under Hækken, saa ingen fra Briggens Dæk ham, og han benyttede Leiligheden til at aabne Underhandlinger med sin Mand. Løitnant Buhl havde betroet ham, at han havde 30 Rd. i sit Trøiefor, og at han agtede at anvende disse Penge paa sin Plan. Underhandlingerne ledede da ogsaa temmelig hurtig til et gunstigt Resultat. Mod 25 Rd. forpligtede Lodsen sig til en Nat, som Einar vilde bestemme, at lægge Baaden

ind under Briggens Hæk. I Natten vilde det herfra være en forholdsvis let Sag at fire sig ned i den. Det var med denne lykkelige Nyhed, at Einar en af de første Dage i September overraskede sin Kamerat, og den til Undvigelse bestemte Nat fastsattes. Saalangt var de to Fanger naaet, da der pludselig kom en uventet Hindring.

Kaptein-Løitnant Spear, med Briggen «The Manly», var nemlig en Morgen ganske uventet kommen ind paa Havnen med den Ordre til «Chanticleers» Chef, at denne uopholdelig skulde gaa under Seil.

Denne Ordre blev samme Dag efterkommet, og istedetfor at friste Lykken i Lodsens Baad, maatte de to Fanger følge «Chanticleer» i rum Sjø, hvor enhver Leilighed til Flugt maatte synes afskaaren.

To Dage efter Afseilingen fra den svenske Skjærgaard havde imidlertid Briggerne den gode Lykke at tage hver sit Prisskib. «Chanticleers» Chef benyttede denne Leilighed til at sende sine Fanger til England og samtidig at befri sig fra Mr. Morlyvan, der blev beordret ombord som Prismester med endnu tre Mand, der i Forening med Fangerne maatte ansees for tilstrækkelig Besætning ombord i Prisskibet.

IX.

Der var kommet noget af Høstens Tungsindsstemning over Himmel og Hav.

Den nordiske, lyse Sommernat havde veget Plads for en tung, blyfarvet Himmel og et tungt, rullende Hav, der slog sine Dønninger ind mod de nøgne, graa Skjær mellem Hvaler og Koster.

Udenfor disse Skjær laa en liden Galease — tunglastet og tungt duvende i Sjøerne.

Det var Prisskibet «Fortuna», hvormed de to unge Sjøgutter, der havde fristet Fangenskabet sammen, var paa Vei til den engelske Prison.

Men endnu befandt de sig i hjemlige Farvande og endnu var ikke Troen paa Muligheden af en Forandring i deres Skjæbne opgivet.

Det havde været den daglige Gjenstand for deres Samtale, siden de kom ombord i Galeasen, hvorledes de skulde bære sig ad med at gjøre sig til Herre over Skibet.

Men medens de stod der fremme ved Spillet

og saa ud i den tungsindsstemte Høstnat med de drivende, lave Skyer og de enkelte Lysstreif, som en halv tilsløret Maane kastede ud over det mørke Hav, syntes i Stunden andre Tanker og Stemninger at have taget Magt.

Buhl stod taus lænet mod Bratspillet og syntes optaget af sine egne Tanker — og Einar forstyrrede ham ikke.

Med Hovedet liggende tilbagelænet mod Galgen over Spillet blev han i Taushed siddende og saa op mod nogle blegt lysende Stjerner, der begyndte at glytte frem fra Nathimmelen, indtil de med eñ Gang dirrede bort for ham.

Pludselig for han op ved en tung Overhaling af Galeasen. Han maatte være sovet ind et Øieblik, thi Buhl befandt sig ikke mere ved Spillet, hvor de begge havde siddet; han stod et Stykke henne paa Dækket med en spændt Mine — og vendte sig idetsamme mod sin Kamerat, til hvem han gjorde et Tegn.

Einar havde med engang faaet Søvnen ud af Øinene.

Der maatte være foregaaet noget i de korte Øieblikke, han havde sovet og drømt sig hjemme ved Moderens Hytte.

Og det var netop, hvad der var Tilfældet.

Der var skeet noget ombord i Galeasen, som

hænder saa ofte ombord i et Skib, naar en Storseilsbom gibber.

En Mand var slaaet overbord.

Og denne Mand havde, under de to Fangers Samtaler om Muligheden af en Overrumpling, altid været Anstødsstenen.

Ingen af de to Sjøgutter havde frygtet for at binde an med den fordrukne Mr. Morlyvan, og hvem en Gjengjældelse allerede havde rammet i en Tilbøielighed til Wisky, der til de fleste Tider af Døgnet gjorde ham uskadelig. Heller ikke den gamle Orlogsgast, der var hans Styrmand eller den sjøsyge Mariner, der oftest sov paa sin Post, havde givet de to Fanger synderlige Betænkeligheder; men der var endnu en fjerde Mand ombord — en Irlænder med senebundne Arme og altid klart Hoved, der var god for dem alle.

Og denne Mand var altid paa sin Post — lige pligtopfyldende i sin Tjeneste mod sin jordiske Hersker som mod den Helgen, hvis Billed han bar indenfor sin blaa Orlogsskjorte.

Det var denne Mand, der var slaaet overbord i en Stund, da de to Fanger mindst havde drømt om Frihed — og det var ved denne pludselige Begivenhed, at Buhl havde vækket sin Kamerat.

«Irlænderen er gaaet overbord,» kom i en lav, hurtig Tone, medens et besynderligt Smil et Øieblik oplyste hans Ansigt, — — et Smil, der syntes

tilegnet den, fra hvem han havde faaet Tilsagnet: Snarlig Frihed.

«Øieblikket maa benyttes, min Gut,» vedblev han, idet hans Ansigt vekslede Udtryk, og fik det energiske Præg, der var ham eiendommeligt under kritiske Omstændigheder.

«Der har vi Mr. Morlyvan.»

Mr. Morlyvan var vækket af Rorgjengeren i samme Øieblik, Storseilsbommen havde rammet Irlænderens Hoved med en Kraft, der med engang havde styrtet ham ud fra Ruftaget, hvor han stod, da Bommen gibbede i den hule Sjø.

Løitnanten saa temmelig drukken ud og blev staaende med begge Hænderne i Bukselommerne, støttet mod Læ Række og saa med et Par stive Øine ud over Skibssiden, hvor Irlænderen var styrtet ud.

Pludselig havde Buhl med et hurtigt Greb om Fæstet paa Morlyvans Huggert bemægtiget sig Vaabenet.

Det saa for Einar ud, som hans Kamerat handlede efter en øieblikkelig Indskydelse.

Den afvæbnede Officer syntes ikke engang under sin stive Stirren ud i det mørke Vand, hvor Irlænderen var forsvunden, at bemerke Buhls raske Greb, saalidet som Fangens Tilstedeværelse, før denne satte ham Spidsen af Huggerten for Brystet.

Dette var dog begribeligvis noget, som gjorde ham temmelig vaagen om just ikke ædru.

«Død og Ulykke! Mine Pistoler, Tomson!»

Det sidste Raab gjaldt Rorgjængeren, der slap Rattet og blev staaende med aaben Mund ved Synet af de to Fanger, som stod ligeoverfor hans Master mellem Rækken og Ruffet.

«Mine Pistoler, gjentog Officeren — Mytteri!»

Ved dette Raab syntes Orlogsgasten endelig at have faaet Forstaaelse af Situationen, og steg ned ad Kahytstrappen gjennem den Kappe, der befandt sig paa Bagbord Side af Ruffet.

Imidlertid havde Løitnant Buhl givet Einar et Blik med Øinene, som ikke blev misforstaaet, og i næste Øieblik havde denne Tag i begge Mr. Morlyvans Hænder, som han lagde sammen over sin Eiermands Ryg, hvorpaa Buhl sprang hen til Kappen, hvor han stillede sig paa Vagt med Officerens Huggert for at afvente Orlogsgastens Tilbagekomst.

For heller ikke at være ledig havde Einar samtidig slaaet en Taugende om Mr. Morlyvans Hænder, som snøredes forsvarligt sammen, hvorpaa han, for yderligere Sikkerheds Skyld, slog et Par Halvstik med den samme Taugende om sin Fanges Liv, rigtignok ikke uden endel Sprel fra dennes Side; men Einar Odden havde halet saalænge ombord i «Sheldrake» og senere ombord i «Dikta-

tor», at hans Arme var bleven temmelig spænstige. Ihvertfald var han den fordrukne Morlyvan fuldkommen overlegen.

Da han var omtrent færdig, kom Buhl hen til ham med en Pistol i sin ene Haand, som en ny Seierstrofæ.

Idet Orlogsgasten havde vist sig i Trappen, havde Buhls blanke Huggert mødt ham, og i Overraskelsen havde han sluppet sit Vaaben, hvorpaa han var tumlet ned af Kahytstrappen.

Som det senere skulde vise sig, havde Kahytten heller ikke været den gamle Gast uden sin særlige Tiltrækning.

De to Seierherrer saa paa hinanden.

Den hele Historie var kommen saa overrumplende, og Seieren havde været saa uventet, at de havde god Grund til at gjøre det. Den eneste Mand, som nu kunde have gjort et Forsøg paa at gjøre dem Herredømmet over Galeasen «Fortuna» stridig, var Marineren.

Men denne sov som en Sten, siddende paa Storlugen med Albuerne støttet mod sine Knær og sin Flint liggende ved Siden af sig paa Lugen.

Al den Sprel, som Mr. Morlyvan havde gjort under Einars Behandling, havde ikke faaet ham til at glytte op med et Øie.

De to Fanger nærmede sig ham imidlertid med Forsigtighed, hvorpaa Buhl fjernede hans Flinte-

bøsse, medens Einar udsøgte en passende Ende af det løbende Gods om Stormasten, hvormed han nærmede sig den sovende Soldat, steg op paa Storlugen bag ham og begyndte at udføre nogle omdreiende Bevægelser med sin Haand, der var løftet over den sovendes Hoved. Neppe et Minut efter var Marineren omgivet af en tre, fire Taugslyngninger, som blot behøvedes at blive strammet for at gjøre Manden ligesaa uskadelig som hans Løitnant; men selv Udførelsen af dette Arbeide, der gik for sig ligesaa hurtigt som Taugslyngerne var anlagte, formaaede ikke fuldstændig at bringe Syvsoveren til at vaagne.

Under sine tidligere Opgjør havde de to Fanger ogsaa taget Marinerens Evne som Sover med i Beregning, og det viste sig da ogsaa, at denne Beregning havde slaaet til, medens alle andre Omstændigheder havde overtruffet alle Forhaabninger.

Neppe fem Minuter efter, at den svære Irlænder var gaaet overbord, havde de to Fanger, uden nogensomhelst Aftaler eller Forberedelser, gjort sig til Herrer af Galeasen; thi det viste sig ganske rigtigt, at den gamle Fyr nede i Kahytten havde gjort sig selv uskadelig ved at benytte sig af Mr. Morlyvans Wiskydunk.

Forsaavidt var alt gaaet vel inden Borde. De to Sjøgutter, der havde handlet, som Sjømænd saa

ofte gjør, efter øieblikkelige Indskydelser, havde havt Lykken med sig.

Men man havde endnu de to Orlogsbrigger at klare fra sig.

Natten var ganske vist bleven mørk; men det var ogsaa blevet fuldkommen stille, og der var intet Haab om at slippe bort fra de to Brigger, hvis Lanterner tydelig saaes neppe en Kvartmil agterud, omtrent i retvisende Syd efter Kompasset.

Strømmen var nu rigtignok nordgaaende; men den samme Strøm, der bevægede Galeasen mod Nord, virkede selvfølgelig med samme Magt paa Briggerne.

De to Sjømænd opgjorde uden Vanskelighed dette Regnestykke, og kom til det Resultat, at der skulde endnu bedre Lykke til at slippe bort fra Fienden end til at bemestre sig Herredømmet ombord i Galeasen.

En svag rødlig Stribe over Øerne og Landet saaes sagtelig at flyde ud i den graa Skytone.

Det var allerede Dagen, som brød.

Om en eller høist halvanden Time vilde det være sigtbar Luft nok til, at Galeasen kunde sees fra Briggerne.

Man var efter Gisning nu i en Afstand af henved en Sjømil fra Manly, noget længere fra Chanticler, og Einar gav sin Kammerat den For-

klaring, at de befandt sig tvers ud for Hvaløerne ved Indseilingen til Færder.

Der var altsaa en Mulighed for Hjælp fra Landet, selv om Manly skulde faa Vind nok til at indhente Galeasen, noget, som man ogsaa snart maatte være forberedt paa; thi med det voksende Dagskjær begyndte det at lufte af Landet.

Galeasens Topseil begyndte allerede at bugne for Vindblaf, og lidt efter lystrede den sit Ror.

Kursen blev derpaa sat nordover, og Buhl overtog Posten ved Roret, medens Einar gik tilveirs for at holde Udkig med Briggerne og den forhaabede Hjælp.

En halv Time efter lød Drønnet af en Kanon; det var fra Manly's Kaptein, der havde faaet Galeasen i Sigte og aabenbart havde en eller anden Mistanke.

At Galeasen styrede endnu længere ind mod Kysten, og følgelig endnu mere ud af sin Kurs end den allerede var kommen ved Strømsætningen, var da ogsaa mistænkeligt nok.

Kort efter meldte Udkikken atter ned til Dækket, at Briggen satte sine Læseil, og styrede samme Kurs som Galeasen. Der var nu tydelig nok, at Manly's Kaptein havde taget sit Parti, og at man vilde forfølge Prisskibet, trods den Fare, der kunde være forbunden med at gaa saa langt ind under en fiendtlig Kyst.

Hverken Buhl eller hans Kammerat havde ventet andet efter sit Bekjendtskab til the manly Chef. De satte paa sin Side efterhaanden alle de Seil, som Galeasen kunde føre, medens de samtidig søgte at afvige saa lidet som muligt fra Kursen.

At Manly vedblev at skyde nogle Skud, kunde endnu ikke genere dem, thi Afstanden var altfor lang til, at en Kugle kunde naa halvveis mellem Briggen og Galeasen.

Men der var desværre ikke Tvil om, at denne Afstand formindskedes og det temmelig hurtigt.

Selv for Buhl, der stod nede paa Dækket, voksede Briggen betænkelig, og dens Kammerat fulgte den i Kjølvandet.

«Om en Time regner jeg ham paa Siden af os,» raabte Buhl. «Hvad mener du?»

«Ser næsten ud til det med denne Fart,» mente Einar, der fra Sahlingen af observerede Fiendens Bevægelser, «men det forekommer mig, at Vinden løier.»

«Det er nu bare dens Bramseil, som staar fulde, — og det hænder jo imellem med Morgenbrisen, at den kommer med nogle Blaf og saa stilner igjen.»

Dette viste sig ogsaa at være Tilfældet.

Ti Minutter efter laa saavel Briggerne som Galeasen atter med Seilene slaaende Slangebugter

mod Masterne; men Afstanden mellem Manly og den tungt ladede Galeas var i Løbet af den Tid, man havde havt Vind, formindsket til omtrent to Kvartmile.

De to Sjøgutter ombord i «Fortuna» havde imidlertid ved Vindens Aftagen atter faaet Frist, og Buhl var ifærd med at raabe sin Kammerat ned paa Dækket da denne gjorde Tegn til, at noget for Øieblikket optog hans Opmerksomhed.

Buhl praiede i sin Utaalmodighed; men fik ikke straks noget Svar, thi Einar var i samme Øieblik entret op ad Stængeriggen, hvor han atter blev staaende, indtil han slog ud med Haanden og raabte et «Hurra!»

«To Chalupper udenfor Færder!»

Buhl havde ikke mere at bestille ved Roret og entrede op til sin Kammerat.

Denne havde ikke taget feil.

De saa to Kanonfartøier oppe i den graa Kiming mod Nord.

Der kunde ikke være Tvil om, at man ombord i disse, der maatte være ude paa en Recognosering, havde faaet Galeasen og Briggerne i Sigte, thi Kanonfartøierne styrede ned mod dem; men de befandt sig dog endnu paa to tre Kvartmiles Afstand.

Samtidig gjorde man en anden Iagttagelse:

The Manly havde sat en Baad paa Vandet.

Straks efter skjønnedes den at blive bemandet og sætte af fra Briggen. Hensigten kunde ikke misforstaaes.

Baaden var udsendt for at borde Galeasen.

«Vi faar se at holde os dem fra Livet, til vi faar Hjælp fra Kanonfartøierne,» raabte Buhl, — «vi faar bruge deres egne Vaaben,» vedblev han, og greb Mr. Morlyvans Pistoler, medens Einar bevæbnede sig med Marinerens Bøsse.

«Vi giver os ikke!»

De to Kamerater rakte hinanden Haanden — uden et Ord. Men pludselig lød en rusten hoverende Stemme ind i denne Overenskomst:

«Giv det op, Boys!»

Det var Mr. Morlyvan, der ved sin Plads henne ved Storevant, hvor Einar havde surret ham, pludselig havde faaet Øie paa the manly's Baad.

«Giv det op, Boys! — Læg Roret ned der,» vedblev han i den samme hoverende Tone, «eller jeg lader Eder drukne som Mus.»

Det syntes at være Mr. Morlyvans Yndlingsmaade at tage Folk af Dage paa dette at drukne dem.

«Ned med Roret,» gjentog han, idet han gjorde en vild Anstrengelse for at løsrive sig fra

de Seisinger, der bandt hans Hænder. «Jeg lader Eder først tampe — og videre — —»

Han holdt pludselig inde.

Der saaes et Signalflag ombord i Briggen.

Folkene ombord i the Manlys Baad havde givet sig til at hvile paa Aarene.

Kaptein Spear havde kaldt sin Baad tilbage ved Opdagelsen af de to Kanonfartøier.

Mr. Morlyvan havde fortidlig begyndt at spille Mester ombord i Galeasen.

En liden Halvtime senere befandt de to Kanonfartøier sig ved Siden af Fortuna, medens Briggerne endnu laa langt nede i Læ med sine Seil slængende mod Masterne.

En høi slank Officer sprang et Øieblik efter op ad Galeasens Faldrebstrappe og blev staaende inde paa Dækket med et Udtryk af Forbauselse paa sit Ansigt.

Det bistre Udtryk og den blottede Huggert, hvormed Officeren var sprungen ombord, forsvandt ved Synet af to unge Sjømænd i hans egen Konges Trøier, der mønstrede ved Faldrebet og modtog ham med militær Honør.

«Dig — Buhl — og dig — min gamle Kanoner fra Kongshavn!»

Det var Løitnant Klinck's glade Stemme, som raabte ud, medens han paa sin varme Maade trykkede de to Sjøgutters Hænder.

Chalupperne havde ganske rigtig været ude paa en Recognosering under den altid virksomme unge Officers Kommando.

Det var snart fortalt; hvorpaa Turen kom til Buhl at give en Beretning om, hvorledes det havde lykkedes ham at overrumple Mr. Morlyvan og hans Fæller.

Ved Navnet Mr. Morlyvan sprang Løitnanten op. Det var ham endnu en Nyhed, at denne var undveget sit Fangenskab, men midt under dette Udbrud hørtes nogle Raab fra Dækket og en Stemme fra Kabysnedgangen meldte, at en Mand var gaaet overbord.

Det viste sig, at denne Mand ingen anden var end Mr. Morlyvan, hvem det havde lykkes at overskjære sine Baand, hvorefter han havde ladet sig glide ned langs Skibssiden, og da de to Officerer kom op fra Kahytten var Mr. Morlyvan allerede et godt Stykke henimod the Manlys Baad.

Det var aabenbart nok hans Hensigt at naa denne. Imidlertid var han endnu ikke udenfor Musketskuds Rækkevidde, og Klinck var i Begreb med at give Befaling til at fyre, da han pludselig holdt inde. Det viste sig ogsaa snart, at the Manlys Baadsmandskab ikke havde opdaget den svømmende og samtidig, at Mr. Morlyvans Kræfter begyndte at aftage, idet hans Hoved kun nu og da viste sig over Vandet. Istedetfor Ordren til at

nedskyde den Flygtende, som i den første Harme ved Lyden af Morlyvans Navn var kommen Officeren paa Munden, blev givet Ordre til at udsætte en Baad; men førend denne endnu havde naaet Halvdelen af den Afstand, der skilte den svømmende fra Galeasen, var Mr. Morlyvans Hoved for altid dukket under. En Nemesis havde naaet ham og tildelt ham den samme Skjæbne som han med koldt Blod havde beredt hele det bornholmske Kapermandskab.

Retfærdigheden var skeet Fyldest paa en Maade, der under andre Omstændigheder uden Tvil vilde have gjort et dybere Indtryk paa de unge Sjøkrigere, der var Vidne til Morlyvans Død; men i den Stilling, hvori Prisskibet befandt sig, krævedes der en øieblikkelig Handling for at bringe dette udenfor Faren for en Gjenerobring.

Man var allerede begyndt at bugsere det nordover, idet den ene af Klincks Chalupper havde givet Galeasen Slæber, og for at forøge Farten udsattes endnu begge Galeasens egne Baade, medens Klinck selv, unden længere Ophold ombord i denne, roede nordover med hele sit Mandskab ved Aarerne.

Det havde vistnok været Løitnant Klinck en Overvindelse at lade sig nøie med denne ene Pris; men han var en altfor betænksom Officer til at

indlade sig paa Vidtløftigheder af den Art at give sig af med to Orlogsbrigger i saagodtsom rum Sjø. saa meget mere som han paa anden Maade haabede at komme til et Opgjør men de to Brigger.

Han vidste, hvor Kaptein Holm og Lolland var at finde.

Natten efter disse Begivenheder ombord i Galeasen Fortuna stod tre større Fartøier for en Pres af Seil ud af Skjærgaarden. Det var Briggerne «Samsø», «Alsen» og «Lolland» under Kaptein Holm.

Nede i «Lolland»s Chefskahyt stod Løitnant Buhl og gav en Beretning om de Begivenheder, som havde ledet til hans Fangenskab og hans Frihed, da Kaptein Holm med en interesseret Mine afbrød ham:

«Einar Odden, siger De?»

«Ja, det er hans Navn — han har tjent under Klinck, senere her ombord,» var Svaret, da Kapteinen atter afbrød ham med Spørgsmaalet:

«Kjender De ellers noget til hans Familieforholde?»

«Ikke mere end jeg har hørt af Klinck: Han hører hjemme inde i Strand, hvor der efter Klincks Forklaring bor en Kong Per og en Kong Paal: men disse høie Personers Blod flyder nok ikke i

hans Aarer. Han skal være Søn af en Enke, der forøvrigt har givet ham en god Del bedre Opdragelse end Folk af hans Stand i Almindelighed faar, og han er ganske vist ogsaa i Besiddelse af større Evner end de fleste, og har selv senere tilegnet sig Kundskaber navnlig som Konstruktør. Under vort Fangenskab, hvor han deltog i Arbeidet paa Fartøierne, saa jeg ham tegne Skibsdele og Skrog paa nogle Papirstumper, og den meste Del af sin Fritid tilbragte han med at læse Bøger om Skibsbygning og Takling, som blev laant ham.

Jeg hørte ogsaa idag af Klinck, at han ligeledes ombord hos ham havde beskjæftiget sig med samme Slags Arbeide, og at Klinck havde den Mening om ham, at han hørte hjemme paa et Værft.

Selv er det nok en Sjøkrigers Gjerning, som han attraar — og dersom Kapteinen skulde have en Plads for ham ved Kanonerne, vilde han være bedre tilfreds end i sin Stilling som Forvalterens Mat.

Kapteinen syntes at have overhørt den sidste Bemerkning, medens han var ifærd med at gjennemsøge nogle Papirer i Skuffen paa det ovale Slagbord foran den skindbetrukne Sofabænk, hvori han sad.

Han lagde efterhaanden tilside en hel Del Tjenestebreve fra Kontreadmiral Lütken og Kom-

mandør Fabricius, indtil han standsede ved et Papir, som han udfoldede og gjennemlæste, hvorpaa han rakte Buhl det med den Bemerkning:

«Dersom min Proviantskrivermat ikke hører til de kongelige Herskaber i sin By, maa han i hvert Fald have gode Bekjendtskaber.»

Buhl gjennemlæste Brevet. Det var det samme Brev, som Kapteinen i Dybvik var staaet op af sin Seng for at skrive, og som var anbefalet Hr. Løitnant Klinck ved Sandøsundsdivisionen at sende med Lodsbaad eller Stafet for Kapteinens Regning; det lød som følger:

Hr. Kaptein, Ridder af Dannebrog
H. P. Holm!

Som jeg har erfaret, at hvervet Mandskab her af Stedet, Einar Johnsen Odden ansat ombord i Briggen «Lolland» under Deres Velbaarenheds Kommando, er falden i engelsk Fangenskab, tilbyder jeg mig at stille en Kanonskonnert med fornøden Armatur til Sjødefentionens Raadighed om bemeldte Mandskab Einar Johnsen Odden maa uopholdelig udveksles.

Dybvik, 10 Mai 1811.

A. Ellingsen.

«Hvad siger De? — et storslagent Tilbud! — men som De ser af P. S. ønsker Vedkommende

ikke, at hans Navn skal komme til hans Protege's Kundskab.»

«Et storslagent Tilbud i Sandhed,» var Svaret; «men jeg betviler meget, at selv min Ven Einar Odden vil kunne give Hr. Kapteinen nogen Oplysning, om Grunden til dette Tilbud.»

«Et Navn som Ellingsen har han aldrig nævnt, naar han talte om Folk fra sin By.»

Samtalen blev i dette Øieblik afbrudt ved Næstkommanderendes Indtrædelse og dennes Melding, om at man havde to Skibe i Sigte, som vekslede Natsignaler.

De tre Officerer begav sig op paa Dækket.

Samtidig sad Einar Odden nede i Forvalterens lille Lukaf paa Banjerdækket, fordybet i Læsningen af et lidet Brev, foruden at han endnu havde et andet liggende uaabnet foran sig paa den Kiste, hvor han sad, og over hvilken der brændte et Talglys, som var stukket i en Klype af Jern, fæstet i Væggen.

Det var første Gang at Einar fik Brev fra sin Veninde Helga, thi fra ingen anden var det.

Det var meget gammelt, skrevet allerede i Mai Maaned, straks efter at Einar var bleven Fange ombord i «Sheldrake», og havde fra den Tid af været i Forvalterens Forvaring.

Det lød som følger:

»Kjære Barndomsven Einar Johnsen Odden!

Jeg kan ikke andet end skrive dig til, omenskjønt jeg jo ikke ved, hvorledes disse Linjer skal komme i dine Hænder, som jeg har havt den Sorg at erfare, at Du er kommen i Fangenskab hos Fienden; men din Moder har nu faaet den store Trøst, at der skulde blive sørget for din Udveksling —»

Einar standsede her i Læsningen og grundede lidt paa, hvorledes hans Moder var bleven trøstet paa denne Maade! men var dog for ivrig efter at komme videre til at opholde sig ved dette Punkt i Brevet, som han selvfølgelig heller ikke kunde fundet nogen rimelig Forklaring til. Hvad der var foregaaet paa Dybvik, og den gamle Kapteins Indgriben var han naturligvis uvidende om, og Helga berørte nu heller ikke dette ligesaalidet som hans Moders Sygdom.

Fortsættelsen af Brevet lød:

»Dersom du kan faa Leilighed til at skrive, før din Hjemkomst, saa gjør det, thi det vil glæde din Moder, og mig ogsaa meget, snart at faa høre fra dig. Jeg var hos hende i Søndags og lovede da at skrive dette. Forresten er jeg fremdeles hos Sorenskriverens, da Frøken Cecil endnu er hjemme, men jeg ved ikke, hvorlænge jeg bliver her, da Frøkenen skal reise ned i Besøg hos Byfoged Buhl's der bor i Fredericia og er i Familie med

Sorenskriverens. En Søn af Byfogden har ogsaa været i Besøg her. Han er Løitnant i Marinen, og var her, medens han ventede paa Leilighed til at komme tilbage til sin Post i Jylland. Han skulde være en saa udmerket tapper Officer og saadant ligetil elskværdigt Menneske; men imellem var der noget tungsindigt over ham, og Frøken Cecil fortalte mig, at han havde havt den store Sorg, at miste sin Forlovede, der døde i hans Forældres Hus i Fredericia. Hun skulde have været en saa overmaade indtagende ung Pige. Af Fødsel var hun spansk, men hendes Moder var indflyttet til Jylland, hvor hun ikke taalte Luften og døde et Par Aar efter. Datteren blev da optaget i Byfogdens Hus; men hun havde arvet sin Moders tærende Sygdom. To Aar efter blev hun begravet paa Fredericia Kirkegaard, bare 18 Aar gammel.

Hendes Forlovede skulde ogsaa været saa aldeles betagen af sin Sorg over Tabet af hende, at han ofte tilbragte Nætterne paa hendes Grav — og det maa jo ogsaa være saare tungt at miste en, som man har havt saa kjær. Jeg bad Løitnanten om at hilse min kjære Barndomsven om Tilfældet skulde føre ham sammen med dig; men jeg ved ikke, om Du har faaet Hilsenen.

Af Nyheder her hjemme, skrev Helga videre, kan jeg fortælle dig, at gamle Paul Hansen er død

af Nervefeber, som har gaaet her, og jeg hører, at han ikke har efterladt sig stort. Jeg skjønner ikke saa nøie dette; men jeg hørte Sorenskriveren tale om, at de gamle Papirpenge, som Paul Hansen havde gjemt paa, ikke var stort mere værd end den Papirlap, hvorpaa de var trykte. Og saa havde Folk oppe i Bygden, hvor han havde Penge staaende paa Rente, betalt ham med samme daarlige Sedler, hvilket desværre nok ogsaa er Tilfældet med somme Folk her paa Stedet. Som en Følge heraf blev der ikke mere givet Per Hansen Henstand fra Prokuratorens Side, som havde sparet ham i Haab om, at han skulde faa en god Arv efter Faderen, og saa gik hele Bruget til Auktion og blev solgt fra Per Hansen.

Der gik det nok ikke ganske efter Prokuratorens Hode alligevel, for eftersom Folk mente, var det hans Hensigt selv at faa Tag i det hele for en Slik; men den, som blev Eieren var — ja, det tror du vel mindst — den gamle underlige Kaptein ude i Dybvik — og endnu mindre kan Du vel tro, at han har taget Værftet op her i Byen og begyndt at sætte op baade de gamle forfaldne Huse og Bolværkerne. Han havde allerede tidlig i Sommer begyndt at bygge ude i Dybvik, og Folk mente, det var en Kanonskonnert, han var i Færd med; men nu har han ogsaa begyndt at hugge Materiale til at begynde Arbeidet

med her inde i Strand, saa det ser ud til, at der skal komme andre Tider ogsaa her.»

Saa langt havde Einar læst, da der kom en pludselig Afbrydelse, som bragte ham til at folde Brevet sammen.

Ind i Lugaren trængte en gneldrende Lyd af Baadsmandspiber og Trommehvirvler.

Der var kommanderet klart Skib for Batalje, og fra alle Skibets Rum styrtede Folk til sine Poster paa Dæk og Skandse, ved Braser og Fald, paa Toppene og overalt, hvor nu Mandskab ombord i en Orlogsmand hører hjemme i en Kamp.

Og Fienden var allerede i Sigte. Briggerne «Chanticler» og «Manly» var neppe en Kvartmil af, og Kampen saaledes nær forestaaende. Det var ingen Tid til at læse Breve for den unge Sjøgut, der higede efter at lægge sine Kræfter til og vise sit Hjertelag for Fædrelandet og Flaget. Et Øieblik efter at Baadsmandspiben havde begyndt at lade sig høre, var Einar Odden oppe paa Batteriet, og søgte en Plads ved Siden af sin Kamerat Løitnant Buhl, som han fandt staaende ved en af de agterste Kanoner.

Kaptein Holm selv havde netop gjort en Runde langs Batteriet, da han blev var sin tidligere Forvaltermat.

«Du er altsaa vendt tilbage til os,» sagde han med et velvilligt Smil, idet han med en vis Inter-

esse betragtede den unge Sjøgut, der var anbefalet ham paa en saa eiendommelig Maade.

«Ja, Hr. Kaptein!»

«Og du har intet imod at betale for Kost og Logi ombord i «Chanticler» med nogle Kugler, forstaar jeg.»

«Det er «Chanctiler» den Brig dernede,» sagde han henvendt til Loitnant Buhl.

Buhl gav et bejaende Svar.

«Haaber vi skal tage den,» vedblev han, idet han stod i Begreb med at fjerne sig, da han atter standsede og saa gjennem Natkikkerten.

«Hvad mener De, Hr. Loinant, om dens Seilads?»

«Den vil løbe fra os, siger min Ven Odden,» var Svaret.

Kaptein Holm vendte sig mod den unge Sjøgut.

«Jeg har seet den undervands, Hr. Kaptein,» sagde han med en betænkelig Mine, «og det er et Skrog, der er bygget paa Seilads.»

«Hvad «Lolland» ikke er, mener du?»

«Undskyld! Det drister jeg mig ikke til at sige; men denne engelske Brig er en af de fineste Skrog, jeg har seet -- og selv «Sheldrake» kan ikke maale sig med den i Seilads.»

«Hm! Vi faar se!»

«Men hvad mener du saa om den anden?»

«The Manly?»

«Javel!»

««The Manly» er en ganske ordinær Seiler — og desuden —»

«Hvad mere?»

«Undskyld —»

«Tal ud!»

«Nu vel — efter mit Kjendskab til «The Manly»s Chef, holder han nok heller ikke undaf en Dyst, som —»

«Hvad?»

«Som jeg antager, at Kapteinen ombord i «Chanticler» vil gjøre.»

Der gik et Smil over Kaptein Holms alvorlige Ansigt ved denne saa ligefrem udtalte Anskuelse.

«Du tiltror dig altsaa, at forstaa dig ligesaa godt paa en Skibschef som et Skibsskrog?» sagde han.

Der kom en Rødme over den unge Sjøguts Kinder.

Men i samme Øieblik havde Kapteinen atter benyttet sin Kikkert og udbrød:

«Du har Ret min Gut — løber ikke der den Hare fra os; men vi faar se!»

«Giv «Samsø» og «Alsen» Signal til at jage!» raabte han til den paa Skandsen staaende Officer, hvorpaa han sprang op paa den lille Kommandobro agter for at iagttage «The Manly».

Tiltrods for sin Kamerats Feighed havde nemlig »The Manly« aabenbart bestemt sig for at optage Kampen; istedetfor at holde Vestover var den gaaet over Stag og holdt op mod »Lolland« med Force af Seil.

Ved Batteriet stod Folkene med spændte Miner.

Kampen var nær forestaaende. The Manly var i Løbet af nogle faa Minutter indenfor Kanonskuds Distance, da den endelig opgav sine Underseil og atter luffede til Vinden, idet den brændte sit Batteri løs.

Det var en smukt udført Manøvre, og idet Briggen reiste sig, hævedes Mundingerne af dens Kanoner i Høide med »Lollands« Skrog, der nær nok havde modtaget Laget forind, dersom Chefens aarvaagne Øine ikke i sidste Øieblik havde forstaaet Manøvren og ladet Fartøiet falde af, men Laget var alligevel ikke uden Virkning.

Det røg af Splinter rundt om paa Batteriet — og i samme Øieblik Løitnant Buhl gav Einar et Vink om at give Kanonen en Kjende med Spagen, saa han denne løfte den ene Haand til Panden. Imidlertid faldt i samme Øieblik Skuddet og samtidig bragede hele Batteriet løs; man var midt oppe i Kampen og Røgen.

Og Drøn i Drøn tordnede Ildsvælgene fra begge Sider, medens de svedige Mandskaber udførte sin Dont med Visker og Ansætter.

«Gaar lystelig!» raabte Løitnant Buhl, der netop havde sendt «The Manly» en Kugle, der havde knust dens Mers, da hans Blik pludselig faldt paa sin Kamerats Ansigt, der var overstrømmet af Blod.

«Saaret!» raabte han.

«Ikke noget at betyde,» var Svaret: idet Einar atter greb Ansætteren og med al sin Viljekraft forsøgte at modstaa den Svimmelhed, der havde grebet ham.

«Rammet — atter saaret, netop som Kampen skulde gaa løs mod Fienden; men nei! han vilde ikke give efter denne Gang.»

Ulykkeligvis blindedes han af det Blod, der løb ned fra Saaret i hans Pande, hvor en Splint havde truffet ham, og i samme Øieblik han atter vilde trænge sig frem i Kanonporten for at benytte Ansætteren, tumlede han overende og blev liggende over Kanonen, medens den forvirrede Tummel og Raaben, Kommando og Kanontorden opløste sig i en tung susende Fossedur, hvorunder han troede at høre Buhls Stemme — — — —
— — — — — — — — — — — — — — —

Saa hørte og saa han intet mere. — —

*

* *

Da Einar vaagnede til fuld Bevidsthed var det Nat.

Han hørte Lyden af fremmede Stemmer, der talte et Maal, som han kun altfor vel forstod og som fyldte ham med næsten Bitterhed.

Fange — atter Fange hos den Fiende, som altid havde Lykken, medens han og de stakkels Gutter, der kjæmpede for sit Fædrelands Frihed, alle Tider var for faa og for magtesløse overfor denne Fiende.

Han lukkede atter sine Øine i Mathed for at samle sine Tanker. Den sidste Erindring han havde fra Kampen var, at han troede at høre Buhls Stemme i et Hurra, et Hurra, der dirrede næsten livgivende gjennem hans Tilstand; det lød næsten som et Seiersraab og og med Anspændelse af al den Vilje, han endnu var i Besiddelse af, havde han søgt at aabne sine Øine; men det maatte bare have været et Bedrag.

Stemmerne om ham talte Engelsk, og da han atter aabnede sine Øine, saa han to engelske Marinere i sine stramme røde Jakker staa henne ved en Naglerække under et Vant, som slang betænkeligt frem og tilbage.

Denne Række var grønmalet, og han havde ikke vanskelig for at forstaa, at han laa paa Briggen The Manly s Dæk. En Matte laa under ham, et uldent Teppe var svøbt om ham.

Og da han førte Haanden til Hovedet, fandt han dette forbundet med et fugtigt Klæde, der

sandsynligvis dæmpede Smerten, thi han befandt sig vel, naar undtages en Mathed, som dog ikke var større, end at han kunde reise sig halvt paa Albuen for at forvisse sig om, at han ikke havde taget feil.

Desværre nei. Det var «The Manly» han befandt sig ombord i. Han kjendte dens grønne Mastekurve og det opstaaende paa Dækket alt for vel.

Han lagde sig paa Matten og overlod sig til Betragtninger over den Skjæbne, der atter var overgaaet ham.

Ovenover ham tændtes nogle blanke Stjerner, som Mastetoppene pegte op mod, og efterhaanden begyndte Mørket at falde tættere over Omgivelserne, saa han snart kun skjelnede de to Marinere ved Rækken som et Par mørke Skygger.

Men han hørte tydeligt nok deres Stemmer, trods den dæmpede Tone, hvori de talte. Hvad Samtalen dreiede sig om, havde han imidlertid vanskelig for at forstaa, hvorfor han ganske sagte vendte sig og kom de to talende nærmere.

De enkelte Ord, som han havde opsnappet havde nemlig vakt hans Opmerksomhed, og nu hørte han tydelig:

«Jeg har sprengt Skalkingen over Lugen, og der er ingen Tid at spilde. Den enarmede Fyr er overalt — og han kunde faa Syn paa det.»

«Wery well! Vi giver Tegnet, saasnart det blir Afløsning af Vagten,» hørtes fra den anden. «Det er endnu ikke slaaet syv Glas!»

Var hans Hoved endnu ikke fuldstændig klart — eller hvorledes skulde han forstaa disse Ord? Disse Folk havde sprengt Skalkningen over Storlugen i Skibet — og talte om en enarmet Fyr, som de frygtede skulde forekomme deres Planer.

Var han saa aldeles feil i sit Bestik? Befandt han sig ikke som Fange ombord i «The Manly» — eller —

Der gik en ny Begribelse op for ham.

Dersom det var andre, som var Fanger — disse to Fyre, der kanske havde alle sine Kamerater under Dæk. Dersom «The Manly» var taget; thi han var ikke i ringeste Tvil om, at det var Briggen han befandt sig ombord i — og Prisen overladt til et svagt Mandskab, som Fienden havde planlagt at overvælde.

Disse Tanker for ham gjennem Hovedet og bekræftedes snart af nogle faa Ord, som han atter hørte.

De to Britter ventede bare paa, at Vagten skulde afløses for at de kunde bringe sin Plan i Udførelse.

Han var altsaa i Virkeligheden ikke Fange ombord i Briggen, ialfald ikke for Øieblikket; men

der var, efter hvad han havde hørt, al Udsigt til, at han inden det næste halve Glas vilde være det. Hvad skulde han gribe til?

Dersom han havde været i Besiddelse af sine fulde Kræfter, vilde han let kunde have handlet; men han følte sig endnu for svag til, at han vilde gjøre noget Forsøg paa at reise sig. Han sank nogle Øieblikke raadvild tilbage paa sin Matte, medens han overtænkte Stillingen.

Pludselig hørte han en kort Befaling henne ved Rattet — og Stemmen, der talte, var ham bekjendt nok.

Det var hans Ven Buhl.

Det var ham, der var den enarmede Fyr, som man frygtede skulde forekomme Planen.

Ved Lyden af denne Stemme var hans Beslutning tagen.

Dersom han havde raabt eller paa anden Maade vakt de to Sammensvornes Opmerksomhed, havde alt kunnet været tabt; men ved Lyden af Buhls Stemme i sin Nærhed, havde han faaet en lykkelig Ide.

Den bestod ganske simpelthen i at udstøde en Ynk, som han kun gjentog en eneste Gang, før han havde den unge Officer ved Siden af sig.

«Min stakkels Gut!» raabte Buhl i en deltagende Tone.

«Aa — det har egentlig ingen Fare med

mig,» sagde Einar lavt: «men disse Fyre der henne ved Rækken har snakket om noget, som jeg frygter for —»

«Saa — Du er endnu ikke rigtig klar i Hovedet min Gut, hører jeg; men det vil snart rette sig. Det var bare en Splint — hele Hjernekassen er i Orden, og nu skal vi til Kjøbenhavn med Prisen. Vi tog den med Glands, og dersom du endnu er ved disse Kanongriller, saa tør jeg love dig Plads som Kanonkommandør, naar det næste Gang gaar løs.

Kaptein Holm» —

Einar gjorde pludselig en afbrydende Bevægelse, medens han gjorde et stumt Nik med Hovedet hen mod de to Brittere.

«Disse to Karle har løsnet Lugejernene, og naar Vagten afløses, er det deres Agt at slippe sine Kamerater op,» sagde han i en Tone, der maatte overbevise Buhl om, at han var ved fuld Brug af sine Sanser.

«Hvad siger du?»

«Hvad jeg har hørt af deres Samtale.»

«Og du har ikke misforstaaet dem. — Det er Officerer, som jeg har behandlet som Gentlemen.

«Ligemeget.»

«Hm!»

Buhl betænkte sig et Øieblik.

«Og hvad vil min snartænkte Ven raade mig til at gjøre?»

«Jeg har tænkt noget paa det,» sagde Einar lavt; «dersom de faar den mindste Mistanke om, at de er røbede, vil de hvilketsomhelst Øieblik kunne aabne Lugen og sende os den hele Bande paa Halsen. Vi maa overrumple dem. Giv mig en af Deres Pistoler — og jeg vil bistaa Dem.»

«Svag, som du er.»

«Jeg føler mig sterk nok til at affyre en Pistol; men dertil haaber jeg det ikke vil komme. Jeg antager, det vil være nok at sætte dem en Pistolkugle i Udsigt — og det er dette, jeg mener er det bedste og hurtigste Middel; men lad os begynde med at give dem en Befaling til at begive sig til sine Kahytter.»

«Du har Ret! — og dersom det ikke hjælper, skal Pistolmundingerne hjælpe dem nedover Trapperne.»

Buhl reiste sig. Der var kun et Par Skridt mellem ham og de to Officerer, og i næste Øieblik sagde han i en temmelig rolig Tone: «Mine Herrer vil behage at gaa ned i Lugaren!»

Men «The Manly»s Næstkommanderende lod sig aabenbart ikke vildlede af det rolige i Tonen. — Han var røbet!

Denne Befaling fra Buhls Side lod ham ikke et Øieblik i Tvil, og med en Boksers Dygtighed

førte han som Svar paa Buhls Tiltale et Slag mod dennes Arm, der bragte Buhl til at tabe sit Vaaben, medens »The Manly»s Næstkommanderende sprang ham forbi, tydeligvis i den Hensigt at styrte hen til Lugen og give sine Folk Tegn til at bryde gjennem.

Hans Ledsager fulgte ham, men styrtede pludselig tilbage mod Dækket ved at støde mod sin Formand, der var standset af en høi bleg Skikkelse med et hvidt Baand om Panden og en Pistol i Haanden, som han holdt lige mod Officerens Hoved.

Officeren tumled tilbage mod Rækken, medens Einar vedblev at rette Løbet af sit Vaaben mod hans Hoved. Samtidig var Buhl sprunget til med dragen Huggert, og begge disse truende Vaaben bragte Officeren til at bede om Pardon, saameget mere som hans Kamerat endnu ikke havde vovet at reise sig fra Dækket.

Tummelen havde ogsaa hidkaldt Rorgjængeren, og med en kold Høflighed, der klang sarkastisk nok, befalede Buhl de to Officerer at vende tilbage til sine Lukaffer under Dæk, hvorfra de først løslodes, da »The Manly» den følgende Dag ankom til den Tuxenske Kanonflotilleafdeling ved Fladstrand.

Det var til denne Flotilleafdeling, at Buhl havde Ordre til at overlevere sine Fanger, der kun ved en uventet lykkelig Omstændighed ikke var bleven den unge Officers Fangevogtere.

VII.

Endnu otte Dage efter at Løitnant Buhl havde forladt Fladstrand for at bringe «The Manly» til Kjøbenhavn, var Briggen ikke avanceret længere end til Nordkant af Læssø. Stadig stiv Bris af Søndenvind havde der blæst i denne Tid, og den forskudte Takkelage havde ikke tilladt at forcere med større Seilmagt. Som man ved, var «The Manly» heller ingen Seiler. Men efter otte Dages Forløb var Vinden endelig gaaet saameget østlig, at Briggen kunde strække Kattegattet ind, uden at endnu nogen Fiende havde vist sig i dens Vei.

Selvfølgelig havde den unge Sjøofficer, der var betroet at bringe Prisen til Kjøbenhavn, øieblikkelig benyttet sig af den fordelagtige Vind.

Med alle de Seil til, som «The Manlys» Master taalte, holdt han sydover for at gaa vestenom Læssø og følge Jyllands Kyst, hvor han mindst var udsat for at møde de brittiske Krydsere, hvorpaa det var hans Hensigt i en mørk Nat at komme over til Sjellands Odde og naa ind

under Kronborgs Kanoner. Fra Kronborg af vilde han saa uden Vanskelighed gaa Sundet ind under Beskyttelse af Kanonflotillen ved Helsingør.

Det var det Bestik, som Løitnant Buhl havde opgjort, og som han meddelte sin Ven, der stod ved Siden af ham som Rorgjænger, da han pludselig brød af og greb sin Kikkert.

Der saaes nordlig i Farvandet en Seiler, der med en Pres af Dug kom omtrent i hans Kjølvand.

Den unge Officers Pande rynkedes, medens han stod der og betragtede det fremmede Fartøi, hvis Underseil allerede begyndte at blive synlige. Uden et Ord rakte han sin Rorgjænger Kikkerten, idet han selv lagde sin Haand paa Rattet.

I næste Øieblik havde Einar ladet Kikkerten synke, og de to unge Sjømænd saa hinanden ind i Ansigtet.

«Nu?» — det var Buhl, som spurgte.

«Sheldrake» — der kom dette eneste Ord til Svar.

«Netop — Sheldrake,» gjentog Sjøofficeren, der fra de to Gange, han havde været Fange ombord i dette Fartøi, kjendte det altfor vel. «Det er ingen Tvil om, at det er den forbandede Brig, der kommer i vort Kjølvand,» gjentog han med et Slag hen over Dækket.

«Og denne Skilpadde, som vi ikke engang kan føre Seil paa.»

«Men vi kan slaaes.»

«Vi har rigtignok bare tolv Mand, og de er sandsynligvis ikke meget dygtige til at bruges ved Kanonerne; men vi har ialfald omtrent ligesaa mange Stykker i vort Batteri, som Mr. Stewart, og vi giver os ikke uden Kamp.»

Buhls modige Natur havde i dette Øieblik Overtaget over enhver forstandigere Beslutning; den Forbitrelse og Harme, som Synet af Mr. Stewarts Brig vakte hos ham, havde endog bragt ham til at forglemme, at «Sheldrake» ikke mere kommanderedes af sin tidligere Chef.

«De mener Mr. Simpson,» sagde Einar.

«Mr. Simpson! Nu, det er sandt, det er Simpson, der har faaet Briggen,» sagde han i en roligere Tone, medens han gav sig til at drive frem og tilbage over Dækket — «og det er jo en Muliglighed for, at vi i Mørket kan komme fra ham.»

«Hvor langt tror Du han er af?»

«En tre—fire Kvartmil i det høieste; men med den Seilmagt, han fører, vil han være paa Siden af os før Mørket.»

«Sandsynligvis; men ligeoverfor Mr. Simpson er der alligevel en Mulighed for at skuffe ham,» sagde Buhl, der vedblev sin Gang, «eller ogsaa at skræmme ham.»

Der gik et lidt vantro Smil over Einars Ansigt.

«Han er ligesaa vaagen og modig som Mr. Stewart — det skulde da være, at vi kunde bringe ham til at tro, at vi har en eller anden Farsot ombord.»

Buhl gjorde et stumt Nik med Hovedet, medens hans Kammerat nogle Øieblikke iagttog den fremmede Seiler gjennem Kikkerten.

«Den jager,» sagde han. «Den har netop løst sit Bovenbramseil. Har De noget at befale Folkene?»

«Lad os for det første spørge dem, om de vil foretrække at slaa for sin Frihed fremfor at gaa med oprakte Hænder i Prison, saa faar vi ialfald vide, hvad der bor i dem,» sagde Buhl i en kort Tone. «Sig dem, at jeg ikke agter at give mig. —»

«Og hvad er din egen Mening?»

«Det er et Spørgsmaal, som De selv vil kunne besvare, Hr. Løitnant.»

«Tak. Du faar undskylde, at jeg gjorde det; men jeg tænkte i dette Øieblik paa noget andet — denne Mr. Simpson. Det var den Fyr, der ikke turde modtage sin Lønning i andet end Guld og Sølv?»

«Af Frygt for Smitte, ja!»

«Og du talte om en Farsot?»

«Javel!»

«Kunde ikke være noget iveien for, at vi fik

en saadan Historie her ombord,» sagde Buhl, idet han atter gav sig til at drive, indtil han pludselig stansede og vendte sig til sin Kammerat. «Der maa være et Karantæneflag et eller andetsteds her ombord.»

«Men Kanonerne! De talte om Kanonerne!»

«Nuvel — dersom det ikke lykkes os at skuffe Mr. Simpson, saa gaar vi til Kanonerne.»

«Gaa forud og lad Surringerne kaste løs og Ammunitionen bringe op,» sagde Buhl med et halvt Smil ved den Ilfærdighed, hvormed hans Kammerat fulgte denne Befaling.

«Dersom jeg havde en Mand af min Ven Einar Oddens Slags ved hver af vore Kanoner, vilde jeg give mig af med ham uden Betænkning,» mumlede han, idet han vinkede ad en gammel Ulk, der havde afløst ved Roret.

«Find os et eller andet gult Flag og lad det heise paa Stortoppen,» sagde han kort, idet han selv overtog Pladsen ved Rattet.

Manden begav sig hen til Flagkisten og kom nogle Øieblikke efter frem med et Karantæneflag, som lidt efter viftede fra «The Manlys» Stortop, medens den unge Officer blev staaende med sit drømmende Blik og saa ud i Aftenens synkende Lys.

Forud ved Batteriet var Folkene i fuld Virksomhed, og en halv Time efter vendte Einar med sveddrivende Pande tilbage til sin Chef.

«Jeg har ladet sætte to Kugler for hver af vore Stykker, og dersom vi faar Ram paa ham, haaber jeg vi skal skyde hans Reisning ned,» sagde han i en oprømt Tone.

«Viljen mangler ialfald ikke, min Ven,» sagde Buhl, idet han rakte sin Kammerat Haanden; «men hvad mener du om Folkene?»

«Det lader til, at de saa omtrent alle forstaar sig paa Kanoneksersis — og ingen af dem ønsker nok at komme i Prisonen.»

«Det haaber jeg nu heller ikke denne Gang skal ske — jeg har ingen Grund til at tro det — eller ligefrem sagt: Jeg har en bestemt Forudfølelse af, at vi vil slippe fra det,» sagde Buhl, medens der kom noget af det eiendommelig tilslørede i hans Øine, der tydede paa, at hans Tanker bevægede sig i en Verden, hvori det vilde være forgjæves at følge ham.

«En vakker Aften,» sagde han lidt efter: «Se disse Skylande af flydende Guld, som synker dernede i Syd» — og saa blev han en lang Stund taus staaende lænet mod Rækken, som hele den Energi og krigerske Aand, der havde sin Part i hans Natur, i denne Stund havde veget Pladsen for helt andre og blødere Stemninger, indtil han pludselig tog sig sammen.

«Vor gode Ven dernede,» sagde han pludselig og var i Begreb med at benytte Kikkerten, da han

lod denne falde. Det var allerede ufornødent for Afstandens Skyld at benytte sig af Kikkert.

Man saa allerede med blotte Øine hele «Sheldrakes» Skrog lige til dens skarpe Baug, der kløvede Vandet og sendte et Skumsprøit til begge Sider.

«Nu, der er ikke lang Tid at forberede sig i,» sagde han kort og sprang ned i Chefskahytten, hvorfra han et Øieblik efter kom tilbage i en engelsk Officerskappe og Hat, medens samtidig det energisk kampfærdige Udtryk kom tilbage paa hans Ansigt.

«Han maa nu være nær nok til at skjelne vort Flag, og sandsynligvis kjender han os allerede.»

«Javel! Der gaar hans Signal op!»

«Vis ham til Gjengjæld vort Flag — Hans britiske Majestæts Farver, forstaar sig!»

Ordren blev udført og det engelske Flag slog sig ud fra «The Manlys» Gaffel, medens Briggen hævede sig og sank i den lette Sjøgang uden hverken at forøge eller formindske sin Fart.

«Vi har ingen Grund til at brase op for ham,» sagde Buhl. «Det faar være Mr. Simpsons egen Sag, om han ønsker en Samtale med os som den ældre Officer,» vedblev han med et lunt Smil, «thi jeg repræsenterer selvfølgelig Kaptein Spear.»

Einar gjorde et stumt Nik, medens han med levende Spænding fulgte Fiendens Bevægelser.

Det saa et Øieblik ud som Mr. Simpson var bestemt til at gaa i Læ af «The Manley»; men han maatte af en eller anden Grund have betænkt sig, thi efter at have gjort et lidet Affald, lod han atter Briggen styre nærmere Vinden og straks efter skjød han op paa «The Manlys» Lo Laaring.

Mr. Simpson var en bredvoksen svær Skikkelse, der svarede til sit Navn, og Buhl gjenkjendte ham øieblikkelig, idet han i egen Person viste sig paa Kommandobroen og praiede:

«Hvad for et Skib, Sir?»

Løitnant Buhl var bleven staaende paa Dækket; men lænede sig ved dette Tilraab ud over Rækken og svarede:

«Kaptein Spear vilde sandsynligvis have gjort Dem det samme Spørgsmaal, dersom han ikke havde ligget i sin Koie; men da jeg for Øieblikket er kommanderende Officer, tillader jeg mig at gjøre det som Formalitet. Forøvrigt er jeg mest tilbøielig til at antage, at De kjender os, ligesom vi har den Ære at kjende Dem, Mr. Simpson.»

«Lader til at være en Hanekylling af en Midshipmand,» hørtes Kjæmpen at sige i en lavere Tone, henvendt til en af de nærmeststaaende Officerer.

«Min Ven Hope staar paa sin Kapteins Honør,» hørtes som Svar.

«Honør, bah!»

«Og hvorledes har saa Kaptein Spear det, unge Ven,» lød det fra Kjæmpen over paa «Sheldrakes» Skanse i en overlegen Tone. «I ser ud til at være ordentlig tilrakkede — og hvad er det for en Klud, I fører paa Stortoppen. Det forekommer mig, det ligner et Admiralflag.»

«For at besvare Eders Spørgsmaal i den Orden, hvori de forekommer, Sir, skal jeg tillade mig at underrette Dem om, at Kaptein Spear befinder sig alt andet end vel. Skal iøvrigt have den Ære at meddele ham Deres Forespørgsel, Sir.»

«Den Hanekylling! Galer han ikke som han allerede havde arvet Faderens Baronettitel,» hørtes i en halvhøi Tone. «En dum Historie med disse Løitnanter, der fødes til Officerer, og kommer op paa en Skanse før de kan tale sit Modersmaal.»

«Det er overflødigt at nævne min Vens Familie i en Sag, der ikke i mindste Maade vedkommer den,» lød det fra den unge Officer ved Mr. Simpsons Side, der benyttede Leiligheden til at sende sin formentlige Ven en privat Hilsen, som Buhl ikke forsømte at gjengjælde.

«Takker, er Dem meget forbunden, Sir,» sagde Mr. Simpson høiere.

Buhl gjorde et ceremonielt Buk.

«Og hvad Eders andet Spørgsmaal angaar, da vil Deres Sjømandsøie, Sir, sandsynligvis allerede have besvaret det. Jeg skal kun tilføie, at det

Flag, som De har opdaget paa vor Stortop, maatte have givet Dem en Forklaring i sig selv.»

«Og hvilken Forklaring, unge Herre, skulde saa dette Flag give — tillad mig at anmode Dem om at udtrykke Dem tydeligere, unge Herre.»

«Vel — jeg skal opfylde Deres Ønske, Sir. Dette Flag betyder, at vi har omtrent Tredieparten af vore Folk paa Sygelisten.»

«Tredieparten af Eders Folk paa Sygelisten,» raabte Mr. Simpson, idet han gjorde en tilbagegaaende Bevægelse. — — «Jeg haaber, I overdriver, Sir.»

«Dersom De ikke tror mine Ord, saa vil jeg anmode Dem om at sende en Baad ombord, Sir.»

«Og hvad er der gaaet i alle disse Mennesker?»

«Dersom vor Skibslæge ikke befandt sig i Lasarettet, vilde jeg anmode ham om at give Eder Besked, Sir, siden De drager min Sanddruhed i Tvil. Hvis De iøvrigt skulde ønske at vide, hvad han kalder Sygdommen ligeoverfor mig, saa er det Forraadnelsesfeber.»

«Forraadnelsesfeber!»

Mr. Simpson blev et Øieblik staaende som en Mand, der under en Boksning pludselig har faaet et Stød i Hjertekulen.

«Forraadnelsesfeber! — Og De anmoder mig, Sir — er fræk nok til at anmode mig om at sende en Baad ombord i Eders Pesthule —.

Der blev nogle Øieblikkes Taushed, hvorunder den unge Officer ved Mr. Simpsons Side rettede sin Kikkert paa Buhl og derefter lod den beskrive en Halvcirkel, hvorunder han mønstrede «The Manlys» Dæk.

«Dersom det ikke havde været Tilfældet,» vedblev Buhl i sin koldblodige Tone, trods denne Inspektion fra Officeren med Kikkerten egentlig ikke behagede ham, «saa havde de sandsynligvis heller ikke faaet Anledning til at gjøre Deres tredie Spørgsmaal, Sir; men at slaaes med en tyvekanons Brig, naar man har Trediedelen af sit Mandskab under Dæk, er just ikke *parti egale.*»

«Hm! I har altsaa været i Batalje,» sagde Simpson i en adspredt Tone, som om den Sag ikke interesserede ham synderligt — «en forbistret Historie denne Feber — hvad var det for et forbistret Navn — og De vilde forlede mig til at sende Folk ombord i en saadan Pesthule, unge Herre! Nei, undskyld! Beder Dem formelde Deres Kaptein min Respekt.»

Buhl tog til Hatten, ikke uden en vis Tilfredsstillelse ved at høre Kaptein Simpson give Ordre til at brase fuldt forud.

Under Samtalen havde nemlig den velseilende «Sheldrake» lagt med sit Foremersseil bak, men alligevel gjort en Fart, der svarede til «The Manlys». Under Trykket af dette Mersseil var

imidlertid Afstanden mellem de to Skibe under Samtalen betydelig forminsket, og Buhl ønskede intet heller end endelig at høre denne Kommando.

Der var i de sidste Øieblikke noget ved den unge Officer, der stod ved Mr. Simpsons Side, som ikke behagede ham — og denne Mistanke var aabenbart heller ikke ugrundet; thi i samme Øieblik, Mr. Simpson befalede at fylde Mersseilet, hørte Buhl tydelig Officeren i en afgjørende Tone sige:

«Denne unge Fyr er ikke Mr. Hope, Sir. Vi har været Skolekammerater og jeg kjender Henry Hope som min egen Bror.»

«Gaa til Deres Post, Sir!» raabte Mr. Simpson, hvorpaa fulgte Kommandoen:

Klar til at vende!

Haardt Læ!

Kommandoen blev følgelig adlydt, og idet der blev givet Læ Ror, dreiede «Sheldrake» til Vinden og vendte sit Agterspeil mod «The Manly».

Den unge Officer havde imidlertid ikke opgivet sin Paastand — og trods den Smittefrygt, der beherskede hans Chef, syntes denne under en levende fortsat Samtale at blive tvilraadig.

«Saa kan I selv tage en Baad og gaa ombord i ham, men paa Deres eget Ansvar, Sir,» hørtes endelig i en ophidset Tone fra Mr. Simpson.

«Jeg vil gjøre det, Sir,» var Svaret; «men jeg haaber, De isaafald vil lade Fartøiet falde.»

Under denne Ordveksel var «Sheldrake» i den svage Bris blevet liggende under Vending, fremdeles med sit Hakkebret lige mod «The Manlys» Bredside.

Ombord i denne havde Buhl tydelig nok hørt den Ordveksel, der var ført mellem den unge Officer, der kjendte Mr. Hope, og Kaptein Simpson — og Resultatet af denne Ordveksel vilde blive, at man sendte en Baad ombord til ham.

Der var under disse Omstændigheder ikke mere Tale om at maskere sig.

I samme Øieblik, «Sheldrakes» Officer satte sin Fod paa «The Manlys» Faldreb, vilde han vide, hvorledes Sagerne stod ombord i Briggen.

Med en Bevægelse, der røbede sig i den unge Officers hede Kinder, var Løitnant Buhl pludselig sprungen ned paa Batteriet, hvor hans Kammerat stod ved agterste Kanon.

De to unge Mænd vekslede et hurtigt Blik, medens Buhl gjorde en Haandbevægelse mod den fiendtlige Brig, der laa med sit Agterspeil lige mod hans Kanonmundinger.

Der fulgte et stumt Nik fra Einars Side, idet der ogsaa kom Varme i hans Kinder.

*

Ingen af os lyster at komme i engelsk Prison,» sagde han lavt, idet han bøiede sig ned over Kanonen.

Buhl syntes endnu et Øieblik at betænke sig, da han pludselig saa, at hans Modstander atter begyndte at falde. Det var aabenbart, at Kaptein Simpson var bleven mistænksom, og der var intet Øieblik mere at spilde.

«Fyr, Gutter!» hørtes i en halvdæmpet, men dog saa intens Tone, at Kommandoraabet hørtes langs hele Dækket. «Fyr, Gutter, fyr!»

Løitnant Buhl havde i samme Øieblik selv grebet Aftrækkeren paa den næst agterste Kanon, og hele «The Manlys» Lag bragede løs. De næsten til Mundingerne ladede Kanoner udspyede en Haggel af Kugler, der slog ind i «Sheldrakes» Rig, medens «The Manly» blev liggende i en Skjælven, som var fremkaldt af den voldsomme Ildgivning. Samtidig drog der en tyk Krudtdamp op mellem de to Fartøier, der nogle Minutter forhindrede Buhl og hans Kammerat fra at iagttage Virkningen af Ilden; men saa man ikke, saa hørte man.

Det var Mr. Simpsons Stemme, der kommanderede sine Folk til Kanonerne, blandet med Skrig, Raab og Larm, der stod i Forhold til den Forvirring, som den uventede Haggel af Kugler havde fremkaldt. Men midt under alt dette lød pludselig Lyden af bristende Træ og samtidig en ny Raaben

og Larm, der fulgtes af et Plask i Sjøen, som fremkaldte et Sprøit over «The Manlys» Dæk.

Buhl var under dette sprunget op i Storevant for at faa et Overblik over Stillingen, da han pludselig slog ud med Haanden.

Samtidig løftede sig nede paa Dækket et livfuldt Hurra.

Gjennem Røgen saaes nemlig i dette Øieblik den fiendtlige Brig at være forvandlet til en Slup. Dens Fokkemast var gaaet overbord — og belemret af den nedfaldne Rig, var Mr. Simpson ude af Stand til mere at manøvrere sit Fartøi. Uden at gjøre noget Forsøg paa at optage Kampen blev den ramponerede Brig liggende i «The Manlys» Kjølvand.

«The Manly» havde lykkelig naaet Kjøbenhavns Red, og en Dag stod gamle Sølve Bygmesters Dattersøn indenfor «Holmens» Port.

Det havde jo engang staaet for ham, at det skulde være Veien til Holmens Verft at trække i Kongens Trøie; men denne Tanke var jo forlængst gledet bort for at give Plads for andet Sigte.

Det kom ham nu næsten for som en Drøm, at han stod der paa det store Holmens Verft, som

hans Morfader havde skildret ham med saa levende Farver.

Uvis blev han staaende og lod sit Blik glide fra det ene til det andet af de mange Materialhuse, de lange Kontorer, Modelhuse og Maskinverksteder, Snedkerverksteder og Smedier, der optog den store Plads, hvor der frem og tilbage skridtede Folk i Uniformer og Sjøtrøier med Orlogssnit, alle i travl Færden. Nogle sendte ham i Forbifarten en Hilsen — og endel unge Piger, der kom og gik med sine Madspand, glyttede op til den høivoksne, statelige unge Gut i Kongens Trøie, som stod der saa fortænkt og syntes uvis om, hvor han skulde styre sin Gang.

Endelig begyndte han sin Runde mellem de lange paa kryds og tvers liggende Huse, idet han fulgte Lyden af en Mangfoldighed af Klinkhammeres Slag, indtil han med engang stod foran et mægtigt Skibsskrog, som hundreder af Hænder var ifærd med at give Plankehud over de mægtige Spanter, som ragede iveiret.

Den unge Sjøgut traadte ud til Siden og betragtede med beundrende Øine dette mægtige Skrog — men endnu mere de fine Linier, den dybe, skarpe Baug og den fuldendt tegnede Gilling, der betegnede Skarpseileren.

Han havde inde i den svenske Skjærgaard seet

nok af Rangskibe til at forstaa, at dette Skrog tilhørte en Fregat; men han havde endnu aldrig seet en smukkere Bygning — og der han stod, blev han staaende, medens hans Blik ikke kunde løsrive sig fra det statelige Skue.

Dersom han havde havt Materialer til at tegne et Rids af dette stolte Skrog.

Men hvad skulde det egentlig være til — hvad Nytte skulde han kunne gjøre sig af en saadan Tegning.

Hans ungdommelige Drømme om engang at kunne følge sin Barndomstilbøielighed var jo druknet i en skjæbnesvanger Virkelighed. Fædrelandet havde jo krævet hans Arm, og nu stod han der jo ogsaa i Kongens Trøie — for at gaa ombord igjen og atter sendes mod Fienden.

Han gik der bare og ventede, at «The Manly» skulde blive færdig til atter at stikke i Sjøen under Buhls Kommando.

Pludselig hørte han en Stemme i sin Nærhed, der rev ham ud af hans Tanker.

Løitnant Buhl stod foran ham, ledsaget af en Officer med en Papirrulle under Armen. Det var en høi Mand med en stor, klog Næse og et Par skarpe Øine, hvormed han mønstrede den unge Sjøgut.

«Det er altsaa din Nordmand, Buhl.»

Den tiltalte gjorde et bekræftende Nik, hvorpaa den høie Officer nærmede sig Einar og sagde i en rask Tone:

«Det er altsaa dig, som er af Bygmesterslægt, min Gut — ikke daarlig Slægtsarv det — og vi har nok Brug for dig her ved Holmen. Jeg har før havt Nordmænd her, som har gjort ret for sig.»

Einar fæstede ved disse Ord et spørgende Blik paa Buhl, som denne besvarede:

«Briggen er erklæret udygtig til Orlogstjeneste,» sagde han, «og der bliver intet af vort Kryds sammen denne Gang; men Hr. Kapteinen har lovet at tage sig af dig,» fortsatte han med et Blik paa den høie Officer ved sin Side — «og du kommer i gode Hænder, — — — til det gaar løs igjen, naar Fregatten der bliver færdig.»

«Haaber, vi nok skal finde en Plads for dig saalænge, min Gut,» tilføiede Verftsofficeren, til hvem Buhl havde anbefalet sin Kammerat. «Naar du har set dig lidt om her, kan du melde dig i Kontoret,» vedblev han med et venligt Nik til den unge Sjøgut, hvorpaa han fortsatte sin Vei, ledsaget af Buhl, som Einar hørte sige, idet han gik:

«Men til Julen tilhører han mig, — det er en Aftale.»

«Det er en Aftale,» gjentog Officeren, idet han udfoldede den Papirrulle, han bar under Ar-

men, og gav sig til at mønstre Fregatten, som havde vakt Einars Opmerksomhed i saa høi Grad.

Det var ingen ringere Mand end Fregattens geniale Bygmester, der havde lovet at tage ham under sin Beskyttelse, og den statelige Fregat var — «Najaden».

VIII.

Paa et af de Bolværker, der laa op til Fredericia Citadel, stod en frisk Vinterdag tre unge Piger og saa ud over Beltet, der laa i dybblaat under høi solrig Vinterhimmel; hist og her var den blaa Flade afbrudt af noget blinkende Is, hvorpaa en tynd Natterim glimtede i Solen.

Fra Bolværket saa man lige over mod Strib Færgested, hvorfra en tung fireaaret Baad saaes at komme over Beltet, af og til skjærende sig gjennem den tynde rimede Is.

Den ene af de unge Piger var liden og let. Hun bar sit Haar i en lang blond Fletning, der faldt ned over hendes fodside Kaabe, og saa ud til at være saa ved de seksten eller sytten. Den, der stod ved Siden af hende var ikke saa lidet høiere og med noget rankt i sin Holdning og det stilfulde Ansigt, der sagde naadige Frøken.

Og dog var hun alligevel ikke den af de tre unge Piger, som mest vilde drage ens Blik til sig.

Lidt i Afstand fra den unge Pige i Barne-

alderen og hendes fornemme Veninde stod en ung Pige i en enkel Dragt, der syntes at betegne hendes Stilling: den naadige Frøkens Kammerjomfru; og der var noget i hendes Mine, som ikke modsagde denne Betegnelse, men samtidig var der noget i den unge Piges Ansigt, som havde en egen Evne til at drage ens Blik til sig — noget i hendes dybe rolige Øine, som gav Indtrykket af det dybe, stille Vand med sin egen Magt, ligesom der om hendes Mund laa et Drag af tænksomt Alvor, der gav hele hendes Ansigt et sympatisk Udtryk.

Ligesom de to unge Damer saa hun ud mod Færgebaaden, der efterhaanden nærmede sig den jydske Bred af Beltet, medens de stod der.

»Det er min Broder — jeg ser det blinker i hans Uniform!» raabte pludselig den unge Pige med den blonde Flette med god jydsk Accent. »Se, Cecil — nu skinner det paa hans Kokardehat.»

»Ja, jeg tror du har Ret; ihvertfald er det en Militær, og saa er det jo sandsynligt nok, at det er din Broder, Lissi. Hvad siger De, Helga, De med Deres Falkeøine,» vedblev hun henvendt til den unge Kammerpige; men uden at afvente noget Svar gjorde hun en hurtig Bevægelse med Haanden som Tegn til en Officer, der kom ud af Citadellet.

Officeren forsterkede sine Skridt.

«Til mine Damers Tjeneste,» sagde han allerede paa Afstand med en militær Hilsen, der specielt syntes at gjælde Frøken Cecil.

«Min Kusine tror, det er hendes Bror, som kommer derude i Færgebaaden. Han har skrevet, at han vil tilbringe Julen her, og at hans norske Ven vil gjøre ham Følge. Min Interesse gjaldt altsaa egentlig Deres Teleskop, Hr. Kaptein Prois.»

Officeren stillede selvfølgelig Instrumentet til Raadighed idet han selv agerede Stativ.

Frøken Cecil var høi nok til at kunne benytte ham; men efter et Øieblik at have seet udover uden at faa Færgebaaden i Glassene, overlod hun Pladsen til sin Kusine.

«De maa bøie Dem endnu lavere — saaledes,» raabte den lille Dame paa sit gode jydske, hvorpaa det endelig lykkedes hende at faa Øie paa Baaden, da hun triumferende udbrød:

«Det er Peter, jo det er Peter, og ved Siden af ham sidder en ung Sjøgut i Orlogsuniform; han har mørk Filthat og bred blaa Skjortekrave udover Trøien med de blanke Knapper og Huggert ved Siden. Det er begge to!»

Nogle Øieblikke efter var Færgebaaden allerede nær nok til at man med blotte Øine kunde gjenkjende den unge enarmede Officer agter i Baaden, og de unge Damer begyndte at vifte med sine Lommetørklæder af alle Kræfter.

Lidt efter havde de ogsaa den Tilfredsstillelse at se denne Viften besvaret af Peter Buhl, der havde reist sig fra sit Sæde i Baaden, mens den unge Sjømand i Orlogstrøien var bleven siddende paa sin Plads, hvor han fremdeles forblev, indtil Baaden lige under Stranden skar ind i et Isflag, der var adskillig sterkere end de tidligere, som Færgebaaden havde passeret; thi Rofolkenes Anstrængelser formaaede ikke at drive Baaden igjennem.

I dette Øieblik reiste sig imidlertid Orlogsmatrosen fra sit Sæde og sprang med en Aare hen over Rofolkenes Skuldre, stillede sig paa Baadens Pligt forud og begyndte at lade sin Aare falde mod den blanke Hindring i deres Vei med en Kraft, som gjorde sin Virkning.

«Han tager sig udmerket godt ud som han staar der,» sagde Frøken Cecil til Officeren ved sin Side. «Saaledes maa en af de blonde norske Sjøkonger have seet ud, naar de slog ned fra Stevnen af sine Drager.»

«Hvorfor ikke en af de danske. Vi havde da vel ogsaa Sjøkonger, min naadige Frøken; men det er sandt, Deres Sympathier er jo norske.»

«Jeg er jo født og levet alle mine Dage i Norge, naar undtages de to korte Besøg, jeg har gjort hos min Tante her nede i Fredericia,» var Svaret, medens den unge Dames Øine vedblev at

være optaget af hendes norske Sjøkonge, der huggede løs paa den blanke Is.

«Vel ikke en af min naadige Frøkens specielle norske Bekjendtskaber — den unge Sjøkonge i Matrostrøien,» kom i en lidt overlegen Tone.

«Hvorfor ikke!»

«Ah! En Mand, der er født under en lykkelig Stjerne altsaa,» kom i en spagere Tone.

«Netop — en Mand, der er født under en lykkelig Stjerne,» gjentog den unge Dame, hvis Blik vedblev at hvile paa Baaden, der nu omtrent havde slaaet sig igjennem, medens hun pludselig greb sin Kusines Haand og gik nedover mod Stranden, hvor de to unge Sjømænd var ifærd med at springe iland.

Officeren fra Citadellet blev staaende og dreiede sin Portépée mellem Hænderne, medens han saa de to unge Damer modtage Løitnant Buhl og hans Ven nede ved Stranden, hvorpaa han med militær Holdning gav sig til at marschere tilbage til Citadellet. Uheldigvis var der ingen, der saa hans udmerkede Holdning.

Begge de unge Damer var altfor optaget af de ankomne Gjester. Frøken Cecil havde ikke engang seet, at hendes Kammerpige havde forladt hende og begivet sig opover til Byen, hvor hun forsvandt i Strandgaden i samme Øieblik Mod-

tagelsen fandt Sted nede ved Færgebryggen, hvor Buhl presenterede sin Ven.

Peter Buhl havde derpaa taget sin Søsters Arm, medens Frøken Cecil og den unge Sjømand i Orlogstrøien fulgte efter. —

Det var første Gang, at en ung fornem Dame var seilet op paa Siden af den unge Orlogsgast. Han havde ganske vist oplevet adskillige temmelig overraskende Begivenheder, men at spadsere Side om Side med den naadige Frøken oppe fra Skrivergaarden, som han kun havde seet i Skriverens Karosse, naar de høie Herskaber beærede Strand med sin Nærværelse — og som paa sin Side selvfølgelig aldrig havde ofret et Blik paa hans ringe Person, vilde selvfølgelig i og for sig været nok til at gjøre ham keitet; men der var endnu en anden Omstændighed ved dette pludselige Møde som satte ham i en Bevægelse, som han havde vanskelig for at skjule: Tanken om, at denne unge Dame var Helgas Herskerinde, og at det var en Mulighed for, at den unge Pige havde fulgt hende, og at han her var seilet lige op i noget ubegribeligt lykkeligt.

Han følte, at han var bleven rød lige op til Ørene.

Det var selvfølgelig Frøken Cecilia, der maatte besørge Konversationen, og det faldt hende tem-

melig let med det Kjendskab. hun fra sit Hjem havde til Forholdene i Strand.

Hun talte om det Opsving, Stedet havde faaet ved Kaptein Ellingsens Optagelse af Verftet og hans Virksomhed, som Einar allerede tildels kjendte fra sin Veninde Helgas Brev; men hvor klart den unge Dame end udtrykte sig, blev dog hendes Ord mer og mer gaadefulde for hendes Tilhører, indtil han efterhaanden trods sin Forvirring, kom paa det rene med, at hun forvekslede hans ringe Person med en eller anden ham ubekjendt Størrelse.

Og det var naturligvis hans Pligt, at gjøre hende opmerksom paa denne Forveksling — paa en passende Maade.

Men Einar havde endnu ikke fundet det rette Ord til at tiltale den naadige Frøken med, da denne fortsatte i en halvt spøgende Tone:

»De maa være forberedt paa, at vi ogsaa kommer til at lægge Beslag paa Dem og vil vinde Dem for vore Interesser. De ved min Moder er Filantrop og at hun arbeider for Ideer, som det gamle Herskab i vor gode Strand ikke har havt et Fnug af Forstaaelse af.«

Han var fremdeles bleven ved at gaa taus ved den unge Dames Side, og da han endelig var i Færd med at gjøre en halv Vending og lukke Munden op, blev han atter standset ved en Bemerkning, der bragte ham Blodet saa sterkt til

Hovedet, at han selv følte, at han blev rød som han kunde have været en ung Pige — istedet for den unge Orlogsgast, som havde seet Fiendens Kanoner i Mundingen uden at blive rød eller bleg.

Denne Bemerkning lød forøvrigt som ganske sluppet ud en passant, ligesom for at udfylde en Pause i Konversationen.

«De ved maaske, at De træffer en Landsmandinde her; — og De kjender hende vistnok ogsaa personlig. I allefald har hun nævnt for mig, at hun kjender Dem — jeg tror hun sagde, at I havde været Barndomsbekjendte iallefald.»

Einar gjorde en Bevægelse med Munden og bøiede Hovedet.

«Desværre — hun har havt en noksaa kjedelig Tid,» fortsatte den unge Dame, «og jeg har maattet gjøre alt for at opmuntre hende.»

«Ja, desværre,» sagde hun efter en Pause, idet de begge fortsatte sin Vei, «desværre ser det ud til Familien atter skal forlade Ravnsgaarden. Kaptein Mortens har været uheldig og mistet sin Kaper, og med Tabet af Kaperen gaar rimeligvis ogsaa Gaarden. Jeg hørte min Fader sige, at Prokuratoren havde forlangt Auktion over den — og det er gaaet min lille Veninde til Hjertet. For at opmuntre hende, har jeg taget hende med herned.»

Einar søgte at udtrykke sin Beklagelse, men

der var alligevel noget i denne Meddelelse, som var ham en vis Tilfredsstillelse. Som Familien Mortens nu var stillet, var den Afstand, som havde skilt ham fra hans Barndomsveninde mindre, syntes det ham — og selvfølgelig Sandsynligheden for at vinde hende større.

Han vilde ogsaa gjerne have spurgt om sin Moder, men den fornemme unge Dame fra Skrivergaarden kjendte selvsagt ikke noget til hans Moders Anliggender.

Forøvrigt blev der heller ikke Leilighed til at gjøre hende hverken det ene eller andet Spørgsmaal, da hun var standset udenfor en stor Port med den Bemerkning:

«Det er Byfoged-Gaarden.»

Midt paa den brede Indgangstrappe stod en førladen, anseelig Mand og en »buttet« liden Dame med noget ungdommeligt over sit lille runde Ansigt.

Det var Fredericia Byfoged og hans Hustru — Peter Buhls elskværdige Forældre.

Modtagelsen var hjertelig.

Efter at Byfogedinden havde omarmet sin Søn, rakte hun Einar Haanden og saa ham ind i Ansigtet.

«Ogsaa Dem min unge Ven maa en gammel Kone faa Lov til at kysse,» sagde hun og lod Gjerningen følge paa Ordet.

Fra Byfogdens Side var Modtagelsen en Smule mere ceremoniel: det var med en Herre af den gamle Skoles Anstand, at han hilsede de to unge Mænd ved at lægge sin Arm om Sønnens Skulder og derpaa om hans Vens.

Inde i den dybe, lune Dagligstue var anrettet for de unge Gjester. Peter Buhl havde meldt sin Ankomst, og Bordet bød paa en efter Tidens Begreber luksuriøs Anretning, trods den Smalhans, som iøvrigt var Kok i Landet, og til denne Anretning et brunt skummende Øl, der var maltet i Byfogdens Borgestue af hans eget Korn.

De to Sjømænd lod sig da ogsaa Anretningen smage efter den lange Friluftsreise, og Byfogedinden nødte dem da ikke mindre.

Det hørte med til en Vertindes Pligter at «nøde» sine Gjester.

Hvad Byfogden angaar, da var han den, der besørgede Underholdningen, idet han spurgte om Reisen, henvendt til Einar og sin Søn, medens han imellem henvendte sig til Frøken Cecil, indtil han pludselig med et Blik rundt i Værelset spurgte:

«Men vor lille norske Veninde?»

Spørgsmaalet var rettet til hans Hustru, medens hans Blik streifede Frøken Cecil.

Det var ogsaa denne, der gav Svaret.

«Desværre — Jomfru Helga er ikke tilpas og ønskede nok helst at blive paa Værelset en

Stund. Hun lider undertiden af Hovedpine i det sidste.»

«Beklageligt — saameget mere, som vi kan byde hende en Landsmand, men jeg haaber, vi snart faar hende frisk igjen,» sagde Byfogden, denne Gang med et Blik paa den unge Sjømand, der pludselig syntes at have faaet noget af Byfogdindens Spegepølse i Halsen.

Det var en Anledning for Byfogden til at stikke paa en af de to svære Sølvkrus med Byens Vaaben, den kronede Løve i drevet Sølv paa Laaget, og Einar drak denne Gang temmelig længe af det hjemmebryggede Øl i Sølvstøbet, der halvt skjulte hans Ansigt.

Aftenen forløb iøvrigt hurtigt nok under Samtale, som der selvfølgelig ikke manglede Stof til.

De to unge Gjester havde oplevet nok af Eventyr til at fylde en Aften, saa Tiden til at forføie sig til sine Værelser kom helt uforvarende, navnlig for de to unge Piger; men Byfogden havde sine reglementerede Tider til Søvn og Arbeide. Kl. 10 slukkedes Lysene i den store Dagligstue, — og Huset gik til Ro.

Oppe paa det Værelse som var anvist Peter og hans Ven, brændte dog de store Talglys i Messingstagerne adskillig længere. Det var Einar, som sad derinde alene og lod dem brænde. Peter Buhl havde forladt ham ude paa Svalgangen.

Einar spændte sin Huggert af, kastede sin Trøie og saa paa de to store Senge med sit Bjerg af bløde Dyner med et lunt Smil, satte sig en Stund paa en Sofa i stiv Empirestil, der stod ved den modsatte Væg — og følte sig inderlig vel, aldeles ikke oplagt til at sove. Han gav sig til at vandre frem og tilbage i det store Værelses Længde, medens han tænkte paa, at han den følgende Dag skulde gjense sin — Barndomsveninde. Imellem standsede han henne ved et af de to høie Vinduer, der vendte ud til en anden Del af Byen, end den man saa fra Hovedbygningen.

Udenfor var der Maanelys og skinnende hvid Sne, hvorpaa Skyggen af nogle høie Træer med rimlagte Grene tegnede sig som et fint Fletverk. Langt ude skinnede det blaa Bælte og de rimlagte Isflag, medens Maanen rund og fuld seilede høit over By og Belt paa en med svagt blinkende Stjerner broderet Himmel.

Men efterhaanden, som Enkelthederne i dette Sceneri klarede sig ud for hans Blik, saa han en hel Del smaa, lave Støtter under de rimlagte Grenes Fletverk stige op af Sneen og kaste sine Skygger over den hvide Bund.

Ikke et levende Væsen var at se hverken paa Gaden eller mellem de høie Trægrupper. Alt var stille — indtil de bløde Slag af et Taarnuhr lød melodiøse i Frostluften: men lidt efter saa

han en Mand der maatte have staaet mellem Gravstøtterne, springe over Muren, der vendte til Gaden.

Einar gjenkjendte sin Ven Løitnanten og forlod Vinduet.

Buhl ønskede naturligvis ikke, at han udspionerede hans Veie, hvad han da forøvrigt ikke havde gjort; men han klædte sig nu hurtigt af og gik tilkøis i det store Bjerg af Dyner, som han havde seet paa med det lune Smil.

Jo — det var lunt dernede for en stakkels Orlogsgast, der saamangen Nat havde sovet paa en Dæksplanke.

Den følgende Aften var Byens fornemme Verden forsamlet i Byfogdens Hus.

Alle Familiens Venner var indbudne i Anledning af de to unge Sjømænds Besøg.

Husets Storstue var aabnet, og den store forgyldte Lysekrone med sine Prismer og Dobber lyste over de snirklede i forvredne lystige Former skinnende Væggespeil mellem Vinduerne og de i hvidt og Guld lysende Armstole og Sofaer. — en slaaende Modsætning til Dagligstuens stive opstrammede hestehaarsbetrukne Stole og Sofaer langs Væggene, som stod der lig presenterende Soldater overfor en General, konkurerende i Holdning med det militære Selskab, som foreløbigt

samledes derinde, medens deres Døtre og Fruer var geleidet ind under Rococospeilenes og den straalende Rococokrones festlige Lyskreds.

Aftenens Helte var selvfølgelig den Fredericia Byfogds Gjester: Husets berømmelige Søn, der allerede havde erhvervet sig et Navn som Sjøkriger trods sine tyve Aar — og hans unge norske Ven — om hvem der svirrede det Rygte, som man vilde vide var kommen fra ingen ringere Kilde end den norske Sorenskriverdatter, at han var Arvingen til en Formue i virkelige Sølvspecier, men behagede sig i at optræde incognito som en ret og slet Orlogsgast, klædt i Kongens Trøie.

Var det denne Omstændighed, som den unge Sjømand for en stor Del skyldte den Opmærksomhed, der vistes ham fra Folks Side, som modtog sin Gage i Tidens værdiløse Pengesedler og halvveis havde glemt, hvorledes en Sølvmynt saa ud, saa var der dog ogsaa Kvindeøine, der med Velbehag dvælede ved hans høie spænstige Skikkelse og hans aabne godlynte Ansigt, da Byfogedinden presenterede ham ind i sin Damekreds.

Han skulde komme til at begaa en liden Bommert derinde, der indbragte ham en mild lystig Latter fra Byfogedindens Side.

I samme Øieblik saa han ind i et sprudlende rødt Pigeansigt, der syntes halvkvalt af at tilbageholde et Latterudbrud, som truede med at

tage Magt over hendes Ungdommelighed, medens hun saa ned i en Thekop, hvis Indhold stadig steg over sine Bredder under Trykket af det ene store Sukkerstykke efter det andet, som den unge Sjømands Fingre fra Sukkerskaalen lod dumpe ned i Koppens Indhold, medens han selv havde staaet der som borte i en anden Verdensdel — eller ialfald inde mellem de stive militære Herrer og de stive Empiremøbler inde i Dagligstuen.

I Virkeligheden var det paa det sidste Sted, at den unge Mand var med sit Blik og hele sin Sjæl, medens Husets lille Datter stod foran ham med Thekoppen, hvor han tilsyneladende med den største Sindsro ophobede Sukkerstykker.

Han havde pludselig faaet Øie paa sin Barndomsveninde, som hans Blik forgjæves havde søgt mellem de unge Damer, som efterhaanden havde gjort sin Entré i Byfogedindens Rococosalon.

Endelig havde han fundet hende.

Ligesom Husets Datter og Frøken Cecil bar hun The omkring blandt Gjæsterne, og i det Øieblik, Einar havde faaet hende i Sigte, stod hun foran Husets Søn, der syntes sterkt optaget af hende. Han lo og talte paa en livligere Maade, end det pleiede at være Peter Buhls Vis, især overfor Damer.

Og hun?

Det forekom Einar, at hun blev rød under hans Vens Øine.

Og hvor hun var vakker, som hun stod der med det tunge mørke Haar buklet over den kloge Pande, de dybe kloge Øine og den lille fine Mund med der lidt alvorlige Drag, nu bøiet til et Smil, som gav hende det eiendommelige sympatiske Udtryk.

Det var den Helga, han saa mange Gange havde seet for sig under alle de pinlige Omvekslinger, som hans Skjæbne allerede havde ladet ham gjennemgaa — blot endnu mere tiltrækkende; men der gik alligevel en liden Skygge over Einars aabne Ansigt — et lidet næsten pinligt Smil over hans Mund, medens der som en liden tændt Gnist kom en Erindring om, hvad den unge Sjøofficer havde fortalt ham om sit Møde med hende paa Skrivergaarden.

De havde jo været sammen der i mange Dage.

Gnisten blev en liden opblussende Flamme, der brændte op i hans Kinder, medens han vedblev at lade sin The flyde over alle Bredder, indtil Byfogedindens lille velvillige Latter kaldte ham tilbage til Sands. — Den lille Dame, der havde presenteret ham Theen benyttede dette Øieblik til at skille sig af med sin Byrde, og samtidig at forløse den Latter, som hun saa længe havde bekjæmpet, indtil et Blik fra Byfogedindens moderlige

Øine standsede Udbruddet af Frøken Elises Munterhed; men denne Mellemkomst gav kun en stakket Frist.

Istedetfor at le gav den unge Pige sig til med et af sin lystige Stemning belyst Ansigt at se den unge Sjømand ind i Øinene.

»Aa — hvor De var morsom, hvor De var fornøielig,» raabte hun; »men sig mig, hvor var De henne?»

Einar var ikke i Øieblikket istand til at give noget Svar; men det behøvedes heller ikke. Frøken Elise gav sig selv dette Svar, idet hun med et straalende Blik op til ham raabte:

»O, De var hjemme i Norge. De hørte Bølgerne mod de norske Klipper og Granerne synge og suse. De var hjemme og julede langt deroppe mellem Fjeldene.»

Det forundtes Einar i dette Øieblik at undslippe.

Byfogden selv i Galla stod foran ham, ledsaget af en ældre Herre i en agtværdig tyndslidt Sjøofficers Uniform og med Dannebrogs Ridderkors, for hvem Verten presenterede sin unge Gjest.

Einar var frelst.

Han tog den dekorerede Sjømands Haand, som han vilde have taget en Mands, der bjergede ham i en Stund, da han var ifærd med at dukke under. Paa sin Side var denne i høi Grad

interesseret ved at have faaet Tag i en Mand, der kom lige fra Kongens Kjøbenhavn og kunde give ham Rede paa, hvad man foretog sig paa Holmen.

Han havde ogsaa truffet sin Mand.

Med den levende Interesse, som Einar havde gaaet til sit Arbeide paa det berømte Skibsværft, havde han i kort Tid sat sig ind i alle Værftets fortrinlige Hjælpemidler, som kun en Mand med hans naturlige Begavelse vilde have været istand til. Han havde seet og opfattet alt med beundringsværdig Hurtighed, som heller ikke var undgaaet hans Beskytter ved Værftet, der allerede gjennem Peter Buhls Omtale havde faaet Interesse for den unge Sjøgut og havde benyttet ham ved de mest forskjellige Gjøremaal, aabenbart med Hensyn til hans Dygtighed, men uden Tvil ogsaa med Tanker paa hans Uddannelse.

Det manglede derfor heller ikke, at den unge Sjømand paa dette Omraade kunde gjøre Rede for sig, og der samlede sig efterhaanden om de gamle Officerer af Sjøetaten og den unge Nordmand en Gruppe, der ivrigt deltog i Samtalen om dette Emne.

Man vidste selvfølgelig, at der byggedes en skjøn Fregat, hvortil man nærede de mest sangvinske Forhaabninger som til en Føniks, opstanden af den ruinerede Flaades Aske; men Fartøiets

Dimensioner, dets Konstruktion og dets eventuelle Armering var det bleven Einars Sag at gjøre Rede for.

Og han gjorde dette paa en Maade, der indbragte ham diverse fortrolige Slag paa hans Skuldre af den gamle Sjømand, der senere udtalte sig til sin Vert med udmerket Estime om den unge Nordmand. Aftenen var paa denne Vis bleven Einar en Opreisning for den uheldige Begyndelse i Rococosalen; men i anden Henseende var den bleven en Skuffelse.

Medens Samtalen i den Gruppe af Officerer, der omgav ham ved en naturlig Tankeforbindelse var gledet udover i rent politiske Spørgsmaal, var Einar forbleven en taus Tilhører. Med sin naive Tro til Konge, Regjering og Overordnede, havde han aldrig selv i sine Tanker anlagt nogen Kritik paa Forteelserne paa dette Omraade, og han hørte med en lidet behagelig Følelse paa den Samtale, der udspandt sig omkring ham, om han end savnede alle Betingelser for at kunne bedømme de Regjeringshandlinger og den Politik, som kriticeredes.

Hvad den unge Nordmand vidste, var kun, at Britterne var hans Fædrelands Fiender, og at det var hans Pligt at bekjæmpe disse Fiender, saavidt som han stod der i Kongens Trøie. Han hørte her imidlertid en hel anden Anskuelse om Tingenes

Tilstand: en skarp Kritik over den Regjering, der havde styrtet Fædrelandet i den Krigsulykke, hvor der intet andet var at vente end fortsat Forsmædelse, en fortsat Elendighed. — Kun en til Vanvid grændsende Indbildning kunde tro paa en lykkeligere Udgang.

Var det ikke frit for, at Einar var bleven berørt af disse Udtalelser, og at hans ideelle Syn paa Kampen for Fædrelandet havde faaet et Hug, saa var der ogsaa en anden Omstændighed, som gjorde ham mindre tilfreds med Byfogdens Aften.

Han havde ikke faaet Leilighed til at veksle et eneste Ord med Helga. Efter at Theen var serveret, var hun gleden ind i Damekredsen, medens Einar var bleven optagen af de politiserende Herrer. Heller ikke ved Aftensbordet skulde han faa Leilighed til se hende — uden paa Afstand som hans Vens Borddame. Løitnanten havde ført hende og sin Søster tilbords, medens Kaptein Prois havde opnaaet at faa Frøken Cecil ved sin Arm.

Einars Borddame havde indtil dette Øieblik været ham fuldkommen fremmed. Han havde aldrig hørt Frøken v. Fürst's Navn, før Byfogden presenterede hende — aabenbart efter den unge aparte Dames udtrykkelige Forlangende.

Der var over Byfogdens Ansigt en vis Høitidelighed, bag hvilken der laa en daarlig skjult

Utilfredshed med sit Hverv. Han saa ud, som han forbeholdt sig alt lovligt, idet han udførte Præsentationen og saa den unge Dame med den mest ugenerte Mine at lægge sin Haand paa den unge Sjømands Arm.

Frøken v. Fürst, der var Byfogdens Myndling, havde skaffet ham saa mange Vanskeligheder ved sin aparte Maade at være paa baade i og udenfor hendes Fædreby, at heller ikke et saadant Forbehold var uden al Grund.

Hun var af en overmaade selvstændig Karakter, og uden at lægge nogetsomhelst Baand paa sine Antipatier eller Sympathier.

Den unge Sjømand havde tiltalt hende — og Byfogden havde maattet overlevere ham til hendes Behandling under Aftensbordet.

Hendes Samtale under dette var dog egentlig kun en Fortsættelse af, hvad Einar havde hørt nys forud.

Den dreiede sig om Politik; men der var den Forskjel paa hendes Samtale, og hvad han tidligere havde hørt om samme Emne, at den unge Dame stilede et direkte Angrek paa den unge Sjømand selv.

Hvad var det egentlig han var begeistret for? Hvad var det, som egentlig bevægede ham til at optræde i Kongens Trøie. Kunde der af Folk med sund Sans tænkes en saadan knagende Dum-

hed som at føre Krig med England. Hun havde hørt, at man byggede en Fregat: at man var begeistret over denne Fregat, men havde man da stukket hele sin Forstand ned i en ormstukken Kiste.

«Behøver jeg at sige Dem, at det vil gaa denne Fregat ligesom det gik «Prinds Christian Frederik» — jeg mener Linjeskibet. Britterne sendte to af sine Skibe efter det, og «Prins Christian Fredrik» blev skudt sønder og sammen. Glimrende Kamp vil De sige; men det er noget Nonsens; enhver kan lade sig skyde sønder og sammen; men hvad det gjælder er at skyde sine Fiender sønder og sammen. Aldeles ligedan vil det gaa med Deres Fregat. Faa den bare i Sjøen, saa skyder Britterne den til Plukkefisk.»

Og under disse Udtalelser brugte den aparte unge Dame sine Øine paa en Maade, der tydede paa, at hun intet havde imod at skyde en Bresche i den unge Sjømands Hjerte samtidig med, at hun tog sig af hans politiske Opdragelse og søgte at udrydde den Kulsviertro, som hun med sit Skarpblik havde læst i hans Ansigt.

«Deres Landsmand gjør Lykke hos Frøken v. Fürst,» sagde Kaptein Prois, der sad ved et mindre Bord ligeoverfor, til sin Borddame. «Det skulde ikke forbause mig, om han trak af med hende og hendes 100 000 Banco Mark.»

«Det vilde isaafald befri min Onkel for en god Del Bekymringer,» var Svaret, der fulgtes af en liden kort Latter, idet Frøken Cecil fæstede sine smukke Øine paa Byfogdens Myndling og hendes Bordkavaler.

«Hun kan være farlig nok,» fortsatte Kapteinen.

«De taler af Erfaring, Kaptein,» kom med den samme korte Latter, der nu lød med lidt Stænk af Ironi, som Officeren syntes at føle. Han havde sagt en Dumhed og summede sig lidt for at faa en heldigere Ide.

Der var en, som havde hørt disse Bemerkninger. Det var Løitnant Buhls forlegne Borddame, der blev endnu rødere, end hun var, og besvarede det Spørgsmaal, som hendes Kavaller netop stillede til hende, hen i Veiret. Den unge Sjøofficer lo ikke ad hende.

Han havde seet den Kurtise, der gik for sig mellem hans Ven og hans aparte Borddame, og søgte at neddæmpe den Følelse, som Synet af Parret ved det andet Bord matte fremkalde hos hende.

Han gav sig til at fortælle en hel Del om Frøken Fürst's Ekstravagancer, og om de Ubehageligheder for hans Fader de havde medført — medens han søgte at fængsle hendes Opmerksomhed og bortlede denne fra den Kurtise, som

foregik mellem hendes Ven og den unge Arving til de 100 000 Banco Mark.

Den troskyldige lille Pige havde jo engang tidligere betroet ham sin Kjærlighed til hans Ven, og hun maatte iallefald faa Følelsen af hans Sympathi til Vederlag. Efterhaanden lykkedes det ham ogsaa at indvikle hende i en Samtale om hjemlige Forholde, hvorunder hendes dybe alvorlige Øine fortalte ham, at hun forstod og glædede sig over hans Sympathi.

Men under dette saa hun intet til, at Einar midt under Samtalen med sin Borddame af og til saa over til hende med et Udtryk i sine Øine, der var mere alvorligt og forstemt end strengt taget passende ved Byfogdens gjestfrie Bord.

Den, der opdagede Retningen af hans Blik, var imidlertid Frøken v. Fürst.

»Deres lille Landsmandinde gjør sig sød for Peter Buhl,« sagde hun pludselig. »De synes at være særdeles intime.

»Løitnant Buhl kjender hende fra Norge,« sagde Einar med Fatning.

»Det ved De: men De ved ogsaa, hvad hun taler med ham om. Hun er lidet Gudsord fra Eders Fjelde, kan jeg sige Dem, og begistret for »Fædrelandets hellige Sag«. Jeg vædder at hun sidder der med den dybeste Beundring og den

helligste Ærefrygt for ham som en Mand, der har ofret Fædrelandet en af sine Lemmer.

«Kan De forstaa Naiviteten i dette?» Hun saa ham med disse Ord ind i Ansigtet med en af sine mest fortryllende Sideblik; men gjorde i det samme en Opdagelse.

«Aa — De er jaloux paa Peter Buhl. De kjender ogsaa det lille Gudsord med sin Begeistring. Tilstaa det!»

Lykkeligvis slap Einar for at svare paa dette Spørgsmaal.

De jydske Gemytlighed, tilsat med Byfogdens gamle Vin og hans hjemmebryggede Øl, havde ladet hans Gjester forglemme Tidens Pinagtigheder, de synkende Bancosedler og den politiske Misère.

Istedetfor at grublisere og politisere havde man givet sig til at nyde Øieblikket og at drikke Skaaler. Man havde netop udbragt Vert og Vertindes Skaal med det obligate Hurra, da Skaaltaleren pludselig intonerede en Visestump, der passede for Anledningen og hele Selskabet sang unisont.

Fra dette Øieblik af var der ikke mere Ørenlyd at faa.

Skaaler og Selskabssange fulgte hinanden som den ene Bølge den anden, stadig stigende under en øgende Stemning, indtil endelig Glæden endte ved et Opbrud fra Bordet, for at forflyttes til

Punchebollerne, hvor Gjesterne nu i en staaende Stilling fortsatte sine Sangpræstationer med mer og mindre vellykkede Forsøg paa at ballancere sine Personer, sine Glasse og sine Tunger.

Det var i Tidens Smag.

Einar var endnu, før Selskabet brød op, gaaet til sit Værelse.

Han havde seet Helga forsvinde. Peter Buhl var ogsaa bleven borte for ham, og med en hemmelig Mistanke om, at dennes Forsvinden stod i Forbindelse med Helgas, havde han ikke mere kunnet udholde den Tvang, Selskabet paalagde ham.

Hans Hoved brændte, hans Tanker var uklare.

Kanske det var bedst, han tog sig en Tur ud i den kolde Vinterluft. Porten var aaben. Gjesterne havde endnu ikke forladt Huset, og i næste Øieblik stod han ude paa Gaden, fulgte mekanisk nogle Skridt i Sneen, der førte ud mod den Trinitatis Kirkegaard, hvor han den forrige Aften havde seet Peter Buhl.

Han vidste ikke selv hvorfor; men det var med en ubestemt Mistanke, han fulgte Sporene af sin Vens Skridt.

De førte ind over Kirkegaarden, gik lige forbi Kirkemuren og over paa den anden Side af Kirken, hvor han havde seet Buhl komme frem.

Med en Gang standsede disse Spor.

Einar stod foran et lavt Gravsted, hvorpaa

der laa et helt Flor af Blomster, som ganske nylig maatte være lagt der.

Over Graven stod et Jernkors med en Inskription, som Einar i Maanelyset forsøgte at læse.

Navnet var tydelig nok:

Carla Brenni!

Carla Brenni.

Naar havde han hørt dette Navn?

Han behøvede ikke at søge længe i sine Erindringer, (Carla var jo Navnet paa den unge Pige, som Buhl havde talt om i sin Feber), da en Haand pludselig faldt paa hans Skulder.

Peter Buhl stod foran ham.

Einar vendte sig som en Forbryder, der er grebet paa frisk Gjerning.

«Hvad vilde du her?» lød det imod ham.

Han havde intet at svare.

Maaneskinnet faldt paa Vennens Ansigt, det var blegt og næsten forbitret, medens han saa Einar ind i Øinene.

«Der er nogen, der har fortalt dig — der har sat dig til at vogte mig.»

Einars Ansigt antog ved disse Ord sit rolige aabne Udtryk.

«Fortalt mig — sat mig til at vogte dig. Nei,» sagde han; «men det er sandt, jeg fulgte dine Skridt. Jeg saa dig igaar Aftes gaa her — —»

Buhl vidste, at Einar var Sanddruheden selv.

Det var altsaa intet mere at spørge om.

«Forresten er det mit Afskedsbesøg her,» sagde han. «Hvad vil du sige, om vi reiste imorgen?»

Spørgsmaalet kom uventet.

Det var jo det samme Ønske, som han selv havde næret; men hvorfor vilde Buhl reise?

Der kom et Svar paa dette Spørgsmaal, før det blev udtalt.

«Jeg gaar her bare mellem Minder om hende, som er borte,» sagde Buhl. «Jeg har ikke været her siden — og bedst om jeg heller ikke nu var kommen —»

«Det var der hjemme hun sygnede hen — jeg møder hende i Stuerne med sit fortærte Ansigt og sine sorte Øine — og forbitres nu over alle andre, der kan le og flirte derinde. Der er ikke udslettet et Fnug af mine Minder i disse Aar, forstaar jeg. Tiden har ikke løst en eneste af de usynlige Traade, som bandt mig til hende, og jeg vil heller ikke miste et Støvgran af mine Minder om hende,» vedblev han og lagde sin Arm paa Einars Skulder.

«Vi reiser imorgen — og se saa at faa Eders Fregat færdig.»

Der var endnu bare halvlyst inde i Byfogedgaardens dybe Dagligstue, da Einar den følgende

Morgen kom derind. Han var staaet tidlig op med et ubestemt Haab om at træffe Helga et eller andet Sted i Huset, hvor der endnu var roligt efter Aftenens Festlighed.

Denne Gang havde han Lykken med sig.

Øverst oppe i Stuen ved den store Blomstertrappe stod en, som pludselig vendte sig ved hans Indtrædelse.

Hun havde tydelig nok ingen ventet saa tidligt, allermindst ham, som hun lige siden hans uventede Ankomst ikke havde havt Mod til at møde, og nu kom han henimod hende.

Hans Skridt var pludselig blevet raskere, da han saa hende, som han frygtede at skulle gaa Glip af Mødet, saa hun ikke fik Tid til at fjerne sig, om hun end i første Øieblik tænkte paa at gjøre det. Siden den foregaaende Aften ønskede hun maaske endnu mindre et Møde med ham end tidligere.

Der var saa meget forandret, siden de sidst mødtes inde i hans Moders Hytte, hvor hun saa aabent havde ladet ham forstaa — — og udtalte ham alle sine Tanker.

Det var med Tanken paa dette Møde, hun havde undgaaet ham. Og det var ved de samme Tanker, at hendes Ansigt blev blodrødt, da han kom imod hende og rakte sin Haand mod hende.

Han skyldte hende en Opreisning for den

taabelige Mistanke, som han havde næret mod hende og havde i Overbevisningen herom gaaet dristig mod sit Maal.

Han havde kanske været forlegen og keitet ligeoverfor de fornemme Damer, som havde indladt sig med ham; men ligeoverfor Helga var det en anden Følelse, som gjorde sig gjældende.

Det var som baade Stemmen og Herredømmet over sig selv svigtede ham.

Dersom ikke den Følelse, at han havde noget at oprette, havde gjort sig saa sterkt gjældende, havde han kanske mistet Modet; men han skyldte hende nu en Opreisning.

Men, hvad var det saa egentlig han vilde sige hende?

Alt, hvad han havde tænkt, var pludselig kommet bort for ham. Saa tog han alligevel hendes Haand, som han beholdt en hel Stund i Taushed, indtil han endelig fik et Ord for sig.

«Tak for Brevet,» sagde han — «og saa maa jeg takke dig for Mor — — du er den samme, som du altid har været — — — jeg har været saa glad ved at tænke paa, at Mor har havt dig.»

«Jeg» — sagde hun og tog sig sammen — «jeg har nok været lidet for din Mor — — men hun glæder sig saa til at du skal komme —»

«Til jeg skal komme?»

«Var det ikke saa? hun ventede dig til Vaaren eller ud paa Sommeren.»

«Ventede hun mig til Vaaren?»

«Ja, naar du havde været Vinteren ved Holmen, var det jo Tanken, at du skulde hjem og begynde hjemme —»

«Begynde hjemme — stakkels Mor, saa det mente hun; men vidste hun ikke, at jeg stod i Tjenesten — Kongens Tjeneste, og at der endnu var den samme Ufredstilstand — — saa selv om jeg vilde, kunde jeg ikke.»

«Der var jo let at faa en Stedfortræder!»

«En, der skulde stride for Fædrelandet i mit Sted, mener du —» eller — det var nok hans Mor som mente det.

«Hvad jeg mener har jo ikke stort at sige,» sagde hun lidt roligere; «men der er jo andre Maader at gavne sit Fædreland og øge dets Evne paa end netop at stride mod Fienden.»

Han saa med et undrende Blik paa hende.

Var det hende, der talte saaledes — hun, som havde givet ham ligesom en Indvielse til den Kamp, hvori han stod. Var ogsaa hendes Syn paa denne Kamp blevet et andet. Var ogsaa hendes Begeistring kjølnet. Anderledes kunde han ikke forstaa hende.

Han stod der endnu og holdt hendes modstandsløse Haand.

Med en Gang hørtes en dirrende Lyd af en Klokke.

Det ringte inde i Sideværelset og hun søgte at gjøre sig løs.

Men han holdt hende tilbage.

«Gaa ikke — der er noget, du maa sige mig — du er ikke forandret — du har har ikke forandret dine Tanker? — Svar mig paa det!»

«Der er saa meget, som nu er forandret siden vi sidst mødtes», kom der med lav Stemme.

Men han spurgte bare om hende — om hun var forandret.

Denne Gang kom der intet Svar og han slap hendes Haand og blev staaende taus en hel Stund, medens hendes Blik atter stjal sig op til ham, hurtigt og frygtsomt.

«Lad mig gaa,» sagde hun.

Han blev staaende taus som han stod, indtil hun atter løftede Hovedet og saa ham ind i Ansigtet, der var bleven blegt.

Det undgik hende ikke.

Og der kom over hendes Mund den eiendommelige Skjælven, der mindede ham om liden Helga — og om den Stund, da de sidste Gang mødtes i hans Moders Hytte — — den Gang, hun havde ladet ham forstaa —

Han blev i Taushed ved at se paa den skjælvende Mund og de sorte Øienvipper.

Atter lød den dirrende Lyd af Klokken inde i Sideværelset, og i næste Øieblik var han alene; men med Erindringen om et lidet blødt Haandtryk og en blød Stemme, der havde sagt:

Gud være med dig — allevegne!

IX.

Einar var vendt tilbage til Holmen med modstridende Tanker. Da han begyndte sit Arbeide ved Verftet, havde han ikke et Øieblik tænkt andet end at vende tilbage til Tjenesten ombord, saasnart Fregatten var færdig til at stikke i Sjøen. og optage Kampen mod Fædrelandets Fiende.

Men dette Julebesøg i Buhls Hjem, hvor han havde hørt Anskuelser og Synsmaader. som hidindtil ikke var opstaaet i hans Tanker, havde ikke været uden sin Virkning.

Hans Kjøbenhavnerliv havde ikke ført ham synderligt udenfor Holmens Plankegjærde. Han havde undertiden fulgt Buhl i Holmens Kirke, og nogle Gange havde de besøgt Kunstsamlinger; men hvad der optog ham, var Holmens Verft og Arbeidet, som der foregik.

Det var første Gang under dette Julebesøg, han havde hørt Politik, og da han var kommen tilbage, begyndte han selv at tænke og opgjøre sig en Mening om, hvad han havde hørt.

Mere end al den nøkterne Fremstilling af Kampens Umulighed, mere end hans aparte Borddames Spot og Profetier om Fregattens Skjæbne havde imidlertid hans lille Barmdomsvenindes Udtalelser virket paa ham.

Hun kom saa stille med alt; men det kom saa dybt alt det, lille Helga sagde, — og fra deres Barndom havde han vænnet sig til at lægge saamegen Vægt paa hendes Ord.

At hun heller ikke mere havde det samme Syn paa Kampen, som den Gang hun stod hjemme i Ravnsgaarden og revsede Paal Hansen, havde han faaet ud af hendes Ord den Morgen, han havde havt det flygtige Møde med hende i Buhls Hjem.

Ligesom hans Moder ventede hun, at han vilde vende tilbage til Hjemmet og række Haand til det Arbeide, som hun allerede i sit Brev havde fortalt ham om: Arbeidet ved Strands Verft, som den gamle Kaptein ude i Dybvik havde sat igang.

«Der er jo andre Maader at gavne sit Land paa og øge Folkets Evne end netop at slaaes med Fienden,» havde hun sagt.

Han skulde have benyttet sit Møde med hende til at tale mere med hende om dette — istedetfor — —

Han begreb næsten ikke selv, hvorledes han havde dristet sig til dette.

Men det var alligevel ikke, som han fortrød det.

Det var meget mere som et lykkeligt Minde, han følte en forunderlig Glæde ved at tage frem for sig i Tankerne.

Men det var blevet endnu noget mere end et lykkeligt Minde.

Det var blevet en Stund, der havde øget hans Kraft og hans Vilje til Arbeidet. Han vidste nu noget, som var saa sikkert — saa sikkert som hans alvorlige lille Barndomsveninde selv.

Og havde han saa ikke sine Pligter mod hende.

Var det ikke en Pligt baade mod hende og hans Moder at gjøre dem til Vilje.

Det havde jo ogsaa været hans egen kjæreste Ungdomsdrøm dette at optage sin Morfaders Arbeide hjemme i Strand.

Dersom han nu vedblev sit Arbeide ved Holmen, der hans Beskytter, «Najadens» Bygmester, var villig nok til at beholde ham og sørge for hans videre Uddannelse for sin Gjerning, — dersom han Vinteren over og kanske Sommeren udover fortsatte dette sit Arbeide og saa kunde drage hjem — kanske indtage sin Morfaders Plads ved dette nye Verft.

Det havde jo været Maalet for hans dristigste Ungdomsforhaabninger dette, at staa der hjemme

paa Verftet som Mester ombord i en af de stolte Skuder, der løb af sin Bedding med Flag og Vimpler over alle Toppe og med Hurra fra alle Munde, medens der stod *en* borte i Klyngen af Kvinder og saa sit Navn stige iveiret i den nye Skudes Baug —

Navnet Helga, som den unge Bygmester havde givet den.

Om disse Ungdomsdrømme nu blev Virkelighed — eller — — han var dog alligevel ikke ganske klar over sig selv — — dersom Valget skulde stilles ham:

Stillede ikke Fædrelandet i Virkeligheden et andet Krav til ham — Kravet om at opgive sig selv.

Medens han gik i disse stridende Tanker kom en Dag Afgjørelsen pludselig.

I Slutningen af Februar Maaned var Fregatten »Najaden« bleven færdig fra Verftet, og Dagen var kommen, da den skulde indtage sine Kanoner.

En statelig Fregat var det — en af de smukkeste Skibe, der nogensinde var sendt mod Fiender, selv fra en Holenbergs og en Gerners Haand.

Den gjorde sin Bygmester Ære, og dens Udrustning i det hele stod i Forhold til det statelige Skrog, der betegnede Friseileren.

Men hvem skulde den stolte Fregat betroes til — i hvilket Farvand skulde den sendes?

Det var et Spørgsmaal, som i de sidste Dage havde været drøftet af Holmens Stok som af Hovedstadens Befolkning i det hele taget.

Der gik forskjellige Rygter.

Nogen officiel Bekræftelse paa disse Rygter savnedes imidlertid fuldstændig, og Fregattens Bestemmelse var endnu indhyllet i ugjennemtrængelig Hemmelighedsfuldhed, der gav Gisningerne saameget videre Feldt at bevæge sig paa.

Og Hovedstadens Aviser befandt sig i samme Uvidenhed som Hovedstadens Befolkning.

Reportervæsenet laa endnu som et Tidens Frø i sit Svøb og hemmedes af Tidens Tvangsmidler overfor en ringe udviklet Presse. De to Kjøbenhavnerorganer «Berlingske Tidende» og «Kjøbenhavns nyeste Skilderi» vidste intet at fortælle sit Publikum, og «Collegialtidenden», Regjeringens officielle Organ, holdt sig taus som de gamle Grave under Holmens Kirke.

Man levede kun paa Rygter og Formodninger, selv inden den Stand, hvem den statelige Fregats Bestemmelse nærmest angik, da Buhl en Dag traadte ind paa Verftets Tegnekontor, hvor hans Ven i den sidste Maaned havde assisteret.

Han havde netop for sig nogle Tegninger, som Buhl kastede tilside.

«Væk med Passer og Linealer, min Gut!» raabte han. «Imorgen skal vi faa Dæksplanker

under os og kanske inden mange Solemerker vækkes vi med Raabet: «Til Kanonerne! Fregatten skal til Norge, min Gut!»

Buhl havde modtaget denne Kundskab fra en af sin Faders Venner i et af Kollegierne og stod der med det gamle energiske Udtryk i sit Ansigt.

«Det er Kaptein Holm, som har faaet Fregatten,» vedblev han, «og vi skal ikke mere være nødt til at rømme undaf vore Fiender. Med en Fregat som «Najaden» i Spidsen for Eders Brigger giver vi Slag for Slag.»

Einar fôr op.

Der var noget smittende i denne Begeistring, der nedslog alle nøkterne Betragtninger, og det forekom den unge Nordmand i denne Stund, at han var den, der mindst maatte svigte sit eget Fædreland.

Ligeoverfor den unge heltemodige Officer, der halvt en Krøbling alligevel stod der med Begeistringens Glød paa sine Kinder ved Tanken om Kampen for Fædrelandets Sag, kom der næsten en Skamfølelse over ham ved Tanken om hans egne Tvil og Betænkeligheder.

Nei — han maatte ikke svigte — allermindst han som Normand. Det var jo til Norge, Fregatten skulde gaa.

Det var til hans Fædrelands Forsvar mod Voldsmænd og Fiender, at den stolte Fregat var bestemt.

* * *

Det var otte Dage senere, at Ekvipagemesteren paa Nyholm stod med et Brev i Haanden, hvoraf 200 Rdr. Curant var faldt ud, idet han aabnede det — et Brev, der var adresseret til Kaptein, Ekvipagemester ved Nyholm, Ridder af Dannebrog Tuxen, og undertegnet Ellingsen, Verftseier i Strand.

Brevet indeholdt en Anmodning til Ekvipagemesteren om at beholde Einar Johnsen Odden ved Verftet indtil videre samt at besorge ham en Stedfortræder ombord paa Flaaden, hvortil indlagte Kurantsedler oversendtes.

Men samme Dag, som Nyholms Ekvipagemester stod med dette Brev i Haanden, havde han seet Fregatten »Najadens« Seil forsvinde i Sundet.

Og ombord i den forsvindende Fregat stod Einar Johnsen Odden som Kanonkommandør ved en af underste Batteris Kanoner.

Buhl havde lovet ham en Kanon — og Kaptein Holm havde indfriet sin Tredjekommanderendes Løfte.

X.

Medens man nede paa Holmens Verft byggede for Krigen, var man oppe i Norges Kystbyer ifærd med at bygge for Freden.

Midt under Krigen havde det gamle Samkvem med England atter udviklet sig, og den gamle Fart mellem Norge og de brittiske Sjøhavne var atter kommet i fuld Gang.

For de norske Trælastdragere var der atter Fred og ingen Fare: Den brittiske Regjering havde udstedt Frihedspas, de saakaldte Licenser.

Og saa byggedes der atter Skibe.

Atter lød Tømmermændenes Øksehug og Klinkhammernes Slag paa de forladte Verfter.

Ogsaa inde i Strand var der kommen Liv og Fart.

Nede paa Verftet stod Jens Kok hver Morgen og lod Verftsklokken synge ud — og ligesaa sikker som Klokken saaes den nye Verftseier selv hver Dag mellem Arbeiderne derinde.

Licensefarten og det fredelige Handelssamkvem med England havde med en Gang grebet støttende i Kapteinens Foretagsomhed. Der var neppe paa det gamle Verft begyndt at røre sig en liden fornyet Virksomhed, før der var indløbet Bestillinger paa Nybygninger og Reparationer af Fartøier, der skulde sættes i Licensefarten.

De Spaadomme fra det gamle Herskab i Byen, der havde spottet Kapteinens Optagelse af Arbeidet paa det Verft, som de selv havde nedlagt, havde vist sig at falde som døde og magtesløse Ord til Jorden.

Strand var i Løbet af kort Tid begyndt at komme sig ud af det gamle Dødvande og seile sig ind i en ny Tid.

Og den ensomme, menneskye Mand, der havde kaldt al denne Virksomhed tillive?

Jens Kok havde atter faaet et nyt Dyb i sin Herres Natur at fundere over.

Han kjendte ham ikke mere igjen.

Men paa den gamle Ulk gjorde den besynderlige Forvandling i hans Herres Maade at være paa alligevel et vist foruroligende Indtryk.

Det maatte betyde noget dette, mente han; det kunde ikke feile; Kapteinen nævnte aldrig noget om Tamp eller Juling.

Det vilde have været Jens en Beroligelse, om saa havde været Tilfældet; men den ene Dag for-

løb efter den anden, og Maaned fulgte paa Maaned, indtil det blev Høst og mørke Dage inde i Stuerne paa Dybvik; men Kapteinen gik der med det samme lyse Drag over sit Ansigt, som Jens Kok første Gang troede at have bemerket den Dag, Doktoren havde fulgt Margit Odden til Dybvik efter hendes lange Sygdom.

Heller ikke Kapteinens legemlige Tilstand syntes at give Grund til nogen Bekymring.

Hele Vinteren gjennem skjøttede han sit Tilsyn ved Verftet inde i Strand, hvor Tømmermandsbilerne og Klinkhammerne vedblev at klinge — indtil Verftsklokken en Dag pludselig hørte op at kalde Folkene til Arbeidet.

Kapteinen ude i Dybvik var død om Natten.

Han havde Dagen forud været oppe paa Sorenskrivergaarden og deponeret i Skriverens Hænder nogle Papirer — og ligesom «beskikket sit Hus» i Forudfølelsen af, hvad der skulde ske ham.

Et af de gamle Anfald havde gjentaget sig, og Jens Kok havde om Kvelden taget det Løfte af sin Herre, at han skulde purre ham, om det «trak op til noget».

Men den, som ingen purrede, var Kapteinen, og da Jens Kok om Morgenen saa ham ligge med Dødens Tegn paa sit Ansigt, saa det heller ikke ud til, at der var «trukket noget op» i Nattens Løb, ialfald ikke noget, som havde berørt hans Herre.

Ansigtet havde endnu noget af det samme lyse Drag, som han endnu laa der med Mindet om en Livets Festdag, der var forundt ham at opleve.

Men inde i det lille Strandsted stod Folk denne Morgen haandfaldne udenfor den lukkede Verftsport.

Der saaes ingen Jens Kok — og der lød ikke nogen Verftsklokke.

Arbeidet paa Verftet var stanset ligesaa pludselig, som det var kommet igang. Det travle Liv derinde ophørte ligesom en Høstflues Summen ved en Nattefrost.

Man vidste, at Kapteinens nærmeste Arvinger var «Hansane»; men Folk i Strand havde opgivet Troen paa det gamle Herskab — eller rettere, man kjendte Hansane for godt til ikke at vide, hvad man havde at vente af dem: Dersom de arvede Kapteinens Penge, vilde de vedblive at sidde ved sine Kort og sin Punschemugge, som de havde gjort det siden Konsul Ravn var død, og gamle Hansen havde trukket sig tilbage fra Forretningerne. Slægten var udartet — og Skaden var aabenbart nok ubodelig.

Dødsbudskabet virkede som lammende paa hele det lille Sted, og Folk begyndte atter at slæbe den ene Fod efter den anden som før.

Og saa syntes det ovenikjøbet at skulle blusse op med Krigen og Elendigheden igjen.

Morten Lods, som Tidens Omskiftelser atter havde sendt tilbage til sin Lodsstue oppe paa Bergknatten, var en Dag kommet ned med den sørgelige Besked, at der atter var Fiender i Farvandet. Han havde seet en hel Eskadre af Brigger og Fregatter udenfor Kysten som i den værste Krigens Tid.

Men der var da ogsaa kommen en Lokkefugl.

Denne Lokkefugl var — Fregatten «Najaden».

XI.

Fregatten «Najaden» var kommen til Norge.

Den Hemmelighedsfuldhed, der indtil det sidste Øieblik havde hvilet over dens Bestemmelsessted, havde forsaavidt havt sine Følger.

Uden at stoppes af nogen fiendtlig Krydser var Fregatten naaet ind i den norske Skjærgaard.

Men dermed var ogsaa dens lykkelige Stjerne gaaet ned.

Den grundstødte allerede i den første Havn, som den anløb, og fik sit Ror hugget løs.

Og endnu værre gik det Fregatten i dens første Sammenstød med Fienden. Den seilede sine Stænger overbord og maatte dækkes af de norske Brigger, medens den klarede Vraggodset fra sig.

Løitnant Buhl havde under denne Affære været angrebet af en Feber, som flere Gange havde gjentaget sig efter den smertelige Leddering af Ryggen, som var bleven Følgen af hans Kamp nede i Samsøbeltet.

Han havde tilbragt et Par Dage i sin Køie, og Einar havde hørt ham atter komme tilbage til de samme Fantasier, som han havde havt for sig i sin Saarfeber ombord i «Diktator», hvorunder han talte om at dø stykkevis i den Kamp for Fædrelandet, han stod i. Men en Morgen vaagnede han atter kraftigere og hans første Spørgsmaal ved Synet af sin Kammerat, der om Natten havde vaaget hos ham, gjaldt Fregatten.

Einar fortalte ham, at «Najaden» havde været nødt til at søge ind i Skjærgaarden, og at de for Øieblikket befandt sig i «Haven» Havn, fulgt af Briggerne «Lolland», «Samsø» og «Kiel».

«Og Riggen?» spurgte Buhl.

«Vi har igaar og inat faaet nye Stænger omhug,» var Svaret, «og er lykkeligvis ikke fuldt saa overriggede.»

«Overriggede? Har Fregatten været overrigget, mener du?»

«Dersom det ikke havde været Tilfældet, havde vi sandsynligvis ikke seilet vore Stænger overbord — vi mere end Briggerne.»

«Hm! Jeg antog, at man paa Holmen havde forstaaet den Sag.»

«Aa — Fregatten skulde være en Friseiler, og saa havde man overskredet de sedvanlige Dimensioner. Vi havde i Virkeligheden altfor høie Stænger, altfor svære Ræer og formegen Dug efter

Fregattens Skrog,» sagde Einar, der havde siddet med en tabellarisk Oversigt over Skibstakkelage for sig, medens han vaagede over sin Ven.

Buhl blev en Stund taus liggende, hvorpaa han i en tankefuld Tone henkastede:

«Jeg skulde ikke have trukket dig ombord her — Du hører hjemme paa Verftet. — Det var en daarlig Tjeneste jeg gjorde dig.»

«Jeg havde jo selv forlangt denne Tjeneste.»

«Hm! Alligevel saa jeg helst, at det havde været ugjort,» kom i den samme halvt aandsfraværende Tone, som om Buhls Tanker beskjæftigede sig med noget, som laa udenfor Samtalens Emne, medens Einar med en Blyant gjorde nogle Optegnelser i Randen af den haandskrevne Tabel, som havde optaget ham.

«Netop, — dersom vore Mersseil havde været afskaaret ved første Rev,» sagde han, og fortsatte sine Beregninger.

«Dersom vore Mersseil havde været afskaaret ved første Rev,» gjentog Buhl spørgende, uden at Bemerkningen dog syntes at have revet ham ud af hans Tanker.

«Ja, mener, at de i saa Fald vilde have passet for Fregatten,» var Svaret.

«Nu er de altsaa for store?»

«Efter disse Beregninger ja.»

«Og det vil altsaa ikke være usandsynligt, at

vi en vakker Dag atter kan seile vore Stænger overbord?»

«Umuligt er det ialfald ikke — dersom —»

Buhl reiste sig pludselig.

«Dersom — dersom der ikke hænder os noget værre, mener du?»

Einar lagde Tabellen fra sig og saa Buhl ind i Ansigtet.

Der var noget i den Maade, hvorpaa hans Ven gjorde denne Bemerkning, som slog ham.

«Noget værre — det mente jeg ikke.»

Buhl syntes pludselig at tage sig sammen.

«Jeg føler mig sterk nok til at melde mig til Tjeneste,» sagde han og satte Benene ud af Køjen. «Hvad der sker, enhver Mand maa gjøre sin Pligt.»

Det bankede paa Døren til Lugaren og Samtalen blev afbrudt.

Det var et Bud fra Chefen, der anmodede Løitnanten om at møde i Kahytten, saasnart han befandt sig saa vel.

«Jeg skal indfinde mig,» var Svaret, hvorpaa Buhl gav sig i Færd med at klæde sig, medens Einar atter greb til sine Papirer og sine Beregninger. En halv Time senere stod Buhl inde i Chefens Kahyt.

Det var et langt, temmelig stort Rum med Egepaneling og Egetræs Møbler. Lige foran Ind-

gangen hang et stort forgyldt Speil i Rococcoramme og med Konsol.

Fregatchefen stod foran dette Speil i Skjorteærmer, ifærd med at knytte en hvid Halsdug, der skulde bringe hans høie Flipper næsten op mod Ørene. Ved Døren stod en Oppasser med Kapteinens nybørstede Uniformsfrakke paa Armen.

Ved Buhls Indtrædelse vendte Kaptein Holm sig et Øieblik mod ham.

«Allerede i Tøiet Hr. Løitnant. Glæder mig, at De atter er *en vigør*, da jeg har en Indbydelse til Dem: Vi skal ombord i «Samsø» til grand Middag. Grotschilling var igaar i Tjenesteanliggender oppe i Arendal, og Folk deroppe har været splendide nok til at forære ham nogle langhalsede Flasker, som vi skal skylle ned vor Skibskost med.

Forøvrigt gav man Kapteinen ogsaa adskillige Piller at sluge: Man vilde helst have været Hans Majestæts faderlige Omsorg med Hensyn til Fregattens Opsendelse til Norge foruden. Hvad siger De om saadanne Ræsonnements?» spurgte Chefen, idet han strammede Halskluden, slog en Knude paa de tynde Spidser og gav Oppasseren et Vink om at hjælpe ham hans Uniformskjole paa.

«Det er disse engelske Licenser, der har kastet Folk Blaar i Øinene,» vedblev han, «men vi faar være D'Herrer Trælastexportørers Sympathi for-

uden. Buhl,» tilføiede han med sit rolige, lidt overlegne Smil.

«Forøvrigt var det i Anledning af en anden Sag, at jeg budsendte Dem,» sagde han afbrydende dette Emne, idet han tog et Brev op, der laa paa Konsolen foran ham. Jeg har i dette Øieblik faaet en Underretning med Hensyn til Deres Protegé, den unge Nordmand, som forlod sin Plads ved Holmen for at gaa ombord til os.

Brevet er fra Deres Familie Sorenskriveren, der anmoder mig om at give Einar Johnsen Permission, da hans Nærværelse paa Hjemstedet er ønskelig i Anledning af en Arvesag. Hans Beskytter, Kaptein Ellingsen er død, og som det lader til har denne truffet testamentariske Bestemmelser til Fordel for Deres Protegé. Det sees, at Brevet tidligere har været i Kjøbenhavn, hvor det var Testators Ønske, at den unge Mand skulde fortsætte sin Uddannelse ved Verftet; thi Brevet har en Paategning af Tuxen, der har sendt det tilbage under Sorenskriverens Adresse, hvorfra det atter er oversendt til Arendal, adresseret til mig. — De kjender sandsynligvis noget til dette? Forresten — der er Brevet, — der er intet til Hinder for, at De læser det,» vedblev Chefen, idet han rakte Buhl Brevet, som denne gav sig til at gjennemse, medens Holm staaende foran Speilet fæstede sit Kalvekryds med to sammenlænkede Guldnaale.

Da han var færdig, vendte han sig til Buhl, der saa op fra Brevet.

«Det er ganske vist ikke første Gang, jeg hører noget om dette,» sagde han. «Min Kusine lod mig forlyde med, at der fandtes et saadant Testamente til Fordel for min Ven Johnsen; men han selv antog dette at være en fuldstændig Misforstaaelse, da han aldrig havde hørt noget om, at han stod i nogetsomhelst Slægtskabsforhold til Kapteinen i Dybvik. Efter dette Brev maa det alligevel have været min Kusine, der var den bedst underrettede,» tilføiede Buhl, der atter gav sig ifærd med Læsningen, indtil han endelig lagde Papiret fra sig med den Bemerkning:

«Einar Johnsen Odden — der kan ikke være nogen Tvil om, at det gjælder ham.»

«Jeg er af samme Formening», sagde Chefen, der var ifærd med at trække sine Handsker op under Manchetterne, — «og naar vi kommer tilbage fra vor Middag, er det bedst, at De sender ham til mig. Jeg er naturligvis villig til at bevilge den forlangte Permission, skjønt jeg ganske vist kunde være fristet til at beholde ham ombord; han har jo allerede to Aar været i Sælen og forstaar sig paa noget af hvert, hører jeg. Han er for Tiden Kanonkommandør?»

«Ja!»

«Godt! Saa er den Sag afgjort, Hr. Løitnant

— og nu i Tøiet, vedblev Chefen, idet han saa paa sit Uhr. «De gaar med i min Baad?»

Buhl nikkede.

Der var kommet et vist roligt Udtryk over hans Ansigt, der syntes at være fremkaldt af denne Samtale angaaende hans Ven, og nogle Øieblikke efter sad han agter i Chefsbaaden, der førte Kaptein Holm og nogle andre af hans Officerer ombord i Briggen «Samsø», der havde heiset Flag til Tegn paa Fest.

Nogle Timer senere stod en Gruppe af Officerer oppe paa Udkikket overfor Husene i «Haven», og betragtede med sine Kikkerter en fiendtlig Eskadre, der laverede udenfor Kysten.

Midt i Gruppen stod Fregatten «Najadens» Chef, omgivet af sine Officerer, — Cheferne paa de tre Brigger «Lolland», «Samsø» og «Kiel», foruden endel af de yngre Officerer fra Fregatten, hvis høie Toppe hævede sig jevnhøit med den Høide, hvorpaa man stod og iagttog den fiendtlige Eskadre.

Men Fregatten laa alligevel trygt nok der den laa — selv om dens høie Stænger aabenbarede Fienden dens Tilstedeværelse.

Mellem den og Eskadren udenfor laa en Ind-

seiling opfyldt af Fluer og Skjær, som ingen Fiende vilde dumdriste sig til at beseile.

Denne Forstaaelse af Stillingen laa tydelig nok udtrykt i Eskadrechefens rolige Ansigt, og der var visselig heller ingen af hans Skibschefer, der i Stunden tænkte sig Muligheden af, at den fiendtlige Flaadeafdeling vilde holde ind mod deres Ankerplads.

Man ventede hvert Øieblik at se den vende og atter staa tilsjøs.

Men der var en af de yngre Officerer, som forholdt sig taus, medens han ufravendt stirrede ud mod Eskadren med sin Kikkert, indtil «Najadens» Chef vendte sig mod ham med Bemerkningen:

«En ordentlig Bulbider, Buhl.»

«Ja, Hr. Kaptein.»

«Hvor sterk mener De han er? Grotschilling antager ham paa 70.»

«Det er ikke langt fra Sandheden; den er netop paa 68 Kanoner, Hr. Kaptein.»

«Det er temmelig nøiagtigt,» henkastede Eskadrechefen med et Blik paa den unge Officers alvorlige Ansigt, «mere end jeg paa denne Afstand vilde indlade mig paa at afgjøre,» tilføiede han i sin lidt fornemme Tone, idet han samtidig atter satte Kikkerten for Øiet.

Buhl besvarede ikke Bemerkningen; men blev

en Stund taus staaende, indtil han pludselig vendte sig til Eskadrechefen med Spørgsmaalet:

«Tillader Hr. Kapteinen, at den Mand, som sidder der nede ved Giggen, et Øieblik kommer herop?»

«Deres Protegé Kanonkommandøren?»

Buhl bejaede Spørgsmaalet.

«Og af hvilken Grund skulde De ønske ham herop?»

«Fordi jeg har en temmelig bestemt Formening om, hvem denne Tredækker er, og ønsker at lade ham faa den i Kikkerten, han kjender den endnu bedre.»

«Godt! Kald ham herop!»

Et Minut efter stod Einar med Kikkerten i Haanden; men Undersøgelsen varede kun nogle Sekunder, hvorpaa Buhl spurgte:

«Kjender du ham?»

«Det er «Diktator»,» var Svaret.

«Hm! Det lader til at Løitnant Buhl har Ret,» sagde Kapteinen henvendt til sine Officer, men dermed finder jeg det dog lige usandsynligt, at denne Kolos skulde driste sig herind, medmindre dens Chef er en dumdristig Brand.»

«Men det er netop, hvad denne Tredækkers Chef er,» kom der fra Buhl i en rolig Tone.

«Sandt! De kjender jo ogsaa Chefen, Løitnant Buhl?»

Der kom en let Strøm af Blod op i den unge Sjøofficers Ansigt.

»Ja — til min Ulykke, Hr. Kaptein og jeg har gode Grunde til ikke at glemme ham.»

»Saaledes, og Deres Ven kjender ham kanske ogsaa og er af samme Formening som De selv om ham?»

Kapteinen vendte sig med disse Ord til Einar Odden.

»Ja, jeg kjender ham,» var det bestemte Svar.

»Og som Løitnant Buhl tror du ham istand til hvilkensomhelst Dumdristighed, min Gut!»

»Netop — til hvilkensomhelst Dumdristighed!» var Svaret.

Hm!

Kaptein Holm havde atter grebet Kikkerten, som han imidlertid helt pludselig lod synke, hvorpaa han ligesaa hurtigt slog den sammen.

»Al videre Diskussion om denne Sag er unfornøden her, mine Herrer.» sagde han i et hurtigere Tempo end den rolige Mand ellers pleiede at tale. »Disse Godtfolk holder Løbet ind; derom er der ikke mere nogen Tvil — vi maa ombord!»

Han skred med disse Ord nedover Bergknauserne. Hans Officerer fulgte, og nogle Minutter efter roedes de ombord i Fregatten, hvor der agter paa Skandsen holdtes et kort Krigsraad.

Øieblikkene var kostbare; thi med den Mer-

seilskuling af fri Vind, som blæste, vilde Fienden være inde i «Haven» inden en halv Time eller i det høieste tre Kvarter.

Man havde Valget mellem at kjæmpe der man laa, sammenklemt i den lille Vik, eller at søge at naa en østligere Havn i Skjærgaarden, hvor Fienden paa Grund af sit større Dybgaaende ikke kunde følge. Der var endnu et tredie Alternativ: Fregatten «Najaden» var en ypperlig Seiler. Den vilde uden Vanskelighed kunne lade Linieskibet, det gamle «Diktator» efter sig; men dette Forslag, der fremkom som en høimodig Selvopofrelse fra en af Brigchefernes Side, blev øieblikkelig afvist af Kaptein Holm. Han vilde ikke opofre Briggerne og sine tapre Gutter ombord i dem, som saa mangen Gang havde bragt ham Seier.

Efter en hurtig Raadslagning med Lodserne bestemte han sig for den skjæbnesvangre Udvei, at søge den østligere Havn Lyngør.

Krigsraadet var dermed endt.

Nogle faa Minutter senere stod Fregatten ud af «Haven» Havn fulgt af Briggerne.

For ikke at spilde Tiden havde man overhugget Ankertaugene og for en strygende Bør bar det østover med «Samsø» og «Kiel» i Spidsen, medens «Najaden» og Kaptein Holms gamle seiersvante «Lolland» dækkede Retræten. Men trods al Ilfærdighed havde det ikke lykkedes at faa større

Formon, end at «Najaden» og «Lolland» kunde naaes af Linieskibets Baugkanoner. Som en Følge heraf var der umiddelbart efter Afseilingen fra «Haven» slaaet «klart Skib» ombord i hele Eskadren.

Nede paa Fregattens Batteri stod Folkene ved sine Poster, og fra Speilportene tordnede Kanonerne mod den forfølgende Fiende, uden at denne Ild syntes at gjøre synderlig Virkning. Ved de øvrige Kanoner stod Folkene endnu ledige og saa af og til ud gjennem Portene for at faa Øie paa den forfølgende fiendtlige Eskadre, hvis Kanoner man hørte, men hvis Kugler dog endnu ikke havde rammet Fregatten.

Der forløb en Halvtime under denne Spænding, da der med en Gang hørtes et Hurraraab fra Dækket.

I samme Øieblik kom Løitnant Buhl ned paa Batteriet, saluterede Batterichefen, med hvem han vekslede nogle Ord, hvorpaa han begav sig til sin Post ved Fregattens Baugkanoner, hvor Folkene fremdeles stod ledige.

Han saa oprømt ud, idet han nærmede sig sin Ven.

«James Stewart har seilet en af sine Brigger paa et Blindskjær,» sagde han, «og maattet lade endnu en tilbage for at hjælpe sin uheldige Kammerat.»

Selv sakker han agterud og hans Kugler

vander i Kjølvandet. For denne Gang er vi af med ham.»

Det var disse Begivenheder, som havde fremkaldt den oprømte Stemning paa Dækket, og i næste Øieblik taug ogsaa Speilkanonerne til Bekræftelse paa Rigtigheden af denne Anskuelse. Fienden var sakket saa langt agterud, at man ikke mere kunde faa «Ram» paa ham, og Fregatten skummede afsted for den strygende Bris.

«Kaptein Holm er bestemt paa at ankre op i Lyngør,» vedblev Buhl, «og saasnart vi kommer tilankers, har du at melde dig hos ham. Han har en Nyhed til dig — —»

Einar saa næsten skuffet ud.

Der var altsaa ikke mere Tale om at komme i Lag med Fienden.

Buhl nikkede bekræftende med Hovedet.

«En Nyhed til mig?» spurgte han.

«Ja, det lader til, at du er født under en lykkeligere Stjerne end de fleste andre dødelige,» vedblev han. «Min Kusine var nok den, der havde sine Ord i Behold. Kaptein Holm har nemlig idag faaet Brev fra hendes Fader, hvori han anmoder Kapteinen om at give dig Permission, for at du kan overtage din Post ved Verftet i Strand.»

Einar stirrede den talende ind i Ansigtet, medens han med en tvilende Mine rystede paa Hovedet.

«Jeg antager dog fremdeles, at dette maa

bero paa en Misforstaaelse,» sagde han, men samtidig skjød der en sterk Farve op i hans Kinder, der røbede den Sindsbevægelse, som Buhls Meddelelse havde fremkaldt.

Der dukkede en liden Erindring op hos ham, Erindringen om det lille Ungdomsarbeide, han havde havt for sig i Bergkløften hjemme paa Odden.

Det var kommet ud af Jens Kok, at det nok egentlig var Kapteinen i Dybvik selv, som havde kjøbt dette Barnearbeide — og Kapteinen var en Mand, der selv forstod og interesserede sig for det Slags Arbeide.

Den Tone, hvori Buhl talte, var ogsaa altfor sikker til ikke at bringe Einar selv til at opgive endel af sine Tvil.

Umuligt var det jo ikke, at Kapteinen som Verftseier havde taget Sigte paa ham som Morfaderen, gamle Sølve Bygmesters Efterfølger ved Verftet.

Stod han saaledes virkelig ved Opfyldelsen af sit kjæreste Ungdomshaab? — Skulde det blive Virkelighed med Skibet, det store statelige Skib, som han skulde staa paa Dækket af, medens Flag ved Flag slog ud om ham og Hurraraabene lød, — Skibet, som skulde bære hans Barndomsvenindes Navn?

Var det dette, han skulde naa til ved at trække

i Kongens Trøie, ligesom det var gaaet hans Morfader før ham.

— Pludselig for Ankertaugene over hans Hoved ud af Klydsene og vakte ham af hans Tanker.

Fregatten var allerede inde paa Lyngørs trygge Havn, hvor ingen Fiender skulde driste sig til at forfølge dem, — og i næste Stund skulde han møde hos sin Chef for at modtage sit Orlov.

Med en Gang følte han et haardt Greb i sin Arm.

«Der kommer nogle Mastetoppe op over Holmen der:» det var Buhl, som talte, idet han pegte ud gjennem Baugporten, hvor han stod.

Einar saa ud.

«Det er «Diktators» Bovenbramtoppe!»

Buhl blev et Øieblik taus staaende, medens hans Blik fæstede sig paa de tre høie Mastetoppe, der bevægede sig frem over Randen af Steinsø.

Det var Linieskibets Toppe, derom var der ingen Tvil; men Lodserne havde jo forsikret Kaptein Holm, at det ikke kunde flyde ind paa selve Lyngør Havn, — og endnu var det ikke i det trange Sund, der førte ind til Havnen.

«Han grundstøder om et Øieblik, skal du se.»

«Fregatten er kommen herind,» sagde Einar i en eftertænksom Tone, «og saavidt jeg tror, stikker ikke «Diktator» dybere. Det er en gammel fladbundet Spanier.»

«Vi faar se,» mumlede Buhl; «men i ethvert Tilfælde tør det komme James Stewart dyrt at staa. Der er signaliseret efter Kanonbaadafdelingerne i Arendal og Risør — — og jeg haaber, vi skal give ham nok at bestille, indtil de kommer.»

Einar gav intet Svar, da det store Skib i samme Øieblik viste sig inde i selve Indløbet med sine Merseil paa Rand, glidende langsomt og majestætisk som i Følelsen af sin Overlegenhed ind paa Havnen, indtil det borede sin Baug ind i Lyngørholmens udskydende Lavgrund.

«Brænd løs paa Batteriet!» lød med en Gang Kommandoen.

Folkene styrtede til Kanonerne.

Men af «Najadens» seksten Kanoner i det Styrbords Batteri, var det kun de fire forreste, som man kunde faa Sigte paa Fienden med.

Fregatten laa næsten med sin Baug mod Linjeskibets Bredside. Heller ikke paa Dæksbatteriet kunde flere Kanoner bringes til at bære. Endnu uheldigere laa Briggerne, i Veien for hverandre.

Men oppe paa Kommandobroen stod «Najadens» Chef.

Og han saa fornem ud, som han stod der, Eskadrechefen.

Der var en ophøiet Ro over hans Ansigt, som Liv og Død var ham et uvedkommende Spørgsmaal. Der var ikke mere Tanke om at undgaa den

ulige Kamp. Hvad der nu vedkom ham, var at hævde Flagets Ære.

Og saa havde han sendt Befalingen ned til Batterichefen.

«Brænd løs!»

Det var denne Befaling, som havde lydt nede paa Batteriet, — og dernede adlød man.

De fire Styrbords Baugkanoner aabnede sin Ild mod den mørke Kolos, som laa der taus og truende med sine tre Rader af Ildsvælg ligeover disse fire Kanoner, der vovede at optage Kampen mod dens Overmagt, — indtil Vulkanen brød løs: Laget fra hele det mægtige Skibs Bredside tordnede ind over Fregatten. Distancen var ikke fuldt Musketskuds.

Saameget mere knusende Laget.

«Najadens» to forreste Kanonporte splintredes og forvandledes til store Gab, og Betjeningen blev nedskudt; men selve Kanonerne var endnu ikke rammede. Over de faldnes Legemer styrtede sig en ny Flok af Mænd, der atter vendte disse Kanoner mod Fienden og atter meiedes ned af Linieskibets Ild gjennem de sønderskudte Porte.

To — tre Gange det samme forfærdelige Myrderi og det samme Krav til de endnu levende.

Den eneste ved første Kanon, som endnu ikke var rammet, var Einar.

Den unge Kanoner syntes at være skudfri

som hans Kanon. Sveden silede ned ad hans Ansigt; men alligevel brændte han som i Feber, medens den ene Tanke tog den anden, det ene Billede afløstes af det andet i hurtige Blink for hans indre Øie.

Det var ham, som skulde havt Orlov af sin Chef, naar der ankredes i Lyngør Havn.

Det var bare nogle korte Øieblikke, siden han havde staaet der og drømt sig hjemme ved Verftet i Strand, — og nu stod han der midt i den sønderskudte Baugport ligeoverfor denne ildsprudende Vulkan, som dræbte ned om ham.

Han havde mange Gange før staaet for Fiendens Kugler; men dette var forfærdeligt — dette Myrderi, alle disse døde, lemlæstede Mennesker, der tumlede om ham.

Det var næsten, som alt dette blev noget uvirkeligt, — som han stod der midt i en forfærdelig Drøm.

Med en Gang saa han ind i sin Moders Hytte, hans fine vakre Moder sad der, medens Ilden fra Skorstenen lyste paa hendes Ansigt, og i hendes Fang laa en med Hovedet bøiet — en, der pludselig vendte sig og strakte begge sine Hænder ud mod ham med sit varme gode Smil.

Det var saa forunderlig stilt og trygt derinde ved den skinnende Ild — men pludselig vekslede Billedet: Den unge fornemme Kvinde, som havde

været hans Borddame nede i Byfogdens Hus, stod foran ham med sine store glimrende Øine, det hoverende Smil og de spottende Ord paa Munden:

«Forstaar De da ikke, at saa saare I faar Eders Fregat færdig, skyder Fienden den sønder og sammen —»

Midt under dette hørte han ligesom langt borte Buhls og Batterichefens Tilraab til Folkene, der vadede frem til Kampen i sine Kammeraters Blod, medens han næsten mekanisk, men alligevel med Feberhast udførte sit Arbeide ved Kanonen.

Med en Gang stod en høi fornem Skikkelse lige ved hans Side.

Det var Eskadrechefen, der var kommen ned paa Batteriet.

Hans Ansigt havde endnu den fornemme Ro, idet han traadte lige ud i den sønderskudte Kanonport, hvor han blev staaende, medens Einar rettede Kanonen ind.

Eskadrechefens Blik faldt paa den unge Kanoners Ansigt, som om der et Øieblik for ham en Erindring om noget, der vedkom Eieren af dette Ansigt, gjennem Tankerne.

Men vilde han ikke træde tilside!

Kanoneren nølede og saa spørgende op til sin Chef.

Spørgsmaalet syntes at blive forstaaet: men Eskadrechefen traadte ikke tilside.

«Brænd løs, min Gut,» sagde han roligt.

«Brænd løs, naar du er færdig,» gjentog han, medens han blev staaende og saa ud gjennem Kanonportens Gab, idet han løftede en Haand og spurgte:

«Denne unge Gut, som staar der ved Faldrebet — du kjender jo Officererne derover?»

«Det er Chefen selv, Hr. Kaptein!»

Der kom intet Svar, men Eskadrechefen lod pludselig den Arm, som han havde løftet, synke.

Afstanden var ikke større, end at han tydelig saa sin unge Modstander.

Med de udslagne Lapeller paa sin Uniformsfrakke, der lod til Syne det elegante Kalvekryds, den guldknappede Vest og de høie blanke Støvler med Guldkvasterne stod den unge Britte der med sin energiske Mine.

En tyveaars Gut!

Der viste sig et Øieblik en Rynke paa Kaptein Holms fornemme Pande, som om den Omstændighed, at hans overmægtige Fiende var en saa blot ung og uberømt Officer, blev ham pinlig.

Men i samme Øieblik splintredes Finkenettet lige ved «Diktators» Faldreb.

Den unge Britte var ikke mere at se ved sin Plads, da Røgen var trukket bort.

Det var Baugkanonens Kugle, som havde rammet Maal.

Var James Stewart falden?

Kaptein Holm traadte pludselig tilbage fra Kanonporten.

Havde han søgt Døden i Overbevisningen om, at der intet andet stod ham tilbage som Offer til hans Sjømandsære, saa syntes dette hans dristige Fiendes Fald atter at have givet ham Tanker om Muligheder, som endnu maatte fristes.

I næste Øieblik stod han atter oppe paa sin Plads paa Skandsen af sit forskudte Skib, hvor Flaget var borte. En Kugle fra Fienden havde for tredie Gang skudt det ned, og for tredie Gang lød Eskadrechefens Befaling: «Op med Flaget!»

Men et Øieblik efter saa han James Stewart atter indtage sin Plads ved Faldrebet og hørte hans: Fyr!

Tegnet til en ny Ødelæggelsens Jernhaggel, der brød ind over den ulykkelige Fregat.

* * *

Nede paa Batteriet var Skumringen allerede begyndt at indtræde. Kampen havde allerede varet en Time, og Skibsdrengene havde faaet Befaling til at tænde Lanternerne. De halvnøgne Skikkelser, sværtede af Krudtrøg og vædede af sine Kammeraters Blod, kjæmpende ved de flimrende Lys af Lanternerne, frembød et forfærdeligt Skue, — og for hvert nyt Lag fra Fregattens forfærdelige Modstander, blev Sceneriet vildere. Paa

det forholdsvis ubetydelige Rum af Batteriet, hvor Kampen paagik, fra 1ste til 4de Styrbordskanon, laa døde Mennesker og afskudte Lemmer af endnu levende. Der var ikke Hænder nok til at rydde Dækket under det Myrderi, som frembragtes af 50 Ildsvælg, der med faa Minutters Mellemrum sendte sine Kugler mod den ulykkelige Fregats Styrbords Forskib i Musketskuds Afstand.

Og alligevel kjæmpedes der. Dødens Frygt var overvundet, Kampens Raseri var traadt i Stedet.

Ansættere, Viskere og Kanonkommandører gjorde sin Gjerning ved de fire Kanoner med en Vildskabens Rastløshed, under Skrigene fra de sønderskudte Kammerater. Der var ingen, der lod som man hørte dem. Det var, som alle Følelser var slugt af den eneste — Kampraseriet. Midt under dette kom et fuldstændig Lammelsens Øieblik. Den 1ste Baugkanon var rammet af en Kugle i Mundingen og slynget ned af sin Lavet, samtidig taug alle de tre andre Kanoner.

»Fyr! Fyr væk!« hørtes Buhls Stemme.

Men Mandskabet ved de tre eneste Kanoner, der endnu for et halvt Minut siden havde kunnet bære paa Fiendens Agterskib, saalangt frem som til Stormasten, stod som lamslagne med hængende Arme.

En Kanonkommandør pegte ud af Kanon-

porten, idet han saa paa Løitnanten med blodunderløbne Øine.

Der var med en Gang bleven tyst paa hele Batteriet, — selv de Saarede hørte et Øieblik op at skrige.

Krudtlangerne hævede hele Overkroppen op af sine Hul, blev siddende og gloede om sig med sine sværtede Ansigter og sine forfærdede Øine.

Der laa nok af Ammunition ved Kanonerne til at de kunde tage sig en Hvil paa Kanten af det blodige Dæk; men der var ingen, som mere havde Brug for den.

Fra de tre Kanonporte saa man ikke mere Fienden. Mundingerne af Kanonerne pegte mod Husene paa Lyngørholmen.

Buhl begreb øieblikkelig, hvad der var skeet.

Fregattens Spring var skudt over, og den var sakket ned med Agterskibet, saaledes, at den laa med Baugen lige mod Fienden.

Folkenes Ansigter udtrykte en Fortvilelsens Ro. Nogle af dem havde sat sig ned paa Lavetterne og græd, medens Dødsfrygten begyndte at gribe dem, da Kampens Raseri ikke mere holdt dem oppe paa Lidenskabens Høide. Nogle holdt sine Hænder for Hovedet, andre stirrede stivt ud i Rummet med vildt opspilede Pupiller. Ingen talte til sine Sidemænd, da der midt i dette Lammelsens Øieblik lød en Stemme.

Den kom fra en af Kanonporterne, hvor en Ansætter laa med Hovedet halvt ude.

«Der kommer Jollen ud med et nyt Spring.»

Einar og Buhl var samtidig sprungne hen til hver sin Kanonport.

En af «Najadens» Baade var virkelig ude. Seks Sluproere sad ved Aarerne og en Kvartermester agter med en Trosse, som han firede af, idet Baaden skjød forover.

Der var ikke en halv Kabel at ro ud, men Sluproerne havde neppe gjort fire fem Aaretag, før Kvartermesteren slap Trossen og førte begge Hænder til Hovedet.

Det var en høi vakker Mand.

Han stod et Øieblik, vaklende som et rodhuggent Træ og stupte derpaa tvers over Rælingen, hvor hans døde Legeme blev liggende i nogle Rykninger. Han havde faaet en Kugle fra Skytterne i «Diktators» Mers og var rammet i Hovedet.

En af Sluproerne sprang med et sky Blik til Skytterne over ham agter og indtog den dødes Plads; men i samme Øieblik faldt en af hans Kammerater ned fra Toften, og hans Aare, der gled langs Siden af Baaden med Bladet, forhindrede den nærmest siddende fra at faa Tag i Vandet. Jollen dreiede styrbord ud og samtidig krøb atter en Sluproer sammen med begge Hæn-

derne mod Underlivet. Bagbords Roere maatte ophøre at bruge sine Aarer.

Baaden blev liggende midt i Sundet som et sikkert Maal for Kuglerne fra «Diktators» Marinere.

Buhl vendte sig og holdt nogle Sekunder Haanden op for Øinene, da han pludselig hørte den gneldrende Lyd af en Baadsmandspibe.

Et Øieblik efter saaes en lang hvid Baad lige udenfor Kanonporten, og i Baaden sad Chefens ti Sluproere ved sine Aarer. Det var paa disse ti raske unge Gutters Arme, at det beroede om Fregatten endnu skulde komme i den Stilling, at den kunde besvare Fiendens Ild. De langede ud som for Livet, Chefens Sluproere, medens han selv stod paa Kommandobroen og havde dem under sine Øine.

En Officer, der stod agter i Baaden firede en ny Trosse ud.

Buhl vendte sig mod Folkene paa Batteriet, der endnu sad med sine forunderlige indadvendte Øine, og saa ud, som de var langt borte.

En Skibsgut, der var gaaet for at tænde en Lygte, var kommen tilbage; men istedetfor at hænge Lygten op, blev han staaende med stive Øine, stirrende om sig fra den ene til den anden af disse tause Mænd, hvorpaa han pludselig satte Lygten ned og kastede sig paa Knæ.

Det blege forfærdede Ansigt løftedes, og han

foldede sine Hænder, idet han begyndte: «Fader vor — Du som er i Himlene —»

«Du som er i Himlene,» lød det som en sagte Gjenlyd fra Mændene med de underlige Øine, medens de fingrende Hænder knugede sig sammen og Bønnen gik som en Mumlen fra Mund til Mund; indtil der med en Gang faldt som et elektrisk Skin over Batteriet.

Einar saa Buhls Ansigt oplyses. Han saa, at hans Blik med et Udtryk af Medlidenhed hvilede paa den bedende Guts Ansigt. Han havde seet i et flygtigt Blik ud gjennem Kanonporten, at Chefschaluppen vilde friste Jollens Skjæbne. Den ulykkelige Fregats egen Skjæbne var beseglet; — han vidste, at i næste Øieblik vilde Laget fra «Diktator» komme — Laget, der vilde sønderflænge og dræbe om ham. Hvad var der andet at sige disse Mænd, end hvad den blege Gut med den bævende Mund sagde foran dem. — Pludselig fulgtes det elektriske Lysskin af Knaldet, kun et eneste — derpaa en knasende Lyd af sondersplitret Træ og et dumpt Slag langt inde i Rummet.

Kuglen havde rammet Baugporten, hvorved Buhl stod, og Einar saa ham at slaa begge sine Hænder sammen over Brystet.

Einar styrtede hen til ham og søgte at holde ham oppe.

«Læg mig ned paa Kanonen,» sagde den Saarede.

«Men du vil forbløde; lad os se at komme ned til Lasarettet.»

«Nei — lad mig ligge her paa Lavetten. De har nok af Folk nede i Lazarettet.»

«Saa vil jeg hente en af Kirurgerne herop.»

«Nei!» Ordet kom lavt men bestemt.

«Jeg har faaet min Rest. Det er bleven en Ende paa denne Død stykkevis, som jeg imellem ikke kunde faa fra mig Tanken paa — — det var da ogsaa evig Sandhed — — det var en ærlig Kugle, James Stewart denne Gang sendte mig — — Dersom Du faar Ram paa ham, saa send ham en igjen — — — Nu kan jeg dø paa min Post.»

Einar forsøgte ikke mere at overtale ham. Han bøiede sig taus ned og gjorde et Forsøg paa at knappe hans Uniformskjole op, men Buhl gjorde en liden afværgende Bevægelse med Hovedet.

«Nei — gaa til din Post — se at holde Modet oppe hos Folkene — —.» Einar hørte ikke mere.

Fra «Diktators» Bredside tordnede et nyt Lag fulgt af et Brag, som om en hel Klode styrtede sammen over ham. Det var alle Fregattens Master og Ræer, der med en Gang brækkede og i sit Fald knuste hele Fartøiets Dæk, de styrtede sam-

men over Batteriet, medens Skroget krængede styrbord og satte Batteriets Porte under Vand.

Einar forsøgte at gribe sin Ven i sine Arme; men ved at lægge Haanden mod hans Bryst følte han, at hans Hjerte havde ophørt at slaa.

Den heltemodige unge Officer var død paa sin Post.

Einar kastede et sidste Blik paa sin afsjælede Vens Legeme, styrtede efter de rædselslagne Mandskaber ud gjennem en af de Bagbords Kanonporte, og svang sig op paa øverste Dæk.

Deroppe kastede Folk sig ud fra det brændende Vrag. Den eneste, der stod tilbage, var Chefen.

Han var rammet af en Splint over den høie, rolige Pande og næsten blindet af Blodet, der strømmede ned over hans Ansigt.

Midt i Ødelæggelsen om ham, stod han der med en næsten ophøiet Ro paa det synkende, brændende Skrog, der dirrede og vaandede sig under ham, som var det et levende Væsen, der stred i Dødskamp.

Det syntes, som Synet af dette forfærdelige Skue om ham havde bundet hans Tanker, indtil der pludselig tændtes en energisk Rødme paa hans Ansigt.

Han stod der jo endnu med sin fulde Kraft. Han kunde jo endnu kjæmpe — kanske endnu

slaa et Slag for Flagets Ære og hans Kammerater ombord i de tre Brigger.

«Er der ingen, der vil hjælpe sin Chef fraborde!» raabte han pludselig.

Jo, der var en, som i samme Øieblik havde slaaet en Arm om ham, — en af Blod og Krudtrøg halv ukjendelig Skikkelse; men med to ungdomssterke Arme, der klarede sig frem mellem Vraggodset rundt om det brændende Skrog, indtil det lykkedes at naa en Jolle.

* * *

«Najadens» Chef var frelst — og en halv Time efter fulgtes det blodige Drama af en Kanonbaadkamp. Kanonjollerne fra Risør havde indfundet sig paa Kamppladsen og førtes i Ilden af Eskadrechefen selv; men den Dumdristighedens Lykke, som havde fulgt den energiske Fiende, svigtede heller ikke i denne Kamp, saalidet som den Koldblodighed og Sjømandsdygtighed, som Kaptein James Pattson Stewart i saa høi Grad besad. Trods alle Anstrengelser fra den lille Kanonflotilles Side, lykkedes det Kaptein Stewart at bjerge baade sit Linjeskib og sine Brigger ud af det trange Farvand.

Ved Morgenens Frembrud laa alene den statelige Fregat som et sunkent Vrag i Lyngør Havn.

XII.

Rygtet om den ulykkelige Begivenhed i Lyngør gik som en Løbeild langs Kysten. De optiske Telegrafer bragte det i Løbet af nogle Timer til alle de smaa Byer paa Vestkysten, hvor det frembragte Sorg og Skræk.

Man haabede i de første Stunder, at disse Rygter var overdrevne, men Virkeligheden var denne Gang endnu forfærdeligere end de første Beretninger om Kampen.

Til alle de nærmeste Kystbyer om Lyngør førtes saarede og døende til Forpleining.

Ogsaa til Strand var Rædselsbudskabet kommet og kort efter vidste man ogsaa, at Stedet havde ydet sit Offer til den fortvilede Kamp.

Margit Oddens Søn var blandt de haardt saarede. Han var bleven kvæstet under Kanonbaadkampen, og den ulykkelige Moder havde selv begivet sig paa Vei til Østre Risør, hvor hendes Søn var indlagt til Forpleining i Kaptein Bies Hus.

Den gamle Doktor selv havde ledsaget hende.

Det var jo i og for sig en sørgelig Begivenhed, men der var samtidig kommet et Rygte ud, paa Stedet, der endnu satte Sindene i sterkere Bevægelse. Der var sivet et Ord ud, som den gamle Doktor skulde have udeladt sig før sin Afreise, et Ord, som havde fremkaldt denne Sindsbevægelse. Thi man vidste af Erfaring, at Doktoren ikke pleiede at komme med løst Snak. Han vilde saaledes vide, at den, der skulde tage Kapteinens Arbeide op i Byen ingen anden var end den dødssaarede Søn af Margit Odden.

Og efterhaanden havde dette Rygte antaget mere og mere bestemte Former. Det var kommen fra Skrivergaarden et Ord om, at hele Kapteinens Formue, Jordegods og Verftet var testamenteret til Margit Sølvesdatters Søn. Det var Testamentets Ordlyd, som Skriveren rigtignok skulde have gjort den Bemerkning ved, at man brugte at sætte Fadernavnet, hvortil Kapteinen imidlertid skulde have svaret, at det han skrev, det skrev han.

Og det var med et Afskrift af dette Dokument i Lommen, at Doktoren havde fulgt den unge Arvings Moder for at tilse hendes Søn.

Men om disse Dispositioner nogensinde vilde komme Strand eller Margit Sølvesdatters Søn tilgode, var det ubesvarede Spørgsmaal.

Der kom sørgelige Rygter nok fra Risør, hvor Døden herjede blandt de saarede.

Snart var det en, snart en anden Kjending eller Ven af Folk i Strand, som var bukket under for Saarfeberen og Mangelen paa betimelig Lægehjælp.

Og Einar Johnsen hørte til de haardt saarede; det forlød, at de Skibskirurger, der havde behandlet ham, havde sat sit eneste Haab til en Amputation.

— Heller ikke i den saaredes nærmere Omgivelser var der større Tryghed.

Det havde vistnok lykkedes den gamle Doktor at forhindre en Amputation.

Han havde paataget sig Ansvaret ved at behandle den saarede paa sin egen Maade.

Men havde han reddet denne fra at blive en Arm fattigere, saa syntes det, som hans Kunst intet kunde formaa mod den Feber, der havde taget Magt over hans Patient, der laa i Fantasier, befandt sig midt oppe i den fortvilede Kamp paa »Najadens« Batteri, som han oplevede paany.

Det eneste, der syntes at staa klart for ham i hans roligere Stunder var, at han var bleven en Krøbling, og at der var foretaget en Amputation af hans Arm, ligesom det havde været Tilfældet med hans Ven Buhl, en Indbildning, som havde

sin naturlige Grund i Kirurgernes Udtalelse om hans Tilstand, som ikke var bleven ham skjult.

Og denne Indbildning, som det hverken lykkedes hans Moder eller hans Doktor at betage ham, forværrede hans Tilstand.

Trods al den gamle Læges Kunst, laa hans Patient Dag for Dag i en betænkelig Tilstand, indtil der en Dag indtraf en uventet Begivenhed.

Der havde ankret en lang mørk Kanonbaad ude paa Risørs Havn og en ung spænstig Officer sprang iland, hvorpaa han tog Veien op til Kaptein Bies lille Hus.

Lidt efter lød pludselig raske Skridt i den saaredes Værelse. En Sabel raslede og en glad, freidig Stemme raabte hans Navn.

Einar for op.

Løitnant Klinck stod foran hans Seng, og den saarede reiste sig med en hurtig Bevægelse, førte Haanden op til Hovedet med en militær Hilsen.

Det var den sønderskudte Arm, som han pludselig havde løftet.

«Ei, ei! Sandelig om det staar daarlig til nu,» raabte Klinck paa sin freidige Maade og tog hans Haand.

Einar saa med et underlig Blik, som en, der pludselig vaagner af en pinlig Drøm, paa Løitnanten og derpaa paa sin Arm, der endnu var

ombundet med Bandagen; men den var der, — og han kunde uden Møie bevæge den.

Havde alle disse Forestillinger om, at han var en Krøbling bare været en Feberfantasi?

Han saa med et spørgende Blik paa Løitnant Klincks Ansigt, der var bevæget, medens han vedblev at holde Einars Haand, indtil han pludselig i sin sedvanlige livsglade Tone udbrød:

«Der er visse Mennesker, som Lykken kaarer til sine Yndlinge — min Ven Odden! og *han* er nok en af dem, forstaar jeg; — — se nu at komme helt ud af Doktorens Svøb; han har forlangt otte Dage endnu, hører jeg, og saa er den Historie óver — — og *han* faar tage mine Kanonbaade under Behandling paa sit Verft, min gode Odden, om Kongens Kasse ikke skulde være fuldt saa vel beslaaet med Mynt, som ønskeligt kunde være til prompte at kunne betale ham. Men et Sølvkors kan jeg iallefald love *ham* i Forskud. Den Hilsen har jeg i Opdrag at bringe *ham* fra Kaptein Holm, indtil Kapteinen selv bringer *ham* Sølvkorset.

Det tilkommer *ham* da ogsaa med Gud og Rette, Ven Odden,» — og Klinck trykkede atter sin gamle Kanoners Haand, — «thi med Hæder og Ære har *han* baaret Kongens Trøie.

Mindre end et Sølvkors har han sandt for Dyden ikke fortjent paa den, naar han hænger den bort.»

Hjemme i Strand gik Folk og ventede i Spænding. Det gjaldt jo ogsaa ikke mindre end Liv eller Død for det hele Sted, og endnu levede man bare paa Rygter; men en vis Beroligelse var det dog, at det store Hus, som Kapteinen havde ladet bygge med Tanken om, at Margit Sølvesdatter skulde drage derind som Husfrue, var bleven oppudset, saa det skinnede udover Bugten.

Det maatte da være Tegn paa, at der var Herskab ventende til Dybvik.

Og saa hændte det ogsaa en Dag, at en Kanonbaads lange lave Skrog viste sig udenfor.

Morten Lods var den første, der fik den i Kikkerten, for han havde nu intet andet at gjøre, end at gaa med Kikkert under Armen.

«Der har vi det nye Herskab,» sagde han, forstaaeligt nok til at Mor Mortens kunde opfatte det, for hendes Mand havde ophørt at snakke Engelsk, hvortil Grunden muligens kunde være den, at dette ikke var saa fornødent som tidligere at imponere Mor Petra, der var bleven adskillig spagere siden Historien med Kaperen og Ravnsgaarden. Men Morten Lods følte sig nu heller ikke saa stor som i hans Velmagtstid, saa han for den Sags Skyld nok kunde snakke som andre Folk i Byen.

«Det nye Herskab!»

Mor Petra kunde ikke dy sig, men tog den

Kikkert, som hendes Mand rakte ud mod hende, idet hun kastede sit Arbeide.

Jo — det var nok det nye Herskab.

Mor Mortens havde gjenkjendt sin gamle Naboerske, der sad paa Dækket ved Siden af den gamle velkjendte Doktor. Desuden var der fuldt af Folk i Orlogstrøier og endnu en fornem Officer agter paa Baadens Halvdæk.

Det kunde nok skjønnes, at det var Herskab dette — —

Men hvad angik det nu hende — og Mor Petra gik atter til sin Spøtning og strikkede som paa Livet løst, saa Stikkerne knitrede. Det var bare det saare at tænke paa Barnet — for naar alt kommer til alt, var det dog for hendes Skyld — — selv havde hun kanske ikke saa stort skjøttet at leve Herskabsliv, iallefald ikke saaledes som «Hansane», men Barnet, som hun nu ikke havde andet at byde end Tjenestepigens Lod — medens andre — —

Jo, for hendes Skyld kunde hun nok have Ønsker: men hvad nyttede det at sidde med tomme Ønsker — Herskab fik være Herskab, og Tjenerskab fik være Tjenerskab — men hjælpe sig selv — det var hun dog endnu istand til, — og saa knitrede Bundingsstikkerne hendes som Blink mellem Hænderne.

Men om Mor Mortens ikke ventede sig noget

af det nye Herskab, saa var det andre, der spekulerede saa meget sterkere paa, hvorledes den nye Verftseier vilde tage fat, og længe stod Folk i Flokke udenfor sine Huse den Kvæld, længe efter at Baaden var roet forbi og var gleden ind i Skyggen af Aasen udenfor Dybvik. Det var dog ialfald ikke for intet, at Herskabshuset derude var pudset op; men om den nye Verftseier nu var en helseløs, svag Mand trods sin Ungdom.

Der var kommen det Rygte ud, at han var bleven erklæret uduelig til videre Tjeneste paa Flaaden, og det kunde han nok tage med Ro, som den, han nu var — men om Skaden nu var saa stor, at han ønskede at trække sig helt ud af alt Arbeide og leve af sine Midler — da var Folk i Strand lige ildne farne med det nye Herskab som det gamle, der havde ødslet Tiden bort i Spil og Svir.

Den nye Tid kunde da nok lade vente paa sig. Der var ingen, som kunde give noget beroligende Svar paa dette Spørgsmaal, og Folk gik endelig fra hverandre uden at være kommen længere den Dag, end før Baaden med det nye Herskab var kommen. Der viste sig ingen af det ankomne Selskab inde i Strand. Baaden var gaaet til Ankers ude i Dybvik, og der saa man bare Mastetoppen af den.

Men den følgende Morgen vaagnede hele

Strandstedets Befolkning ved Lyden af Verftsklokken.

Nede paa det store Verft med sine nye Materialhuse, sin Bradbænk og sine Brygger stod en Stub af en Mand og ringede paa haarde Livet, som han vilde lade Folk forstaa, at der nu skulde komme Fart i Tingene — og at den, der vilde med, gjorde bedst i at rappe sig.

Det var Jens Kok, der ringede den nye Tid ind. Da Morten Lods kom ud med Kikkerten, saa han to Kanonfartøier ligge ved Bryggen, hvor netop Folkene myldrede op, medens der stod et Par Officerer længer oppe. Morten kjendte iallefald den ene. Det var en velkjendt Mand, den unge «Klincken», som stod der; men den høie blegfaldne Ungdom i Kongens Trøie, der stod ved Siden af ham med Armen i det sorte Bind, han som Formændene og Verftsfolkene stod foran med Hatten i Haanden? — Til nogen Afgjørelse af dette Spørgsmaal var Morten Lods endnu ikke kommen, da Kikkerten var i hans Ægtehalvdels Haand, og Mor Mortens havde ikke vanskeligt for at kjende sin gamle Naboerskes Søn.

Det var den unge Herre til Strand, som stod der — Margit Sølvesdatters Søn, — og der kom atter noget saart over Mor Mortens ved at se ham staa der. Saaledes var det altsaa gaaet Margit Oddens Søn, medens hendes Helga, — hvorledes

var det gaaet med hende? Mor Mortens havde været glad til, at hun kunde faa hende som Kammerpige oppe paa Skrivergaarden, hvor hun tjente for Kost og Løn, medens han dernede stod som Herre over hele Strandstedet og raadede for alle Folks Ve og Vel i Strand.

For ham var nok Skriverfrøkenen selv ikke for god.

Men sigtede han saa høit, saa skulde Mor Mortens dog snart komme til at erkjende, at den unge Verftseier ikke havde glemt gamle Naboer og gamle Bekjendtskaber, thi en af de første Dage efter sin Hjemkomst havde han været oppe i Lodsstuen og tilbudt hendes Mand Posten som Materialskriver ved Verftet.

Ogsaa Margit var den samme. Hun havde sin bløde Stemme og det myge stille Udtryk i sit vakre Ansigt, saa Fornemhed heller ikke saaes at være gaaet hende i Blodet. Men det var alligevel en Tanke, som Mor Mortens ikke var alene om, at der var nogen oppe paa Skrivergaarden, som havde sin Tiltrækning, og det blev snart et Samtaleemne i hele Strandstedet den nye Verftseiers Besøg oppe paa Sorenskrivergaarden, hvor han lod til at være en velseet Gjæst, ikke mindst af Fruen med sine filantropiske Planer, dem ingen bedre kunde støtte end Brugsherren til Strand. Men om Fruen nu var den virkelige Tiltrækning,

var et Spørgsmaal. Der var kommen en ung Frøken hjem fra sit Danmarksophold, og troligvis var det hende, der saa jevnlig drog ham til Skrivergaarden.

Ikke saaledes, at han forsømte sin Gjerning paa Verftet — eller manglede Interesse for dette. Tvertimod — de gamle Arbeidere dernede forstod snart, at den Udvikling i Slægten, som gamle Sølve Bygmester havde spaaet om, var bleven Sandhed, og at den, der havde taget Pladsen efter ham, baade havde Geni og praktisk Dygtighed nok.

Vakrere Skude end den, som nu voksede op under hans Hænder, havde aldrig før gaaet af Stabelen paa Strands Verft. Det var der ikke to Meninger om.

Men ofrede han hele Ugens Arbeide til sit nye Fartøi, saa tilbragte den nye Verftseier og hans Moder mest sine Søndage oppe paa Skrivergaarden, og den Dag, da Skuden skulde løbe af Stabelen, saaes da ogsaa Sorenskriverens Karosse, fuldt pakket af Herskabet deroppe, komme rullende ind i Byen, selvfølgelig for at overvære Høitideligheden.

Alle Folk i Byen var ogsaa i Bevægelse, og allerede fra den tidlige Morgen flagedes der fra alle Stænger.

Ude paa Verftet laa desuden de tre gamle Kanoner ladede til Mundingerne.

Saa havde Skik og Brug været i den gode gamle Tid i Strand, og nu var den gode Tid vendt tilbage som ved et helt Under. Aldrig havde der været gladere Ansigter i Byen, naar en Skude løb af Stabelen, og Folk havde pyntet sig som til Fest.

Selv gik den unge Bygmester nede paa Verftet endnu med Armen i det sorte Bind; men han saa alligevel saa glad ud, at der var Folk, som gjettede paa, at Dagen kanske var en dobbelt Fest. Og denne Gisning blev da heller ikke mindre sandsynlig, da man saa Herskabet oppe paa Skrivergaarden saa fuldtallig at møde frem. Den unge Frøken havde endogsaa sin Kammerpige med, som hun forøvrigt hehandlede med en saa nedladende Venlighed, at hun førte den unge Pige ved Haanden. Og efter at være modtaget af sin Vert, førtes hele det fornemme Selskab op paa Fartøiets Dæk.

Det var selvfølgelig den naadige unge Frøken, som skulde give Fartøiet Navn, og Folk gjorde sit bedste for at se hende, hvad heller ikke havde sin Vanskelighed, da den unge Dame stod paa det høie Dæk.

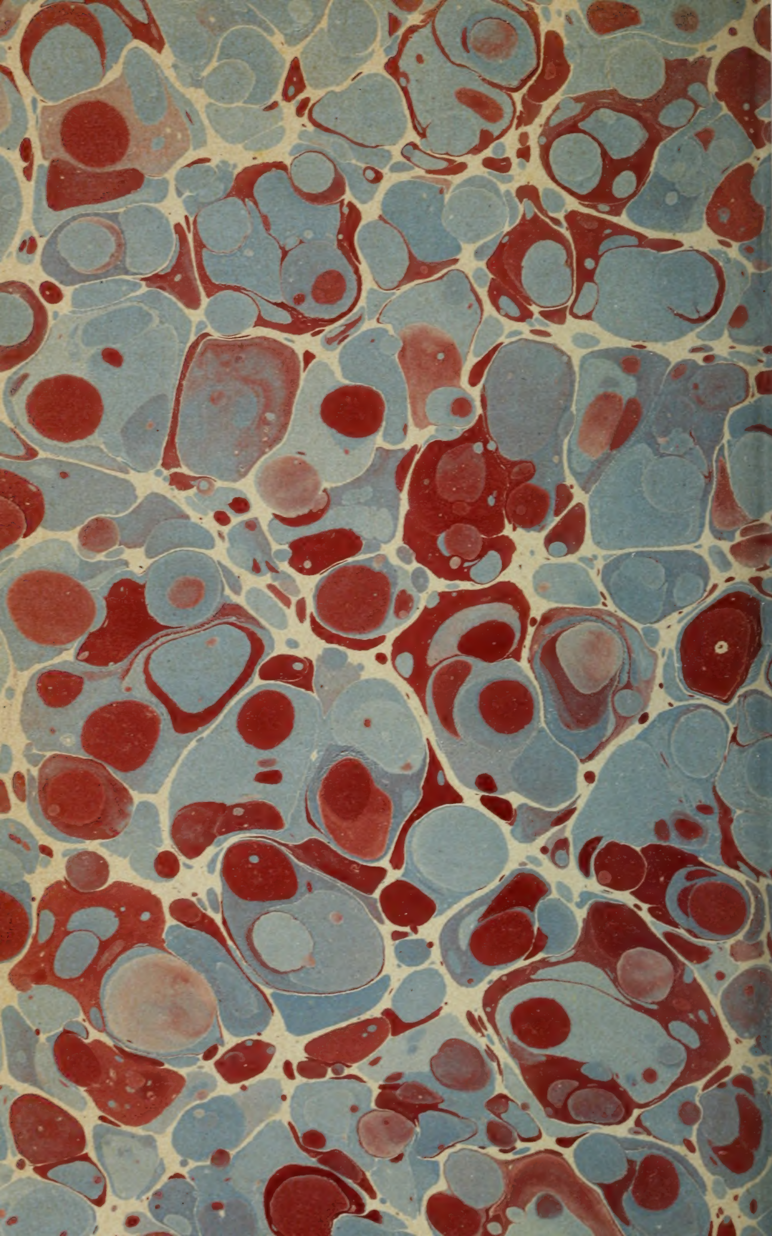
Øieblikket var inde, og nede paa Verftet ventede Formændene kun paa Befaling til at slaa Kilerne løs for at lade Fartøiet løbe ud i sit Element, medens alle Tilskuere ventede paa at se den naadige Frøken skride hen til Stavnen og udføre sin Daabshandling.

Den unge Bygmester selv stod allerede der fremme i Baugen under Flaget, medens Gruppen af de Fremmede befandt sig agter ved Stormasten.

Men den, som overskred det tomme Rum mellem Bygmesteren og de fornemme Herskaber var ikke den unge Frøken, men hendes — Kammerpige, der med røde Kinder skred hen mod Stavnen og fremstammed Ordene:

«Jeg døber dig — «Helga».

Det var den unge Bygmesters Barndomsveninde, som havde givet hans Skib Navn, og blev staaende ved hans Side, medens det statelige Skrog sagtelig gled af sin Bedding under Drønnet af Verftets Kanoner og Folkenes Hurraraab.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 05 04 09 019 2